ara

DIMARTS
2 DE JULIOL DEL 2024
NÚMERO 4921

1,70 EUROS

LA NIT DE L'ARA 2024
ara
CONCERT ESPECIAL AMB LES MILLORS ÀRIES DE PUCCINI
28 DE NOVEMBRE
PALAU DE LA MÚSICA CATALANA
Aconsegueix la teva entrada des de 17 € a d.ara.cat/puccini o escanejant el codi QR

ERC

P 06-08

INVESTIGACIÓ DE L'ARA

ERC demana disculpes per l'atac de falsa bandera contra els Maragall

Els cartells que associaven l'alcaldable amb l'Alzheimer del germà van sortir del mateix partit

P 04-05

JUDICIALITZACIÓ

El Suprem manté l'ordre de detenció a Puigdemont i la malversació per a Junqueras

El tribunal confirma mesures cautelars també contra Comín, Puig, Romeva, Turull i Bassa

Junts diu que es manté el retorn de Puigdemont, que es reuneix amb Junqueras després de tres anys

P 12-13
BENOIT TESSIER / REUTERS

Crida al front republicà... amb dissidències

Els dubtes d'alguns macronistes davant Mélenchon, líder del Nou Front Popular, van evidenciar dificultats al front republicà per barrar el pas a l'extrema dreta a la segona volta

P 05

Àudios del jutge Aguirre el delaten fent mofa de frenar l'amnistia

P 15
MARC ROVIRA

El preu del lloguer a Barcelona ja frega els 1.200 € al mes

P 14

Dues germanes se suïciden hores abans de ser desnonades

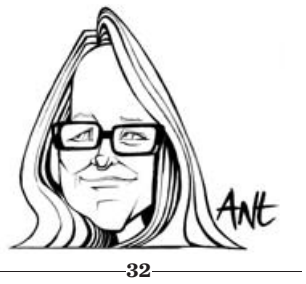

32

CARME COLOMINA

periodista

Només mirant la història recent d'Itàlia es veien els riscos del fracàs de la política tradicional i de les agendes liberalitzadores

22

JOSEP M. MUÑOZ

historiador, traductor i editor

Hem d'allunyar-nos de l'insuportable narcisisme dels líders que ens volen fer creure que són salvadors

lanzarotecaliente.com

TOVALLONS NEGRES

Com qui sent ploure

A cabo d'entrar al bar, perquè té wifi i s'hi està bé llegint el diari. El cambrer, que em coneix, ja m'ha "marxat" el cafè amb llet amb got (un cafè amb llet com els dels paradistes del mercat). M'assec al fons de tot del local, en una taula cantonera que és "la meva". De cop, un tro. S'ha sentit un tro. M'aixeco, sense poder-ho evitar, per comprovar si plou (allà on soc no hi ha finestres). Plou, plou.

"Plou?", em pregunta una dona, que sempre hi és, també, i que sempre demana suc de taronja i entrepà de fuet. "Sí, sí", he dit jo. I amb una insospitada sorpresa i una moderada alegria, he dit: "De cop, a fora és tot negre!" La dona s'aixeca per mirar-s'ho. Un parroquià entra, amb aquella actitud corporal de quan plou, que té alguna cosa a veure amb els gossos, quan, també per la pluja, s'espolsen.

De cop, un tro. S'ha sentit un tro. M'aixeco, sense poder-ho evitar, per comprovar si plou

Fa uns petits esgarips d'alegre contrarietat. Duu un paraigües. I jo, de seguida penso: "Com és que en duu, de paraigües? Sabia que plouria?" La cambrera exclama: "Quin estiu..."

Torno al lloc. La dona, també. Mai m'havia aixecat per veure ploure. Hi ha una expressió que justament parla de la normalitat de la pluja, per explicar que algú no fa cas, no escolta: "Com qui sent ploure". Per què m'he aixecat, per què m'he alegrat tant de la pluja? És pel canvi climàtic? No es pot dir que no. Jo, com aquesta dona del gos, volem que hi hagi aigua, que no hi hagi restriccions, que hi hagi arbres ben regats i piscines i pantans plens. Sí, esclar que sí. Però també hi ha un altre factor, un altre condicionant. Quan et mires el cel, quan observes si aquell núvol portarà pluja o no, quan comences a calcular si arribarà on tu ets, quan parles amb el veí de si "ha plogut bé", quan et ve de gust mullar-te perquè plou, quan et sorprèn la pluja i no només la neu, és que t'estàs fent vell.

EMPAR MOLINER

vist a X

Eva Baró Ramos (@evabaror)
Presidenta federació de Barcelona d'ERC
"Profunda tristesa i una nova decepció. La militància d'ERC Barcelona mereix explicacions. Cal una depuració de responsabilitats a l'altura del greuge i de la indignitat que tot plegat representa"

Lourdes Arrando (@lourdesg2a)
Consellera districte Sant Martí, ERC BCN
"Els fets van afectar directament ERC BCN i la seva militància! Que la direcció nacional doni explicacions. Que s'assumeixin responsabilitats individuals i col·lectives de la direcció. Que s'expulsi els autors i els encobridors, tots! La militància no mereixem passar vergonya!"

Jordi Orobitg i Solé (@Jordi_Orobitg)
Advocat, portaveu adjunt ERC al Parlament
"Com a observador atònit i una mica llepafils, crec que més que de renovació potser haurem de parlar de regeneració. I no escombro a favor de ningú, que en tinc per a tots. I és que avui els partidaris aferrissats de rentar la roba bruta a casa s'estan posant les botes a X..."

Dani Villalaín (@villalain15)
Advocat i opositor
"Inventar-se una interpretació de la llei per inaplicar-la contra la voluntat del legislador és una greu violació de la separació de poders i un cop més a la ja degradada democràcia espanyola per part d'un poder judicial polititzadíssim, conservador i espanyolista"

Olivier Compagnon (@CompagnonO)
Historiador, professor a Sorbonne Nouvelle
"El CAC 40 [principal índex borsari de França], a l'alça després de la primera volta de les legislatives. Cap problema per al capitalisme financer"

François Camé (@FrancoisCame)
Periodista i escriptor
"A París hi ha un 20% d'immigrants. Contra un 10% a França. Segons la tipologia de delictes, la inseguretat és a París entre 10 i 18 vegades més forta que a la França rural. Però a París no hi haurà cap candidat de Reagrupament Nacional a la segona volta. Cap. En 18 circumscripcions"

Eddy Wax (@EddyWax)
Periodista
"En una setmana França podria tenir un govern que vol marxar de la UE però no s'atreveix a dir-ho. I el Regne Unit podria tenir un govern que vol entrar-hi però no s'atreveix a dir-ho"

Laura Aznar Llucià (@LauraAzLlu)
Periodista i sociòloga
"Avui hem sabut que el preu del lloguer a BCN es dispara fins als 1.193 € de mitjana i que, a la mateixa ciutat, dues germanes s'han suïcidat hores abans de ser desnonades. El que està passant amb l'habitatge és CRIMINAL"

FRANCESC MELCION

L'ARA, empresa amb segell cultural

pareumàquines

DAVID MIRÓ (@MIRODAVID)

Una notícia que fa emmudir els tertulians

ELS PERIODISTES de premsa sempre volem imaginar quina serà la reacció del lector al llegir una notícia d'impacte, però ens hem de conformar amb això, amb la imaginació. Poques vegades tenim l'oportunitat de veure en directe la reacció que provoca una informació com la dels cartells d'ERC contra Maragall (em trec el barret davant de Cesc Maideu, Aleix Moldes i Núria Orriols). Això és el que va passar a les tertúlies de RAC1 i Catalunya Ràdio quan Jordi Basté i Ricard Ustrell van llegir la notícia. A RAC1 Mònica Terribas, Josep Martí, Màrius Carol i Teresa Cunillera van emmudir durant uns segons mentre els seus cervells intentaven processar i calibrar l'abast del que acabaven de sentir. Va ser un moment radiofònic altament dramàtic, en què, sense dir res, es deia tot. També Jordi Basté, que mentre llegia transmetia aquell punt d'incredulitat i indignació a parts iguals. I Mònica Hernández ho va rematar denunciant com funcionen aquestes maquinàries dels partits, que massa sovint tenen els periodistes entre els seus objectius predilectes. A Catalunya Ràdio David Madí trigava també uns minuts a entendre el que se li estava llegint. Era massa obscè fins i tot per a un veterà de mil batalles electorals com ell.

● LÍNIA EDITORIAL I INFORMATIVA

A Twitter, alguns usuaris se sorprenien que l'ARA destapi un escàndol que afecta ERC perquè consideren el diari un *pamflet erqui*. Evidentment, l'ARA no és un pamflet de ningú, és un diari amb una línia editorial concreta que no col·lideix amb la informativa, que és independent. La investigació per part de l'ARA va començar molt abans de la crisi interna d'ERC i no hi té res a veure. Quan hem tingut lligada la informació l'hem publicat. Se'n diu periodisme. I és pel que ens paguen els nostres subscriptors.

BONDIA

De Maquiavel a 'Fargo'

Com li pot passar a algú pel cap que sigui una bona idea penjar cartells com els de l'Alzheimer i els germans Pasqual i Ernest Maragall? Imaginem algú pensant-ho i proposant-ho: "El que farem serà posar uns cartells, no gaires, atribuint al nostre candidat la mateixa penosa malaltia del seu germà per despertar l'adhesió indignada cap a ell i augmentar-ne la intenció de vot, perquè la gent deduirà que una barbaritat de tan mal gust només pot provenir dels nostres adversaris electorals, que hauran de sortir a dir «jo no he sigut»".

Com algú pot arribar fins a aquesta barreja d'estupidesa intel·lectual i mala fe personal? No vam néixer ahir i el catàleg de comportaments malaptes és inesgotable, però quan passa a la política nacional fa més mal. L'excusa, tant la de qui ho fa com la de qui ho deixa fer, és la de sempre: cal ser temut i, si cal, jugar brut sense que es noti, perquè ja se sap que no es pot anar amb el lliri a la mà.

Raimon Panikkar atribuïa aquests comportaments a la supervaloració de la competitivitat com a signe de la societat actual. I el que va ser filòsof, catedràtic i eurodiputat d'Esquerra, Josep-Maria Terricabras, va dir que la bona educació és un principi bàsic del civisme i un principi ètic de la vida col·lectiva, i que en el respecte a les persones i a l'entorn s'afavoreix la convivència. Així doncs, hi ha responsables polítics que han perdut els bàsics, gent que es pensa que juga a la mateixa divisió que Maquiavel quan en realitat no passa de personatge de *Fargo*, maldestre i pocatraça.

ANTONI BASSAS

L'EDITORIAL

França: "Que ve el llop!"

L'elit política francesa, ben instal·lada al poder, fa anys que crida "que ve el llop". De fet, fa dècades: el 2002, el pare Le Pen ja va arribar a la segona volta d'unes presidencials contra Chirac. Les primeres vegades l'alerta va funcionar. Però, més enllà de la gesticulació, poca cosa s'ha fet per combatre de debò, amb polítiques tangibles, els atacs de la bèstia demagògica. S'ha fet front a l'extrema dreta amb retòrica i grans proclames republicanes, però no amb fets o polítiques concretes. De manera que al final la gent se n'ha cansat i ha perdut la por. El llop Le Pen, a més, ha sabut disfressar-se amb pell de xai. I aquest cop sí que està en disposició de menjar-se, des de dins, el suculent pastís institucional. La República, la casa francesa de la democràcia liberal, corre ara un autèntic perill. El llop és a la porta, somrient, amb el vistiplau d'una àmplia part del poble tip de tecnocràcia, una majoria de ciutadans que s'han cregut la seva disfressa de llibertador antisistema. França està a punt de ficar-se a la gola del llop. Com ja ha passat a la Itàlia de Meloni. I com podria tornar a passar als Estats Units al novembre amb el retorn del magnat republicà Donald Trump.

Les causes de l'onada autoritària populista estan ben radiografiades: els votants s'han anat desenganyant d'uns partits tradicionals d'esquerra i dreta incapaços de generar un creixement econòmic acompanyat de repartiment de la riquesa a través dels serveis públics, i d'una corrupció i una burocràcia convertides en endèmiques. La inestabilitat global per la pandèmia i la guerra, com el fatalisme per la por climàtica, sumada a una àgora pública cada cop més dominada pels missatges simplificadors i confrontacionals de les xarxes socials, ha accelerat el malestar i la desafecció. Sí, la crisi ve de lluny. El llop ideològic de l'extrema dreta, de l'autoritarisme i de l'antipolítica fa temps que ronda les nostres democràcies. La francesa ara experimenta en pròpia pell una mossegada letal accelerada per l'altiu entotsolament del president Macron, que lluny de combatre la bèstia li ha acabat obrint la porta.

S'ha fet front a l'extrema dreta amb retòrica i grans proclames republicanes, però no amb fets: i al final la gent se n'ha cansat i ha perdut la por

El que s'ha batejat com a *fatxangoixa* està justificat: els valors que defensa Reagrupament Nacional tenen ben poc a veure amb el vell lema revolucionari de "llibertat, igualtat i fraternitat", i molt amb un nacionalisme xenòfob i excloent que assenyala com a gran culpable la immigració —la vella i la nova–, i amb un conservadorisme que pretén aturar l'evolució de les mentalitats (feminisme, diversitat cultural) i amb un dissimulat classisme que molts votants ignoren tot i que hi ha sobrades i fefaents proves de quin és el seu programa polític econòmic i social, afí a les agendes més liberalitzadores i desreguladores. La incapacitat d'aplicar autèntiques agendes reformistes està portant una involució de manual en el terreny dels drets i les llibertats, dels valors democràtics i humans, i de les polítiques socials i econòmiques. Aquesta és la França que s'albira. El front republicà torna a cridar "que ve el llop"! N'hi haurà prou, aquest cop?

LES CARES DEL DIA

Joaquín Aguirre

Les defenses dels acusats en la trama russa del Procés han advertit de les irregularitats d'Aguirre en la instrucció. La publicació a Canal Red dels àudios d'una conversa del jutge hi afegirien la instrumentalització del cas per incidir en el poder legislatiu, per haver "tombat" l'amnistia, i en el futur de l'executiu, a l'imputar Puigdemont. P. 05

Hugh Herr

Enginyer, biofísic i investigador i professor al MIT, ha liderat l'equip que ha creat una cama biònica. A través d'una interfície neuroprotèsica, la cama pot respondre a l'estímul del sistema nerviós de persones amb amputació, cosa que millora la usabilitat de les pròtesis. El mateix Herr té les dues cames amputades per congelació en un accident de muntanya. P. 20

I TAMBÉ A L'ARA.CAT

01

Seguirem les reaccions a la informació de l'ARA sobre l'autoria dels cartells contra Ernest Maragall. Avui hi ha consell executiu del Govern

02

Estarem pendents també de les conseqüències de la decisió del Suprem de no aplicar l'amnistia a la malversació i mantenir les ordres de detenció contra Puigdemont, Comín i Lluís Puig, a més de la inhabilitació d'Oriol Junqueras

NO T'HO POTS PERDRE

El Suprem reconeix a Trump immunitat parcial

No per als actes privats però sí per "als càrrecs penals dins la seva autoritat constitucional". Trump té pendents tres causes penals i caldrà establir què va fer i què no com a president. P. 10

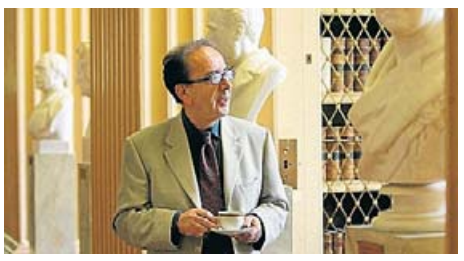

Adeu a Kadaré, l'escriptor 15 cops candidat al Nobel

L'albanès va créixer sota la dictadura d'Enver Hoxha i va ser destacat com el gran successor de Kafka per com va reflectir l'impacte infernal del poder totalitari en l'ànima humana. Tenia 88 anys. P. 24

Joan Ramon Barrera

Un dels problemes de l'economia catalana és la distància entre la formació i les necessitats del mercat de treball. Ajustar això –que s'ha de fer sectorialment– és un dels objectius del *Baròmetre del sector tecnològic*, que impulsa el Cercle Tecnològic, presidit per Barrera. El sector va bé, però aniria millor si no li quedessin llocs de treball per cobrir. P. 21

Economia circular o com els nostres molins no deixen mai de girar.

Impulsem l'economia circular amb Gira Wind. Una empresa dedicada al desmantellament, reacondicionament i reciclatge integral de parcs eòlics.

Naturgy

Naturgy.com

Actualitat

JUDICIALITZACIÓ DEL PROCÉS

El Suprem es rebel·la i no amnistia els líders de l'1-O

Junts assegura que Puigdemont tornarà per a la investidura malgrat la vigència de l'ordre de detenció

OT SERRA
MADRID

El pitjor dels escenaris es va consumar ahir i el Tribunal Suprem va clavar un cop de porta absolut a l'amnistia: no l'aplica pel delicte de malversació i manté les ordres espanyoles de detenció contra Carles Puigdemont, Toni Comín i Lluís Puig. El jutge instructor Pablo Llarena sí que aixeca la de Marta Rovira perquè a la secretària general d'ERC només l'afecta el delicte de desobediència. L'alt tribunal tampoc extingeix les condemnes d'Oriol Junqueras, Raül Romeva, Jordi Turull i Dolors Bassa pel delicte de malversació i qüestiona la llei en conjunt. Per això, promou una qüestió d'inconstitucionalitat al Tribunal Constitucional per la possibilitat d'aplicar-la pel delicte de desobediència. L'expresident va reaccionar a X a la notícia amb el missatge "La Toga Nostra", comparant el Suprem amb la màfia siciliana, i el secretari general de Junts, Jordi Turull, va assegurar que Puigdemont manté el compromís de tornar "per al debat d'investidura" malgrat la decisió: "És una persona de paraula", va afirmar.

La interlocutòria de Marchena és una mena de bufetada a totes les vegades que membres del govern espanyol han repetit que la llei d'amnistia era "impecable". El president de la sala segona del Suprem destaca "la distància visible entre la redacció inicial i la que finalment s'ha publicat" i assenyala que els seus impulsors no han sabut traslladar al text el que realment pretenien. "Hi ha d'haver una coherència precisa, exacta, que sigui un fidel reflex del solvent domini de les categories conceptuals que són pròpies de la dogmàtica penal", subratlla Marchena. En aquest sentit, recorda que la Comissió de Venècia ja va alertar sobre la "precipitació" i "falta de claredat" de la norma. A més, critica "la tebiesa condescendent del legislador espanyol davant els malversadors condemnats amb sentència ferma".

Tanmateix, els jutges del Suprem s'agafen a les excepcions –introduïdes durant la fase d'esmenes al Congrés– que la llei d'amnistia planteja per al delicte de malversació: que hi hagi hagut un benefici personal de caràcter patrimonial i que la desviació de fons afecti els interessos financers de la Unió Europea. Consideren que les dues coses van passar amb l'organització del referèndum i, per tant, la norma pactada pel PSOE, Junts i ERC no és aplicable en aquesta causa judicial. És el mateix criteri que ja havien exposat els fiscals del Suprem apartats pel fiscal general de l'Estat, Álvaro García Ortiz.

Vot contrari
La jutge Ana Ferrer discrepa i avisa d'un eventual revés de la justícia europea

5 a 1

Més enllà del to implacable del Suprem, la decisió del tribunal que va jutjar l'1-O compta per primera vegada amb una opinió discrepant. La progressista Ana Ferrer es desmarca de la unanimitat que va regnar des del judici i emet un vot particular. Pel que fa a la possible afectació als interessos financers de la UE, la magistrada és partidària de traslladar una consulta al Tribunal de Justícia de la Unió Europea. En canvi, discrepa radicalment amb la interpretació dels seus col·legues sobre l'enriquiment personal. "L'única interpretació raonable és entendre que aquest benefici orientat a procurar el projecte independentista és precisament el que la llei vol amnistiar. Exclou només els casos en què s'haguessin produït desviacions cap a supòsits de corrupció personal. És a dir, que aprofitant la derivació de fons a favor del projecte polític independentista, alguns dels actors haguessin procurat un creixement patrimonial", diu al seu vot particular.

El magistrat instructor del Tribunal Suprem, Pablo Llarena, el novembre del 2021 a Madrid.
A. MARTÍNEZ / EP

El TC pot obligar Marchena a amnistiar el govern del 2017?

NÚRIA ORRIOLS GUIU
BARCELONA

El pronunciament del Tribunal Suprem en contra de l'amnistia als líders de l'1-O, entre els quals l'expresident Carles Puigdemont, obre pas a un nou actor: el Tribunal Constitucional. No només perquè la sala presidida per Manuel Marchena –més enllà de considerar que no es pot amnistiar la malversació– presenta una qüestió d'inconstitucionalitat, sinó perquè ara es converteix en l'esperança blanca dels encausats, que hi acudiran amb un recurs d'empara. Ara bé, ¿pot el Constitucional obligar el Suprem a amnistiar Puigdemont i l'exvicepresident Oriol Junqueras? Els experts consultats per l'ARA admeten que la resposta no és senzilla.

El catedràtic de dret constitucional Xavier Arbós considera que teòricament no pot perquè el Constitucional es limita a actuar quan es vulneren drets fonamentals, però afegeix que a la pràctica sí, ja que el pot obligar a canviar de criteri. És a dir, el Constitucional no pot amnistiar directament els líders de l'1-O però sí que pot dictaminar a favor dels afectats perquè el Suprem faci marxa enrere en la decisió i hagi de prendre una nova resolució amb les noves coordenades que li doni el TC. Per tant, més enllà del Suprem, és clau el que acabin dictaminant els membres del Constitucional sobre els casos concrets de Carles Puigdemont i Oriol Junqueras. Amb quin calendari? Això és una altra qüestió, perquè el TC domina els seus temps –diu Arbós–, però ressalta que els casos d'empara tenen preferència sobre els recursos d'inconstitucionalitat, que ja han presentat diverses autonomies governades pel PP.

En el cas de l'expresident són claus tant el contingut com el tempo de la resolució del TC, en el context del retorn o no amb el risc de ser detingut per a una eventual investidura al Parlament, sigui seva o de Salvador Illa (PSC).

Tutela judicial efectiva

Aquesta distribució de funcions entre el TC i el Suprem no sempre és clara ni pacífica i, de fet, la professora de dret constitucional Montserrat Nebrera recorda que ja han protagonitzat topades en casos que no són tan mediàtics. Una font del tribunal opina, en aquest sentit, que el Constitucional no podria obligar el Suprem a aplicar l'amnistia, sinó simplement considerar que hi ha hagut una "motivació irraonable de la seva argumentació i que ha de tornar a analitzar-ho", informa **Ot Serra**. Què diria el Suprem de nou? Hauria de seguir, en tot cas, coincideixen els experts, la doctrina del TC.

Així, Nebrera diu que malgrat que al Constitucional, sobre el paper, no li està permès entrar en la valoració de les proves d'un judici, indirectament ho acaba fent si dictamina sobre el respecte dels drets en el procedi-

JUNTS I MADAULA APARQUEN EL SEU LITIGI

Junts i Aurora Madaula aparquen el litigi i arriben a una entesa per reforçar els mecanismes interns contra l'assetjament de gènere. Tant el partit com l'exdiputada no judicialitzaran la denúncia que havia presentat l'exdiputada a l'Oficina d'Igualtat del Parlament per assetjament. Per la seva banda, la formació es compromet a revisar el protocol intern i formar els càrrecs orgànics i representatius en dos anys, segons van anunciar ahir les dues parts en un comunicat conjunt.

lar. "La interpretació de la sala és contrària a qualsevol orientació *pro reu*, que malgrat l'excepcionalitat de l'amnistia, sempre s'ha de conjugar quan es tracta de lleis penals", afegeix.

En canvi, els altres cinc magistrats –tots de tarannà conservador– liderats per Marchena exposen una tesi molt diferent. "El càstig en els delictes patrimonials no es justifica per *quedar-se amb les coses d'un altre*, sinó per *prendre a un altre les coses* –argumenten–. Van destinar el patrimoni públic als seus propis objectius personals, que no per ser polítics deixen de tenir un vessant particular o sectari", continuen. A més, subratllen que utilitzar fons públics va suposar un "estalvi" per a ells, un argument que Ferrer critica que no s'hagués utilitzat abans i que podria vulnerar el Conveni Europeu de Drets Humans.

Pel que fa a l'afectació als interessos de la UE, aquests magistrats veuen "evidents les conseqüències del que podia representar la descomposició territorial d'Espanya i la conseqüent ruptura dels límits territorials i polítics de la Unió". "L'experiència recent adverteix de les radicals conseqüències pressupostàries que la desconnexió d'un estat amb la UE –el nostre particular Brexit hauria afectat només una part del territori nacional– ha implicat en l'equilibri financer comunitari", afegeixen.

El PP va aprofitar la resolució del Suprem per destacar la "debilitat" de Pedro Sánchez, mentre que el secretari general de Junts, Jordi Turull, va parlar de "cop de toga a l'Estat". ERC i el PSOE es van mostrar confiats que la llei s'acabarà aplicant. Aviat quedarà en mans del Tribunal Constitucional.

ment i dicta al Suprem revertir la sentència. Per tant, resol, com Arbós, que el Constitucional pot limitar i molt el marge d'interpretació del Tribunal Suprem sobre la llei i forçar-lo a revisar la decisió de no aplicar l'amnistia a la malversació de l'1-O.

Quins drets podrien al·legar els encausats? Arbós opina que tant Puigdemont com la resta de membres del Govern del 2017 podrien apel·lar a l'article 24 de la Constitució sobre el dret a la tutela judicial efectiva, argumentant que el Suprem no és que estigui interpretant la llei, sinó que està inaplicant una norma. Una justificació que Nebrera admet que frega l'acusació de prevaricació. El catedràtic de dret processal Jordi Nieva també apunta que els recursos d'empara podrien anar en la mateixa línia, i es mostra convençut que el Constitucional sí que té la capacitat de fer canviar la interpretació del Suprem. Cita la tutela judicial efectiva, però també els drets a la presumpció d'innocència i el dret a la legalitat penal. De fet, si el Constitucional no els donés la raó, els membres del govern de l'1-O encara podrien anar a Estrasburg.

Aguirre es vantava d'haver frenat l'amnistia

ANDREA ZAMORANO
MADRID

Quatre mesos abans de l'aprovació definitiva de la llei d'amnistia, Junts va vetar l'anterior versió del text perquè tenia dubtes que blindés tots els encausats i volia introduir modificacions pel que fa als delictes de terrorisme i traïció. El *no* es va produir l'endemà que el jutge Joaquín Aguirre obrís la porta a investigar Carles Puigdemont per alta traïció en el marc de la trama russa del Procés. "M'han dit que ahir es va tombar la llei d'amnistia, que es va tombar per mi", es vantava el 31 de gener el titular del jutjat d'instrucció número 1 de Barcelona, segons un àudio publicat ahir per Diario Red. Aguirre vinculava així la negativa de Junts a votar a favor de l'amnistia en el primer intent a la seva decisió de prorrogar sis mesos la instrucció del cas Volhov. Una decisió que va acabar tombant l'Audiència de Barcelona.

"La tomba" de Sánchez

No és l'únic enregistrament del magistrat encarregat d'investigar la trama russa del Procés al qual ha tingut accés el mitjà. Fa dos mesos, Aguirre va afirmar que el fet que finalment el text que Junts havia acceptat no amnistiés l'alta traïció seria "la tomba" de l'executiu de Pedro Sánchez perquè faria perillar el suport dels set diputats juntaires al Congrés. "Al govern li queden dos telenotícies alemanys. Dos. I ja està, a prendre pel cul", diu en un àudio en què suposadament s'escolta Aguirre en una conversa amb funcionaris dels jutjats.

Abans que el Tribunal Suprem fes pública la decisió de no aplicar l'amnistia pel delicte de malversació i la negativa a aixecar l'ordre de detenció a Puigdemont, Aguirre va fer un altre pas. Fa una setmana i escaig va decidir obrir una peça separada sobre la trama russa del Procés per investigar l'expresident de la Generalitat per alta traïció. La reacció de Puigdemont als àudios no va trigar: va acusar Aguirre d'actuar mogut per una intencionalitat política. "Això té un nom. I el trobareu al Codi Penal", va dir l'expresident en referència a la prevaricació, delicte pel qual la seva defensa, exercida per Gonzalo Boye, ja va avançar que el denunciarà. Va afirmar a RAC1 que era un cas de prevaricació "de manual".

Oriol Junqueras i Carles Puigdemont, llavors vicepresident i president, respectivament, explicant el 2017 la intenció de convocar l'1-O al Parlament Europeu. STEPHANIE LECOCQE / EFE

Reunió Puigdemont-Junqueras amb la investidura de fons

És la seva primera trobada pública en tres anys

JOAN ABEL YUSTE
BARCELONA

L'expresident i líder de Junts, Carles Puigdemont, i el fins fa tres setmanes president d'Esquerra i exvicepresident, Oriol Junqueras, s'han reunit aquests darrers dies enmig de les negociacions per a la investidura, segons van avançar ahir *La Vanguardia* i *El Nacional* i ha pogut confirmar l'ARA. La trobada es produeix després d'anys sense contacte entre els que van ser els dos líders del Govern que va convocar el referèndum de l'1 d'octubre del 2017. De fet, en fa tres de la seva darrera aparició pública conjunta, quan tots els expresos polítics indultats van visitar Waterloo.

Cap de les dues formacions va voler fer públics els detalls de la reunió. *La Vanguardia* havia apuntat que havia estat a París, cosa que fonts del partit van confirmar i, de fet, l'ARA va constatar que Junqueras va ser a l'aeroport de la capital francesa. Però després el secretari general de Junts, Jordi Turull, va negar que l'expresident fos a la ciutat: "Si hi ha reunions que s'hagin de fer públiques del president o Oriol Junqueras, ja ho faran ells". Així, fonts del partit matisaven que havia estat a Bèlgica, com havia apuntat *El Nacional*.

La reunió es produeix malgrat la fredor que ha dominat el període d'exili i de presó: la gestió del 2017 va deixar ferides entre ells encara obertes i les diferències estratègiques dels darrers anys han agreujat encara més la mala relació. Ara bé, en el marc de les negociacions, s'ha reprès el contacte: no només amb Junqueras, sinó que l'expresident s'ha reunit també diversos cops amb la secretària general d'ERC, Marta Rovira. Dues de presencials, segons diverses fonts consultades per l'ARA, més algunes de telemàtiques, sempre amb la presència de Turull. Va ser a través d'aquestes converses que van acostar posicions per pactar la mesa del Parlament i fer Josep Rull president de la cambra, perquè és Rovira –i no Junqueras– l'encarregada de pilotar les converses d'Esquerra. Puigdemont també busca un pacte independentista de cara a la seva investidura, malgrat que els vots que suma amb Esquerra (55) no serien suficients per tirar-la endavant i necessitaria l'abstenció del PSC. En tot cas, el seu objectiu és refer ponts i assolir el pacte, per pressionar després el líder socialista, Salvador Illa.

Motiu
Puigdemont ja s'ha reunit diverses vegades amb Rovira per negociar

Objectiu
Junts intenta lligar el suport dels republicans per investir l'expresident

Com va ser la darrera reunió?

És el primer cop que Puigdemont i Junqueras es reuneixen públicament des del 7 de juliol del 2021, poc després de la concessió dels indults als empresonats pel Procés. Llavors Junqueras i els exconsellers Dolors Bassa i Raül Romeva i l'expresidenta del Parlament, Carme Forcadell, es van desplaçar a la residència de l'expresident a Waterloo, en la que va ser la primera trobada des que l'exlíder d'ERC va ser detingut i Puigdemont va marxar a l'exili. Aquesta és, per tant, la seva primera trobada privada que es coneix des del 2017.

INVESTIGACIÓ DE L'ARA

Els cartells contra els germans Maragall per l'Alzheimer van sortir de les files d'ERC

Dirigents van tapar-ho i no van avisar fins deu mesos després Ernest Maragall, que va retirar la denúncia

CESC MAIDEU / ALEIX MOLDES
NÚRIA ORRIOLS GUIU
BARCELONA

En plena precampanya de les eleccions municipals, tres nois d'Igualada van col·locar diversos cartells amb el lema "Fora l'Alzheimer de Barcelona" i amb les imatges del llavors candidat a l'alcaldia d'ERC, Ernest Maragall, i el seu germà, l'expresident de la Generalitat Pasqual Maragall, que pateix aquesta malaltia degenerativa. Era el 8 de març del 2023 a la nit. Els van col·locar a tocar de diverses seus republicanes a Barcelona i els fets van ser enregistrats per les càmeres de la zona, entre les quals les de les mateixes seus. Dos mesos després, el 5 de maig, els Mossos, a instàncies d'una denúncia d'Ernest Maragall, van identificar els tres nois i els van començar a investigar per un delicte d'odi. El jutge ha acabat arxivant el cas fa algunes setmanes descartant aquest tipus penal, però constatant que podia tenir una autoria política. Després de més d'un any d'investigació, l'ARA ha confirmat el vincle entre la col·locació d'aquests cartells i Esquerra Republicana. I també que l'impulsor de l'acció i un dels executors van acabar cobrant a través de factures d'una empresa afí al partit.

Va ser un militant d'ERC de l'Anoia qui es va posar en contacte amb els tres nois d'Igualada per encarregar-los aquesta operació de falsa bandera. Qui no en tenia cap coneixement era Ernest Maragall, que a principis del 2024 va saber que la causa judicial apuntava –abans que s'arxivés– al militant. Va ser llavors quan membres del partit li van traslladar que els cartells venien de dins. Maragall es va mostrar molt molest, però es va retirar de la causa judicial.

A Maragall, però, no li van explicar que ja feia mesos que la cúpula de comunicació d'ERC en tenia constància: no es va obrir cap investigació interna ni tampoc van traslladar la informació a la policia, que investigava els fets. Tampoc es va tallar el contacte entre la cúpula de comunicació d'ERC i el militant. De fet, hi havia un contacte estable anterior als cartells per fer actes de contracampanya, arran dels quals emetia factures a una empresa afí a ERC per indicació del partit. El militant, després dels cartells, va cobrar almenys dues factures que arriben als 3.000 euros. I, a més, un dels nois que van posar els cartells va emetre almenys tres factures.

Els cartells contra els germans Maragall per l'Alzheimer que van penjar el 8 de març del 2023 a la nit a Barcelona. ERC

'Solar' i 'havanera'

L'ARA ha pogut contrastar que el viceconseller del Govern en funcions, Sergi Sabrià, que ja no ocupava un càrrec a ERC en el moment dels fets, i el llavors vicesecretari de comunicació d'Esquerra, Marc Colomer, van saber poc després de la col·locació que els cartells venien de les seves files, tot i que Colomer, consultat per aquest diari, afirma que en va tenir sospites, però mai la certesa.

Sabrià i el militant de l'Anoia, que estava en contacte amb els que van penjar els cartells, es comunicaven a través d'una aplicació encriptada que es diu Keybase i feien servir noms en clau. El del militant era *solar* i el de Sabrià, *havanera*. L'ARA ha tingut accés a una conversa entre aquests dos usuaris just després que els Mossos requisessin el telèfon del militant de l'Anoia per buidar-ne el contingut, el gener del 2024. Fonts de l'entorn del noi asseguren que des d'ERC se li va recomanar que no es tornés a comprar un *smartphone* i que no parlés per les xarxes socials.

Sabrià admet a l'ARA que va tenir coneixement dels fets després de l'aparició dels cartells, però nega que fos idea seva. Segons ell, quan es va assabentar del que havia passat es va limitar a intentar apagar el foc intern. Ho va fer parlant amb Maragall i intentant fer de mediador perquè els responsables demanessin disculpes a Maragall. També diu que es va assegurar que no hi hagués pagaments.

La versió de la direcció actual del partit, representada per Marta Rovira, és la següent: "Els cartells van ser idea i iniciativa d'una sola persona, que va decidir tirar pel dret i optar per aquest tipus de campanya. Ho va fer sota la seva única responsabilitat i sense preguntar, ni amb autorització de ningú. La direcció no ho sabia, no ho hauria permès". El partit apunta al director de comunicació, Tolo Moya. L'ARA ha comprovat que Moya tenia interlocució amb el militant de l'Anoia, però que va estar en contacte permanent amb Sabrià i Colomer.

Al seu torn, l'expresident del partit Oriol Junqueras assegura, sobre aquesta qüestió, que no n'estava al corrent –tot i que va mantenir el màxim càrrec de la formació fins al 10 de juny d'enguany– i explica que se sent "decebut, fastiguejat, enfadat i sorprès" per la notícia. Fonts de l'entorn del president en funcions, Pere Aragonès, diuen que "no en tenia coneixement" i recorden que en el seu moment va traslladar el suport a Maragall per uns fets "repugnants". En aquest sentit, refermen les mateixes fonts, "per poc que qualsevol persona implicada pogués tenir vinculació amb l'organització, per mínima que sigui, cal depurar responsabilitats". Des de la Federació d'ERC de Barcelona també neguen qualsevol relació amb els cartells i afirmen que en tot moment van col·laborar amb la investigació policial. I, finalment, Ernest Maragall ha declinat fer declaracions sobre aquests fets.

"Algú confon política i joc brut"

L'origen de tot és el 8 de març del 2023. Encara quedaven algunes setmanes per a l'inici de la campanya de les municipals del 2023, però les enquestes no afavorien els republicans que, a més, venien d'un fiasco amb un manifest de suports, en què nombroses persones que teòricament havien signat a favor de Maragall van acabar assegurant que es tractava d'un error. En aquest context, l'equip de comunicació d'Esquerra havia comentat amb el militant de l'Anoia en qüestió i amb altres membres de les Joventuts la necessitat de fer entrar l'edat del candidat en el debat públic, per generar-li empatia. També s'havia parlat de la possibilitat d'introduir la figura de Pasqual Maragall. Ara bé, l'acció concreta del cartell, asseguren fonts del partit, no es va arribar a avalar mai.

Quan va veure l'acció contra l'Alzheimer i el seu germà, Ernest Maragall, indignat, va anunciar que presentaria una querella: "Algú confon política i joc brut. Els malalts d'Alzheimer són infinitament més dignes que els autors de l'ultratge. Actuarem en conseqüència". A partir de la denúncia, els Mossos van identificar els tres nois d'Igualada (de 21, 22 i 24 anys) i van descartar que tinguessin vincles amb cap partit. Els joves van admetre que havien posat els cartells, però que ho van fer com un encàrrec d'un desconegut. La investigació va avançar fins a arribar al militant republicà de l'Anoia, a qui li van requisar el mòbil. Però el juny del 2024 la instrucció judicial es va arxivar perquè el jutge va considerar que no hi havia motivació d'odi (amb els mesos va tenir la certesa que ningú havia actuat per fer mal als malalts d'Alzheimer, sinó per un interès polític, segons informen fonts judicials) i perquè la víctima, Maragall, s'havia retirat de la causa.

INVESTIGACIÓ DE L'ARA

Esquerra demana disculpes i obre una investigació interna

Envia una carta als militants dient que se citaran a declarar els responsables

La portaveu dels republicans, Raquel Sans, ahir en roda de premsa. DAVID ZORRAKINO / EUROPA PRESS

CESC MAIDEU / ROGER PALÓS
BARCELONA

L'exclusiva de l'ARA que destapa que els cartells denigrants contra els Maragall en la precampanya electoral municipal del 2023 van sortir de les files d'ERC ha desencadenat un terratrèmol al partit. La portaveu dels republicans, Raquel Sans, va demanar ahir perdó en roda de premsa i va anunciar l'obertura d'una investigació interna: hi va haver una reunió de la comissió ètica del partit ja ahir a la tarda i es va donar el tret de sortida de l'expedient. "És de rebut demanar disculpes", va assegurar Sans, adreçant-se als que pateixen la malaltia, els seus familiars i al mateix Ernest Maragall i el seu germà, l'expresident Pasqual Maragall. Després d'expressar el "rebuig més absolut", Sans va dir que una persona que treballava per al partit va ser qui va instigar l'atac de falsa bandera i va acabar confessant els fets a la direcció "mesos després", i que aquesta el va "apartar de les seves funcions".

Ara bé, la cúpula no va traslladar la informació a la policia, que ja investigava la col·locació dels cartells, i tampoc es va obrir llavors la investigació interna. Segons Sans, amb el reglament d'ERC a la mà no es podia actuar disciplinàriament abans que s'aclarís el cas judicialment, que ha quedat arxivat. "El codi ètic és un far, arribarem fins al final", va arribar a dir, i va assegurar que es van assabentar del tancament judicial per l'ARA, malgrat que diverses fonts del partit ja en tenien constància abans.

Reunió del Govern

Sans va evitar detallar noms i també va esquivar valorar el rol de l'actual viceconseller del Govern Sergi Sabrià i l'exvicesecretari de comunicació del partit Marc Colomer, que van saber just després de l'atac contra Maragall que venia de les seves pròpies files. Sabrià va mantenir una interlocució amb el militant de l'Anoia que va encarregar la col·locació dels cartells després de l'acció i va parlar amb Maragall, que va acabar retirant la denúncia al veure que els autors podien venir d'ERC. No obstant això, els republicans s'espolsen la responsabilitat d'aquest fet: Sans va dir que la direcció d'Esquerra va animar en tot moment Maragall a denunciar. Pel que fa al Govern, que avui es reuneix en consell executiu, per ara descarta fer res: l'entorn del president, Pere Aragonès, deia ahir que l'afer "no té a veure" amb la tasca de l'executiu.

Ara bé, el cas dels cartells no és aïllat, sinó que forma part d'una estructura anomenada B que es dedica a fer contracampanyes a les xarxes socials. Però també feien accions, com els cartells o els *mariachis* que van enviar a la seu de Junts quan discutien sobre si sortir o no del Govern. Ahir Sans no va entrar a valorar l'existència de l'estructura. Fonts consultades per l'ARA especifiquen que es tracta d'un circuit estable, coordinat per Sabrià i Colomer, i que es paga a través d'un contracte que té Esquerra amb l'empresa de màrqueting Relevance. La versió oficial d'ERC facilitada al diari –que Sans no va fer pública ahir– assenyala el director de comunicació del partit, Tolo Moya. Ara bé, l'ARA ha comprovat que Moya mantenia la interlocució amb els joves que feien les accions sense una posició de lideratge. Treballadors de la B confirmen que Moya era el seu intermediari.

Reacció
Junqueras expressa el seu rebuig públic i diu que no en sabia res

Defensa
Rovira tanca files amb Sabrià a l'executiva i diu que el volen destruir

Carta als militants

Ahir mateix es va reunir la comissió d'ètica del partit, que serà l'espai on s'aclarirà què va passar amb els cartells i amb l'estructura paral·lela de contracampanya dels republicans. En una carta als militants a la qual va tenir accés aquest diari, la formació informava que aquesta comissió ha obert una investigació d'ofici i citarà a declarar les persones que apareixen en la informació publicada per aquest diari. "L'objectiu és aclarir els fets i arribar fins al final. Prendrem les decisions que calgui", afirmava el partit en aquesta carta a la militància. Alhora, la missiva criticava que "aquestes accions no representen el partit ni els valors republicans". Ahir també es va celebrar una executiva del partit i l'escàndol dels cartells va centrar bona part de la trobada, tot i que estava convocada per parlar sobre les negociacions de la investidura. Segons fonts presents, la secretària general del partit, Marta Rovira, va defensar la figura de Sergi Sabrià, que va ser present en l'executiva. En aquest sentit, Rovira va dir que estaven intentant destruir el viceconseller en funcions del Govern. També van haver-hi veus que van advocar per depurar responsabilitats.

Reclam de responsabilitats

Diversos membres d'ERC van manifestar ahir públicament el seu malestar i van reclamar trobar els responsables. El mateix expresident del partit, Oriol Junqueras, que es vol tornar a presentar per liderar la formació al novembre, va expressar el seu rebuig i va negar conèixer els fets amb anterioritat. També van mostrar la seva oposició a l'acció els exalcaldes d'ERC de Lleida i Tarragona, Miquel Pueyo i Pau Ricomà, a més de l'exlíder al Congrés Joan Tardà, que ho va titllar d'"atemptat contra el partit". L'exportaveu al Parlament Jordi Orobitg va afirmar que cal "depurar responsabilitats". També va reaccionar la federació d'ERC de l'Anoia, d'on era el militant que va encarregar els cartells: "No estàvem al corrent d'aquests fets", afirmen en un comunicat en què també es posen a disposició de les autoritats del partit "per col·laborar en qualsevol investigació".

La presidenta del grup municipal republicà a l'Ajuntament de Barcelona, Elisenda Alamany, va recalcar que és "inacceptable" un comportament com aquest: "Els qui vam participar d'aquella campanya ens mereixem explicacions, i confio que el partit anirà fins al final en l'assumpció de responsabilitats". A banda d'Alamany, altres veus de la federació de Barcelona d'ERC, com la presidenta, Eva Baró, o el secretari general, Toni Vidal, van mostrar la seva indignació i "profunda tristesa i nova decepció" per la informació. Tot plegat coincideix amb el debat de sobre si incorporar-se al govern de l'alcalde Jaume Collboni.

Cap veu de la resta de formacions de l'Ajuntament va reaccionar, més enllà del cap de files de Junts, Xavier Trias. Preguntat a TV3, va qualificar de "bomba" una notícia que considera "tremenda". L'exalcalde va afirmar que aquests tipus d'atacs "greus" es fan per "destrossar les persones". Les reaccions també van arribar dels comuns. El seu portaveu, Joan Mena, va afirmar que és un tema "molt desagradable" i va voler fer arribar el seu suport i solidaritat a Maragall. Els dirigents de Junts i el PSC, que ara estan negociant amb ERC la investidura, no van criticar l'acció obertament. "La temptació podria ser alta, però no baixarem aquí. Tenim molt clar quin és l'adversari", va dir ahir el secretari general de Junts, Jordi Turull.

INVESTIGACIÓ DE L'ARA

La seu d'Esquerra Republicana, al carrer Calàbria de Barcelona, en una imatge d'arxiu. PERE TORDERA

Els cartells destapen una estructura paral·lela a ERC

El partit vehicula pagaments per diferents accions a través d'una empresa

CESC MAIDEU / ALEIX MOLDES
NÚRIA ORRIOLS GUIU
BARCELONA

Perquè els cartells denigrants contra l'Alzheimer de Pasqual Maragall veiessin la llum hi va haver almenys un militant d'ERC que els va encarregar, tres persones alienes a l'organització a les quals va contractar perquè els enganxessin i un vincle directe entre el militant i persones de la cúpula del partit. Aquest és un exemple de l'esquema de "la B", l'estructura paral·lela batejada amb aquest nom per alguns dels seus impulsors, que ha anat funcionant els últims anys a l'ombra d'Esquerra, segons nombroses fonts consultades per l'ARA, en una investigació que s'ha allargat durant un any.

La base de l'estructura l'han format diverses persones, fins a cinc en el nucli més reduït, però ha comptat amb més col·laboradors, molts vinculats a les joventuts del partit. L'ARA ha pogut comprovar que hi ha un últim engranatge en el mecanisme: una empresa a través de la qual s'han facturat els serveis. Relevance, dedicada al món del màrqueting i habitual des de fa vuit anys en les campanyes del partit, ha estat l'escollida per fer els pagaments.

En el cas contra els Maragall, l'ARA ha confirmat que va funcionar de la següent manera: el militant de base –qui encarrega els cartells– va presentar les factures als responsables de comunicació del partit i aquests les van enviar a Relevance perquè les pagués. Factures de 1.000 i 2.000 euros presentades en diferents períodes. I no només a nom d'aquest militant, sinó també d'un dels nois que van penjar els cartells. En missatges i converses a què ha tingut accés l'ARA, de quan la investigació judicial els apuntava, els nois que van col·locar els cartells accepten que els poden enxampar si surten factures. Fonts de l'empresa confirmen que han pagat almenys tres factures amb el nom d'un dels joves que va posar els cartells. Diuen, però, que per fer unes tasques de monitoratge de xarxes.

Els pagaments també van arribar al militant d'ERC, que va ser investigat pels Mossos com a presumpte autor d'un delicte d'odi –que finalment el jutge va descartar–. Que ell va ser el responsable de l'encàrrec dels cartells ho va saber la cúpula de comunicació d'ERC poc després. Tot i això, aquest jove va continuar cobrant, almenys 3.000 euros en dues ocasions després del març del 2023. Aquest sistema de pagaments, però, no era nou al partit. Diverses fonts implicades asseguren que és la forma habitual de funcionar de "la B" o "els nens", com també es refereixen a ells des de la cúpula de comunicació, segons ha pogut comprovar aquest diari en diverses converses. Factures que, com a autònoms, emeten els militants –o persones a les quals contracten– per fer feines que el partit no vol fer directament, que passen per alguns responsables de comunicació d'ERC i acaben a Relevance. De fet, hi havia persones al partit que tenien com a tasca mantenir una interlocució amb aquest grup de joves per saber com estaven i què necessitaven.

Iniciatives
Altres accions són un cartell de Collboni i Trias o els 'mariachis' a la seu de Junts

Tècnic de comunicació

Fonts que han participat en aquesta estructura expliquen que els pagaments eren regulars sense que fos necessari justificar accions. Les factures, a les quals ha tingut accés l'ARA, s'emetien amb conceptes genèrics com a "Tècnic de comunicació". Fonts de l'empresa Relevance reconeixen l'existència de les factures, que xifren en 1.000 o 2.000 euros cadascuna, però subratllen que sempre n'han obtingut un retorn a canvi en forma d'informes sobre xarxes. Una desena de persones haurien cobrat de l'empresa amb aquest sistema. ERC contracta Relevance per fer aquests informes, però també és ERC qui tria les persones que els han de fer, diu l'empresa.

Dos alts dirigents polítics de l'àmbit de la comunicació d'ERC han estat al corrent de "la B", segons ha comprovat aquest diari: Sergi Sabrià, actual viceconseller del Govern, i Marc Colomer. Tots dos van ocupar en algun moment el càrrec de vicesecretari de comunicació d'ERC. Consultats per l'ARA, tots dos neguen la seva participació en aquesta estructura, de la qual asseguren que no tenien coneixement, malgrat les proves que ha pogut contrastar aquest diari. La posició oficial del partit és la següent: "ERC no té aquesta estructura i no ha pagat mai factures que no fossin per la feina encarregada". Ahir, però, la portaveu del partit, Raquel Sans, no va voler valorar-ho en públic i es va remetre a la investigació interna. En el cas dels cartells, el partit apunta a una acció puntual del llavors director de comunicació, Tolo Moya. L'ARA ha comprovat que Moya mantenia la interlocució amb els joves i també passava les factures, però també que rebia ordres dels dirigents polítics de comunicació. En aquest sentit, joves que van treballar per "la B" confirmen a aquest diari que Moya només era el seu intermediari.

L'ARA té constància almenys de tres accions promogudes per aquest grup, tot i que diverses fonts ho eleven a desenes –moltes, en xarxes socials, en forma de perfils falsos–. El 29 de setembre del 2022, davant la seu de Junts, tres *mariachis* es van dedicar a tocar el seu repertori mentre, a dins, l'executiva discutia si havien de sortir del Govern. Se'ls va contractar per telèfon i se'ls va enviar al pis del davant, per evitar dir-los que es tractava d'una acció a la seu dels juntaires. Als *mariachis* no se'ls va pagar a través de Relevance, però l'autor de la trucada –del mateix grup dels que van encarregar els cartells– va continuar cobrant a través del sistema preestablert. I en les últimes municipals, per remarcar la complicitat entre els programes de Jaume Collboni (PSC) i Xavier Trias (Junts), "la B" va impulsar un altre cartell, el del petó a la boca entre els dos líders rivals. En general, expliquen fonts a l'ARA, es tracta de fer accions que al partit no li interessa que se li atribueixin. De vegades, com en el cas dels cartells contra l'Alzheimer, se'ls n'ha anat de les mans, reconeixen les fonts. El contacte entre algunes persones de la cúpula de comunicació i els militants de base que formen part de l'estructura s'intenta mantenir el més discret possible: s'utilitzen aplicacions de missatgeria com Keybase, Confide i Signal, més difícils de rastrejar.

PREMSA

Sánchez limitarà el finançament públic dels "pseudomitjans"

Assegura que vol implantar més "transparència"

El president Pedro Sánchez, en una imatge d'arxiu. E. PARRA / EUROPA PRESS

XAVI TEDÓ / ALEJANDRA PALÉS
BARCELONA

El president del govern espanyol, Pedro Sánchez, va anunciar dilluns que posarà límit al finançament amb fons públics dels mitjans de comunicació digitals que, segons el seu parer, "no tenen lectors" i als quals es refereix com a "pseudomitjans". En una entrevista a la Cadena SER, Sánchez va avançar que presentarà aquest paquet de mesures "de regeneració democràtica" en una compareixença al Congrés el 17 de juliol.

"El que estem estudiant és establir un màxim de finançament públic per als mitjans de comunicació que se sustenten en les mentides i la desinformació i que subsisteixen només amb recursos públics perquè no tenen lectors", va reiterar. En aquest sentit, el cap de l'executiu proposarà una modificació de la llei de publicitat institucional per incorporar "transparència" en el finançament amb recursos públics dels mitjans digitals perquè, segons va denunciar, "no és acceptable que amb recursos públics s'estigui finançant la desinformació".

Establiment de criteris

La demanda de més transparència en matèria de publicitat institucional al govern espanyol és una reivindicació dels mitjans de comunicació que ve de lluny. A Catalunya, la publicitat institucional als mitjans de comunicació està supervisada per la Comissió Assessora sobre la Publicitat Institucional (CAPI) de la Generalitat, que anualment fa pública una memòria en què detalla el repartiment que se n'ha fet i els imports que ha rebut cada mitjà. Segons detalla la llei, la inserció de la publicitat institucional s'ha de fer d'acord amb criteris d'implantació social i de difusió del mitjà informatiu corresponent, amb una consideració especial per als mitjans de comunicació locals i comarcals.

L'any 2020, quinze mitjans independents, entre els quals l'ARA, van fer arribar a la secretaria d'estat de Comunicació i a diferents partits polítics una petició perquè s'establissin uns criteris més clars per a l'assignació de la publicitat institucional. Per una banda, els mitjans van demanar que els anuncis de les administracions es deixessin de distribuir de manera discrecional i seguint criteris vinculats gairebé exclusivament a l'audiència. Per una altra banda, es demanava que la inversió en comunicació que es fa des dels estaments públics servís per impulsar la igualtat de gènere als mitjans, la diversitat i la qualitat informativa. A la petició, els mitjans signants assenyalaven que la llei de publicitat i comunicació institucional "ha estat utilitzada per molts mitjans de comunicació per obtenir campanyes públiques i privades falsejant les seves dades d'audiència amb diversos mètodes il·legítims, i ha estat incomplerta per administracions de tots els colors polítics, que l'han fet servir de forma discrecional i opaca per afavorir mitjans afins".

A la petició també es feia constar la necessitat d'establir paràmetres objectius basats més en aspectes qualitatius que no pas quantitatius i d'exercir la transparència. "Les administracions han d'establir criteris transparents, plurals i estrictament periodístics per al repartiment de la publicitat institucional (anuncis i contingut patrocinat). Així mateix, hauran de revelar la destinació i la quantitat de les campanyes i dels convenis amb els mitjans. Això afecta tant les institucions com les empreses públiques", insistien els signants.

PARLAMENT EUROPEU

Comín confia ser eurodiputat malgrat la JEC

GERARD FAGEDA
BRUSSEL·LES

Nou pols entre la Junta Electoral Central (JEC) i l'eurodiputat Toni Comín pel seu escó al Parlament Europeu. L'organisme espanyol va declarar ahir "vacant" el seu seient a l'Eurocambra per no haver acatat a Madrid de manera presencial la Constitució. Ho va fer tot i que en l'anterior legislatura el Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE) ja va assenyalar que no era un pas imprescindible per ser reconegut com a representant de la cambra comunitària. De fet, l'exconseller a l'exili va donar "per fet" que la presidenta del Parlament Europeu, la conservadora maltesa Roberta Metsola, actuarà "d'acord amb el dret europeu" i li lliurarà l'escó. La JEC manté que l'eurodiputat "no ha complert el requisit de jurament" i, per aquest motiu, no l'admet com a diputat de l'Eurocambra almenys de manera "temporal". L'òrgan es basa en una sentència del 2020 del Tribunal Suprem, que "va confirmar aquest criteri".

Jurisprudència en contra

El TJUE va sentenciar en el cas de l'exeurodiputat Oriol Junqueras que una "persona elegida al Parlament Europeu adquireix la condició de membre des de la proclamació oficial del resultat i gaudeix des d'aquest moment de les immunitats vinculades". L'anterior president de l'Eurocambra, el socialdemòcrata David Sassoli, ja va lliurar l'escó a l'expresident Carles Puigdemont, l'exconsellera Clara Ponsatí i el mateix Comín. Si la presidenta del Parlament Europeu no actua igual, "hipòtesi" que Comín ni "es planteja", va avisar que "s'enfrontaria a perdre la demanda" que presentaria al TJUE. "Ens veiem [al primer ple de legislatura] a Estrasburg", va insistir.

El president dels EUA, Joe Biden, dissabte a Nova York. ELIZABETH FRANTZ / REUTERS

El 72% dels votants creuen que Biden s'hauria de retirar

ANTÒNIA CRESPÍ FERRER
WASHINGTON

El balanç de danys de l'actuació de Joe Biden durant el debat electoral ja es comença a quantificar: el 72% dels votants creuen que Biden no s'hauria de presentar a la reelecció. L'enquesta, publicada diumenge, és feta per YouGov per encàrrec de la CBS. La desencoratjadora xifra es va saber mentre Biden passava el cap de setmana envoltat de la família a Camp David per refer-se de la patacada.

Quan es pregunta als enquestats per què creuen que Biden no hauria d'optar a la reelecció, el principal motiu és l'edat (86%), mentre que el 71% apunten a les decisions que podria prendre en el càrrec, el 66% al seu historial com a president i el 56% dubten de la seva capacitat per fer campanya de forma efectiva.

El 72% d'electors tampoc pensen que Biden tingui les capacitats mentals i físiques necessàries per ser president. Són 7 punts més de quan es va formular aquesta mateixa pregunta a principis de juny.

La resposta sobre si Biden hauria de ser el candidat canvia molt quan es pregunta als votants demòcrates: el 55% creuen que Biden ha de continuar i el 45% creuen que s'hauria de retirar. Les hores posteriors al debat, Biden va intentar refer-se en un míting a Carolina del Nord on mostrava una energia que no va tenir al plató de la CNN.

Nerviosisme entre els donants

El nerviosisme s'ha estès entre els donants del Partit Demòcrata. Les hores posteriors al debat els telèfons de l'equip de campanya no paraven de sonar amb una pregunta: i ara què? En un acte de recaptació de fons a Nova Jersey dissabte, Biden es justificava així: "Entenc la preocupació després del debat. No vaig tenir una gran nit. Però lluitaré més i us necessito aquí per aconseguir-ho". No només hi ha el temor d'una fuga de vots, sinó també de donants a la recta final de la campanya, tot un perill per als demòcrates.

L'enquesta de YouGov situa Trump com el guanyador del debat. Quan es pregunta qui va exposar les idees de manera més clara, tenia un posat presidencial, inspirava confiança i parlava de política, el republicà aconseguia percentatges d'entre el 43% i el 47%, mentre que Biden tot just arribava al 35%.

ESTATS UNITS

El Suprem reconeix la immunitat parcial de Trump

Té protecció presidencial, però no pels "actes privats"

A.C.F.
WASHINGTON

El Tribunal Suprem dels Estats Units ha decidit que Donald Trump gaudeix d'immunitat, però amb matisos. Trump tindria "absoluta immunitat respecte als càrrecs penals dins la seva autoritat constitucional", però "no hi ha immunitat per als actes no oficials". El quid de la qüestió ara serà destriar fins on arriben els actes presidencials i on comencen els personals en els tres casos penals que Trump té pendents i on ja ha intentat jugar la carta de la immunitat. La sentència va ser aprovada ahir per la majoria conservadora de l'alt tribunal (6-3) i arriba quatre mesos abans de les eleccions.

En total, la sentència ocupa 119 pàgines: "La naturalesa del poder presidencial dona dret a un expresident a la immunitat absoluta davant un processament penal per les accions dins la seva autoritat constitucional concloent i preclusiva; també té dret almenys a la presumpció d'immunitat de processament per a tots els seus actes oficials; no hi ha immunitat per als actes no oficials".

La resolució és una victòria per a Trump perquè ara la Fiscalia que porta el cas de l'assalt al Capitoli el 6 de gener, i que es jutja a Washington, haurà de demostrar que les accions de Trump en els actes d'aquell dia eren privats i no presidencials. Un fet que no serà fàcil de discernir i que, de moment, ja promet a l'expresident dilatar més el judici. A la seva xarxa social, Truth Social, el magnat va celebrar la decisió com "una victòria de la Constitució i la democràcia. Orgullós de ser americà".

Estratègia per guanyar temps

Només que el Suprem acceptés la seva apel·lació ja havia estat una victòria per a Trump, que des d'un principi ha buscat posposar el judici federal de Washington el màxim possible. Una estratègia que també ha aplicat amb els altres dos casos penals que continuen congelats (el de Mar-a-Lago i el de Geòrgia) i que va intentar utilitzar, sense èxit, pel cas Stormy Daniels. En haver d'esperar a la resolució fins al juny, s'ha assegurat que per al moment que pugui començar finalment el judici, el veredicte final del cas per l'intent de l'assalt al Capitoli no tingui temps d'arribar abans de les eleccions.

A més, si Trump aconsegueix ser reelegit president, podria utilitzar els seus poders presidencials per ordenar que se li retiressin els càrrecs tant en aquest judici com en el de Mar-a-Lago (que també és federal). Fins i tot també hi hauria la possibilitat que s'autoperdonés, encara que és molt menys probable. En els dos casos els experts legals coincideixen a assenyalar que implicaria entrar en un territori desconegut.

En el cas federal de Washington s'imputaven quatre delictes a l'expresident: dos de relacionats amb l'obstaculització de la certificació dels resultats de les eleccions del 2020 que s'estava duent al Congrés el 6 de gener quan es va produir l'assalt; un de conspiració per intentar impedir la recollida i el recompte de vots de les eleccions, i l'últim per haver intentat privar a la ciutadania d'un dret protegit per la llei federal, concretament el de vot.

Abans d'anar al Suprem, Trump ja havia recorregut al tribunal d'apel·lacions de Washington, però aquest li va denegar la immunitat presidencial en relació amb l'intent de revertir el resultat electoral i l'assalt al Capitoli. Per poder demanar que se li apliqui la immunitat, la defensa ha girat la truita: assegura que Trump estava intentant preservar la integritat del procés electoral.

Durant els arguments orals a la sala del Suprem el 25 d'abril, l'advocat de Trump, John Sauer, va portar la lògica de la immunitat fins a l'extrem assegurant que si un president ordenava l'assassinat d'un rival polític o orquestrava un cop d'estat en el càrrec, continuava tenint immunitat. Això va ser un dels motius que va fer que els nou jutges, inclosos els sis de perfil conservador –n'hi ha tres que el mateix Trump va nomenar mentre era president–, es mostressin escèptics a una immunitat total.

Línia difusa

La seva decisió no només tindria conseqüències sobre els judicis de Trump, sinó que afectaria tots els presidents futurs. No era una sentència fàcil, motiu pel qual en aquell moment semblava que acabarien decidint acceptar la immunitat, però amb limitacions.

Així i tot, el quid de la qüestió no era tant fins on arribava la immunitat, sinó quan s'havia d'aplicar o no. Sauer va insistir que Trump no volia una immunitat total per a ell i que havia de ser imputat per la seva conducta privada. Però que si es tractava d'actes oficials havia de gaudir d'aquesta immunitat.

El problema és que és molt difícil establir on comencen i acaben els actes oficials i on els personals. Això va tornar a generar bastant debat entre els nou magistrats, no només per la línia difusa que diferencia el que és oficial del que és personal, sinó també perquè continuava sent igual de perillós donar immunitat plena als actes oficials, perquè donaria gairebé un poder total al president del país.

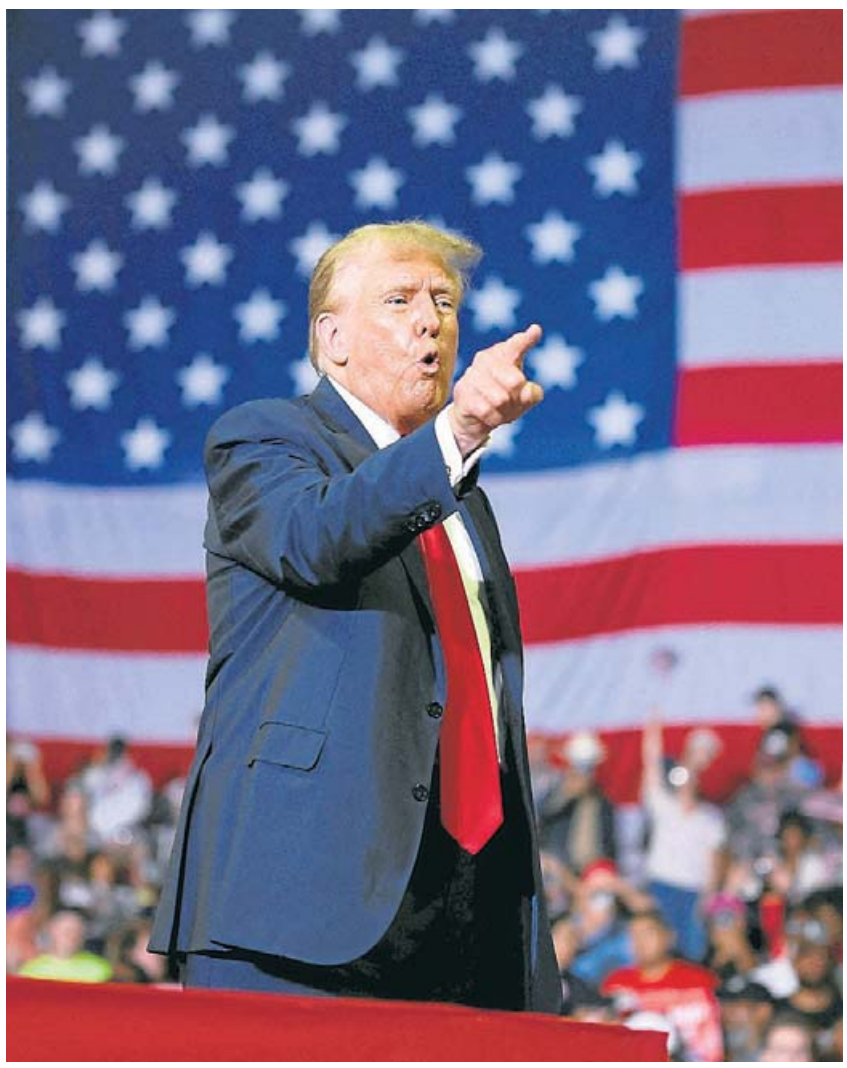

L'expresident dels EUA i candidat dels republicans Donald Trump durant un míting a Filadèlfia el 22 de juny passat. TOM BRENNER / REUTERS

112
emergències
F*C
OFF
UN PAÍS, UN CLAM
EL CANVI CLIMÀTIC, LA SEQUERA I LA CALOR EXTREMA
FAN QUE EL RISC D'INCENDIS SIGUI ALTÍSSIM.
PERÒ EL COMPROMÍS DE LES INSTITUCIONS I
LA CIUTADANIA PER EVITAR-LOS TAMBÉ HO ÉS.
incendisforestals.gencat.cat
Diputació Barcelona
Generalitat de Catalunya
Per la teva seguretat, sempre endavant

ELECCIONS A FRANÇA

Crida amb dissidències a un front republicà per frenar Le Pen

Alguns macronistes volen deixar fora del pacte anti extrema dreta els 'insubmisos', i la dreta no s'hi suma

LAIA FORÈS
PARÍS

Després de la primera volta de les eleccions legislatives, amb la victòria clara de l'extrema dreta de Le Pen amb un 33,1% dels vots, tant la coalició del president Macron com l'aliança de les esquerres, el Nou Front Popular (NFP), tenen un objectiu comú de cara a la segona: barrar el pas a Marine Le Pen i Jordan Bardella. Estan convençuts que només construint un front republicà, com a cordó sanitari, és possible que Reagrupament Nacional (RN) no aconsegueixi ser la primera força a l'Assemblea Nacional a la segona volta. "El desafiament és clar: ¿volem donar plens poders i el destí del país a l'RN? Nosaltres responem que no", va assegurar ahir el primer ministre, Gabriel Attal, per defensar el front republicà.

A la pràctica, construir un front republicà implica que els dos blocs, la coalició de Macron i les esquerres, retirin el seu candidat de cara a la segona volta en aquelles circumscripcions on han passat tres candidats –les anomenades triangulars– i un és de l'RN. Retirant el tercer candidat, el menys votat, la segona volta es jugarà només entre dos candidats a la majoria de les 577 circumscripcions: un de l'extrema dreta i l'altre d'un partit de la majoria presidencial, de les esquerres o, en menor mesura, d'Els Republicans.

D'aquesta manera, el vot anti extrema dreta no es fragmenta i el rival de l'RN té més possibilitats de sortir escollit. És l'única fórmula per intentar que Le Pen no guanyi o, almenys, que no aconsegueixi la majoria absoluta. Però el sistema té una cara B. La renúncia de desenes de candidats farà que, si Le Pen no aconsegueix una majoria sòlida, no hi hagi cap majoria alternativa i es produeixi una situació de bloqueig polític. El president de la República i les esquerres tenen clar que és el mal menor.

Allau de renúncies

Hi ha temps fins avui a la tarda per anunciar les retirades de candidats, però ahir ja hi va haver una allau de renúncies. Segons el recompte fet per *Le Monde*, hi ha hagut 173 desistiments. D'aquests, 122 són del Nou Front Popular, 50 de la majoria presidencial i només un d'Els Republicans (dreta conservadora). De fet, formalment, Els Republicans no s'han sumat al front republicà i, per tant, rebutgen participar en el cordó sanitari. Només algun diputat ho ha fet a títol personal.

El dubte és si els conservadors s'avindran a pactar amb Le Pen a l'Assemblea perquè l'extrema dreta pugui governar en el cas de no aconseguir una majoria prou àmplia sense necessitat d'aliats.

Objectiu
La intenció és que el vot anti extrema dreta no es fragmenti a la segona volta

Esquerdes
La crida al front republicà ha obert una crisi a la majoria presidencial de Macron

Emmanuel Gregoire, un diputat del Nou Front Popular elegit a la primera volta, ahir a l'Assemblea Nacional. CHRISTOPHE PETIT TESSON / EFE

La crida al front republicà ha obert una crisi a la majoria presidencial de Macron. Algunes figures del govern, com el ministre d'Economia, Bruno Le Maire, o la presidenta de l'Assemblea Nacional sortint, Yaël Braun-Pivet, han discrepat públicament de la idea. També Horitzons, el partit liderat per l'ex primer ministre Édouard Philippe i soci parlamentari del president, ha anunciat que no retirarà els seus candidats allà on un dels rivals sigui de LFI.

Dubtes sobre els 'insubmisos'

Els dissidents consideren que un dels partits que formen part de l'aliança de l'esquerra, França Insubmisa, de Jean-Luc Mélenchon, és una formació d'extrema esquerra allunyada dels valors republicans. Posen al mateix sac l'extrema dreta i els *insubmisos*. "No triarem un perill en benefici d'un altre", va assegurar el titular d'Economia. També de manera contundent es va expressar Philippe diumenge a la nit: "No s'ha de votar ni els candidats de l'RN ni els de LFI". Malgrat les fissures, una majoria de diputats de la majoria presidencial que han obtingut la tercera posició s'han sumat al front republicà i s'han retirat.

Macron, durant la campanya, també havia mantingut aquesta actitud crítica amb LFI i diumenge al vespre, en la seva crida al front republicà en un breu comunicat difós a través de l'agència France-Presse, va ser ambigu i no va deixar clar si deixava fora els *insubmisos*. Attal, en canvi, també es

L'Hexàgon es tenyeix del color de l'RN

A Reagrupament Nacional se li resisteix la regió de París

ARA BARCELONA. El mapa resultant de la primera volta de les eleccions legislatives ha exemplificat la capacitat de Le Pen d'imposar-se arreu del territori. En algunes circumscripcions del Pas de Calais, un dels feus de l'extrema dreta, l'RN ha guanyat per majoria absoluta. Però en altres regions, com París, Le Pen no aconsegueix imposar-se davant les forces de centre i d'esquerra. L'oest del país també queda força repartit entre el Nou Front Popular, la coalició de Macron i Els Republicans.

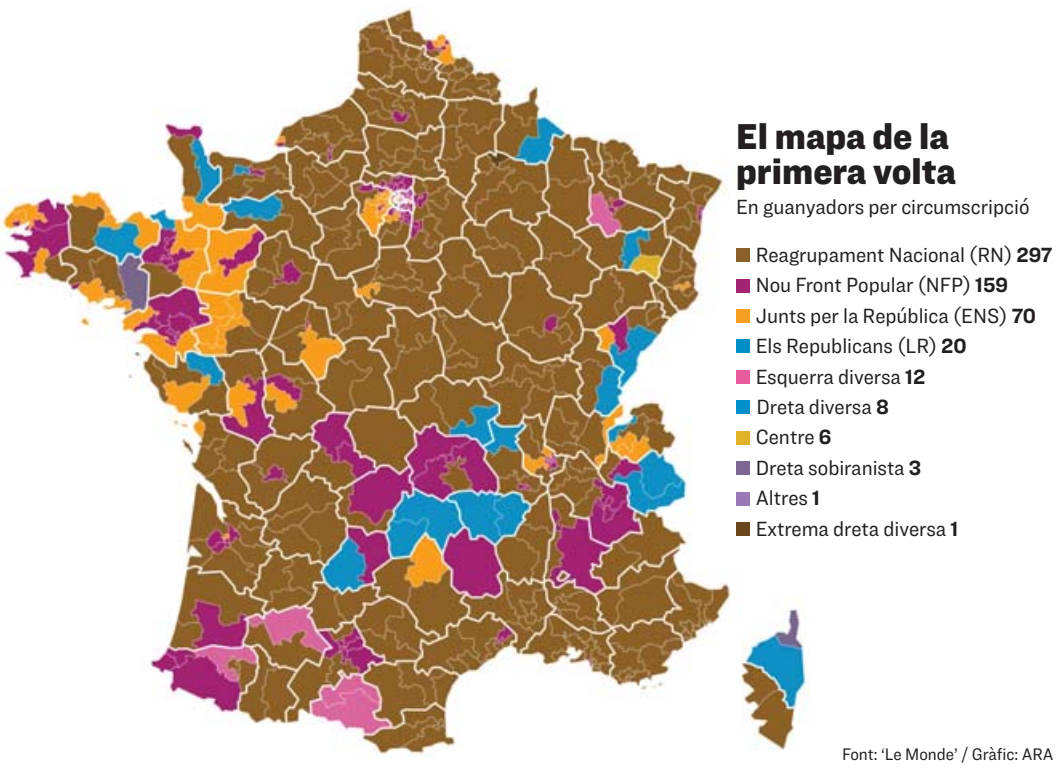

Font: 'Le Monde' / Gràfic: ARA

va referir al front republicà incloent-hi LFI.

Ahir al president tampoc se'l va veure públicament –encara no ha donat la cara des de la desfeta de la seva coalició a les eleccions de diumenge–, però es va adreçar als seus ministres amb unes paraules que donen a entendre que no exclou el partit de Mélenchon i que l'únic enemic a vèncer diumenge és Le Pen: "No ens equivoquem. És l'extrema dreta qui pot governar, ningú més", hauria dit als membres del govern, segons BFMTV.

La incògnita és si el president de la República s'adreçarà públicament als francesos per demanar el vot per als rivals de l'extrema dreta a totes les circumscripcions i esmentarà explícitament els *insubmisos*. Per ara no ho ha fet.

Emmanuel Macron intenta digerir el seu fracàs mentre s'aplica a fons per intentar que Le Pen no obtingui una majoria àmplia diumenge que ve. De moment la seva coalició ha perdut les esperances d'obtenir la majoria: 319 dels seus diputats han passat a la segona volta i almenys una cinquantena han renunciat en benefici del front republicà. A la primera volta, amb prou feines va obtenir el 20% dels vots. "El xoc és immens", admetia *Le Monde* ahir al seu editorial.

Dominique Sistach

POLITÒLEG FRANCÈS

"Passi el que passi, la crisi política està servida"

CRISTINA MAS
BARCELONA

Dominique Sistach és politòleg i membre de l'Observatori de les Radicalitats Polítiques de la Fundació Jean Jaurès i professor de dret públic a la Universitat de Perpinyà. A preguntes de l'ARA analitza els resultats de la primera volta de les legislatives.

Com valora el resultat del partit de Marine Le Pen a la primera volta?
Les eleccions han estat un terratrèmol. Ha estat un èxit electoral complet de Reagrupament Nacional (RN), una mica com va passar amb l'esquerra francesa el 1981: un vot massiu a tots els departaments, amb un nivell de participació elevadíssim, que no vèiem des dels anys 70. Hem de remuntar-nos a l'època de Giscard d'Estaing i Mitterrand. RN ja no és un partit de protesta: s'ha convertit en un partit d'extrema dreta, nacionalista. És un partit de govern, i probablement governarà el país si no la legislatura que ve, més endavant.

Un resultat inimaginable fa només uns anys. Com l'explica?
Primer hi ha una qüestió institucional: vam canviar la Constitució el 2008, per fer més eficient, més homogeni, el model francès. Nicolas Sarkozy volia evitar la cohabitació i parlava de modernitzar la democràcia francesa. Però el que va passar és que es va imposar un presidencialisme extrem. França va abandonar el parlamentarisme i es va convertir en un règim presidencialista. L'única elecció que compta és la del president de la República, i això ha fet agreujar les tensions, perquè no hi ha eleccions intermèdies, que serveixin d'equilibri. El segon factor és l'auge del Front Nacional i, després, de Reagrupament Nacional. El partit de Jean-Marie Le Pen era essencialment un partit de protesta. Un partit d'extrema dreta, nacionalista, populista. El partit de Marine Le Pen s'ha convertit en un partit més respectable. Encara hi ha antisemites, racistes, nacionalistes virulents, etc. Però ara es comporten. A França parlàvem de desdemonització: un partit, fins i tot extremista, quan es fa respectable, es fa notable i progressa en cada elecció. I l'últim factor és sociològic. França és un país que s'envelleix, que veu la guerra d'Ucraïna, una immigració que creu descontrolada... I entre fantasia i realitat, la societat es tanca en ella mateixa. I tenim encara un altre factor: el consumisme electoral. Es diu molt "Hem provat tots els partits, no hem provat l'extrema dreta". Hem acabat oblidant que la política és també qüestió de compromís. I en aquest consumisme, la societat francesa està tant a favor de Le Pen com en contra de Macron. És un vot d'insatisfacció que ha arribat al seu clímax. I quan tots aquests ingredients es barregen, es fa una mena de còctel explosiu que fa que avui tinguem 11 milions de francesos que han votat l'extrema dreta.

Des de Perpinyà, hi veu també un factor regional?
Als Pirineus Orientals i tota la badia mediterrània, des de Niça fins a Perpinyà, hi ha un vot a RN des de l'època de Le Pen pare. L'electorat de RN del nord de França és postindustrial, format per treballadors, petits empresaris. Al sud és més un electorat de jubilats, gent una mica més adinerada, sovint inactiva, però encara una mica més alta en categoria social. Perpinyà és especial perquè se sumen els dos tipus.

Confia en el pacte republicà per barrar el pas a l'extrema dreta?
El front republicà funciona bé quan són els d'esquerres els que han d'anar a votar la dreta. L'any 2002, quan Jean-Marie Le Pen va arribar a la segona volta de les eleccions presidencials, Jacques Chirac va ser elegit amb el 80% dels vots. Això vol dir que tota l'esquerra francesa va votar Chirac, encara que no els agradés, perquè no volien Jean-Marie Le Pen.

Amb la pinça al nas.
Exacte. Però avui és molt més complex, perquè la gent de la dreta es nega a votar per l'esquerra. Diuen que Mélenchon és extrema esquerra, quan això és completament fals. El partit de Mélenchon és una mica polèmic, perquè de vegades pren posicions una mica dures en determinats temes, però no és un partit revolucionari. No demana una sortida del capitalisme. No és un partit antiestat. Hi ha un joc polític a França per desacreditar el Front Popular. El traspàs de vots de la gent de dreta es produirà només quan es tracti de votar un socialista moderat. Però no el candidat de França Insubmisa. Avui el repte ja no és guanyar RN, sinó que no obtingui la majoria absoluta. Jordan Bardella i Marine Le Pen han dit que no governaran sense majoria absoluta. O sigui que o guanyen i els tenim a Matignon o bé tenim una crisi política, perquè serà impossible formar govern. Estem en una crisi institucional. L'únic dubte és si obtenen una victòria total i governen o si la victòria és parcial i es neguen a governar. En tot cas, la crisi política està servida.

Càstig
"El vot a favor de Marine Le Pen és un vot d'insatisfacció que ha arribat al seu clímax"

Resignació
"El repte ja no és guanyar RN, sinó que no obtingui majoria absoluta"

¿RN pot convertir-se en un partit de govern?
L'únic que els falta és governar. Molts francesos creuen que RN pot ser una solució a la crisi econòmica, a la inflació, a la crisi d'Europa, etc. Si governa aquest partit, pot portar a un autèntic desencís, perquè no hi ha receptes màgiques. No proposen res que no s'hagi intentat ni hagi fet ja la dreta o fins i tot l'esquerra. I si fracassen en el seu programa polític, diran que els han obstaculitzat, que és culpa del sistema, com va dir Donald Trump quan va perdre les eleccions. I el que està passant no és un problema només francès: ho veiem amb Giorgia Meloni a Itàlia, amb Viktor Orbán a Hongria, o a Polònia. Tenim una crisi europea. I és una crisi política profunda.

I com veu el futur de Macron?
Molt complicat. La crisi institucional no és només la victòria de Marine Le Pen, també és la derrota d'Emmanuel Macron. Com sabeu, en política la primera fase és arribar al poder, la segona governar i la tercera és la que jo anomenaria posteritat: què deixes per a la història. Emmanuel Macron s'arrisca a ser el president que va obrir les portes de l'extrema dreta: si quan arribes al poder tenen el 20% dels vots i quan el deixes estan al 40% és que has fracassat.

CEDIDA

Manifestació contra l'extrema dreta a París. FABRIZIO BENSCH / REUTERS

EMERGÈNCIA SOCIAL

Dues germanes se suïciden hores abans de ser desnonades

L'Ajuntament de Barcelona no va fer un informe de vulnerabilitat perquè no va poder contactar-hi

JÚLIA CLARAMUNT / LAIA GALIÀ
BARCELONA

Els veïns expliquen que la germana gran, de 64 anys, es deia Núria. En canvi, de la petita (54 anys) no en sabien el nom. Totes dues es van suïcidar juntes ahir a la matinada hores abans de ser desnonades al barri de Sant Andreu. La mesura estava previst per a les onze del matí i, segons va avançar *El País*, es van precipitar a un pati interior de l'edifici des del sobreàtic on havien viscut tota la vida. Fonts coneixedores del cas expliquen que a l'interior del domicili es van trobar cartes de comiat en què deixaven per escrit que el motiu pel qual es llevaven la vida era el desnonament.

El doble suïcidi al carrer de Navas de Tolosa va agafar completament per sorpresa el barri. La majoria dels veïns se'n van assabentar a través dels mitjans i asseguraven que desconeixien la situació econòmica de les germanes. De fet, poca gent al barri sabia qui eren. "Nosaltres coneixíem la germana gran, la Núria. Era clienta nostra, tot i que no venia gaire sovint, com a molt una vegada al mes", lamenta la Dolors, que regenta una carnisseria al barri. "Era molt introvertida, no explicava res personal", afegeix, commocionada. De la seva germana, la informació és escassa. "No sortia al carrer", diu un veí. "És una desgràcia. Aquesta ciutat s'està transformant i és difícil mantenir l'habitatge, que és un dret", diu un altre.

Deute acumulat

Feia dos anys i dos mesos que no havien fet cap pagament i debien uns 9.000 euros

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va explicar que el propietari del pis, un particular, va presentar el maig del 2023 una demanda per impagament al jutjat de primera instància número 34 de la capital. Fonts coneixedores expliquen a l'ARA que l'immoble –gestionat a través dels serveis immobiliaris Parater– és propietat de dos germans, un dels quals viu en un dels domicilis del bloc. Les germanes feia dos anys i dos mesos que no havien fet cap pagament i havien acumulat un deute de 9.000 euros, segons consta al procediment judicial. Només una de les germanes estava empadronada i figurava al contracte com a tercera subarrendatària.

Segons expliquen els veïns, no els constava que cap de les germanes treballés des de feia temps. "Feia més de cinquanta anys que vivien al pis. Vivien amb la seva mare, però va morir de covid el 2021", explica la Teresa [nom ficticí], veïna de l'immoble. Des d'aleshores, eren més reticents a relacionar-se amb la gent. La data de la defunció de la mare coincidiria en el temps amb el moment en què es van aturar els pagaments. "La Núria de vegades em trucava perquè li fes alguna reparació al pis, però ara feia un any o un any i mig que no em deia res. Quan m'han explicat el que havia passat he pensat: «És ella»", apunta un veí que també vol mantenir l'anonimat.

Dues germanes de 54 i 64 anys es van suïcidar hores abans de ser desnonades al districte de Sant Andreu de Barcelona. FRANCESC MELCION

Sense informe de vulnerabilitat

L'Ajuntament assegura que aquest cas no està vinculat als serveis municipals d'habitatge. "Tenim coneixement d'aquest cas per primera vegada al febrer, quan ens arriba del jutjat una sol·licitud d'anàlisi i informe de vulnerabilitat per un procés de desnonament per impagament de lloguer", expliquen. Tampoc van rebre cap comunicació a les dades de contacte que van deixar al pis. Les dones no van respondre a la demanda ni es van personar al procediment, de manera que el consistori no va poder valorar el cas amb un informe de vulnerabilitat perquè cap de les tres vegades que va anar a l'habitatge va trobar-hi ningú, segons informa el TSJC.

Al mes de gener la demanda va entrar en fase d'execució i es va fixar el primer intent de desnonament per ahir al matí. "Malgrat no haver pogut fer la vinculació, la intenció del servei era assistir [avui] al llançament", expliquen fonts municipals. Finalment, la comitiva no va arribar a anar-hi perquè el jutjat de guàrdia va rebre la notificació del doble suïcidi. El jutjat d'instrucció número 29 de Barcelona en funcions de guàrdia va procedir a l'aixecament dels cadàvers i el Centre d'Urgències i Emergències Socials de Barcelona es va personar al bloc de pisos per fer atenció psicològica als veïns. "No és el primer suïcidi en aquesta illa de cases", lamenta la Dolors. "En aquest barri no es pot llogar res per menys de 1.000 euros", explica la Teresa.

Concentració

La PAH ha convocat per avui a la tarda una mobilització a la plaça Sant Jaume

Manifestació al centre

La mort de les germanes també va aixecar la indignació de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca de Barcelona en un moment en què la crisi dels lloguers no fa sinó empitjorar: arrendar un pis a la capital ja val de mitjana 1.193,4 euros al mes, un 1,3% més que fa tres mesos. Segons la PAH, les morts "no han estat suïcidis, sinó assassinats orquestrats per un sistema polític i judicial corrupte". D'altra banda, el Sindicat de Llogateres va qualificar la notícia de "trista, desoladora" i "molt significativa". També va valorar que l'augment continu dels lloguers té repercussions greus, afecta les economies familiars, precaritza i genera vulnerabilitat.

La PAH ha convocat avui una mobilització a la plaça Sant Jaume de Barcelona amb el lema "No són suïcidis, són assassinats. Ni una mort més per un desnonament". El Sindicat de Llogateres també s'hi ha afegit i ha exigit "les mesures que calgui per garantir un habitatge digne per a tothom".

IMMOBILIARI

Vista aèria de la ciutat de Barcelona, on continua pujant el cost de llogar un habitatge. MARC ROVIRA

El preu del lloguer a Barcelona ja frega els 1.200 euros al mes

L'arrendament a la ciutat creix un 1,3%, més del doble que el trimestre anterior

ALBERT RIGOL BAULENAS
BARCELONA

El preu del lloguer a Barcelona és cada cop més alt. Si bé en l'últim trimestre de l'any passat el preu dels arrendaments va continuar creixent però de forma més moderada, aquest 2024 ha arrencat de nou amb força. Llogar un pis a la capital catalana ja val de mitjana 1.193,4 euros al mes, un 1,3% més que fa tres mesos.

Així es desprèn de les últimes dades de les fiances de lloguer dipositades a l'Incasòl, publicades ahir, que també recullen un nou rècord a tot Catalunya el primer trimestre d'aquest any: viure en un habitatge llogat costa de mitjana 868,8 euros al mes al Principat, un 1,7% més que en els últims tres mesos del 2023.

La dinàmica a Barcelona i a tot el país és la mateixa: els increments registrats són més del doble que els registrats en el quart trimestre de l'any passat, quan el creixement es va moderar tot i continuar batent màxims històrics. A escala anual, a la capital catalana el preu dels lloguers creix un 9,7%, mentre que en tot el territori català l'increment és menor (6,8%). Barcelona encadena set trimestres superant el rècord de preus i Catalunya, vuit; és a dir, dos anys seguits.

Aquestes dades, referents al primer trimestre, seran les últimes que farà públiques l'Incasòl sense haver patit l'impacte del control al preu del lloguer, en vigor des del març. Aquesta mesura, la més controvertida de la llei estatal d'habitatge aprovada fa un any, només s'aplica a Catalunya, i ho fa en els municipis que han estat declarats zona tensionada, que de moment són 140. Els nous contractes d'aquestes zones no podran apujar el lloguer i, en cas que siguin grans tenidors, hauran de cenyir-se a l'índex de preus de referència.

Tendència al sector

"Portem tres trimestres consecutius que no arribem al 10% de creixement interanual, però hi estem molt a prop. Això es va acumulant, per compensar les caigudes de l'època de la pandèmia i també pel desequilibri entre l'oferta, cada vegada més petita, i la demanda", explica a l'ARA el director d'estudis del portal Pisos.com, Ferran Font. El preu del lloguer a Barcelona va registrar creixements de dos dígits cada trimestre des del segon trimestre del 2022 fins al segon trimestre del 2023; des d'aleshores ha fregat el 10% sense arribar-hi.

868
És el preu del lloguer a Catalunya de mitjana, que augmenta un 1,7%

140
Són els municipis declarats zona tensionada a Catalunya

Evolució del lloguer mitjà contractual l'última dècada

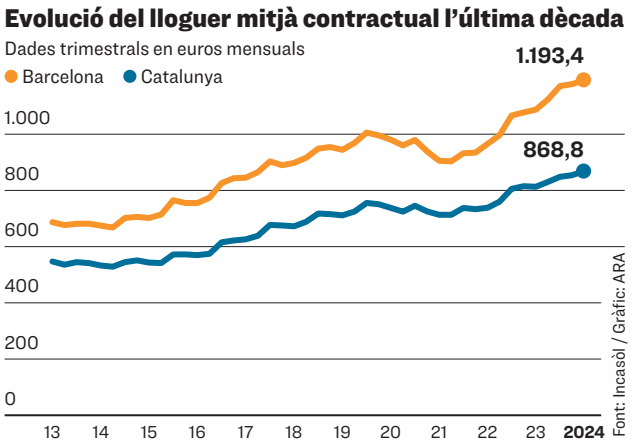

Per al Sindicat de Llogateres, aquests nous màxims responen a la tendència a l'alça dels preus des que el Tribunal Constitucional (TC) va tombar el topall català als lloguers, aprovat el 2020 i que va estar en vigor només 18 mesos. "A partir de les dades del segon trimestre s'hauria de poder valorar si la regulació de lloguers s'està aplicant adequadament i, per tant, no hi ha pujades", van afegir en un comunicat publicat ahir, en el qual també demanaven regular el lloguer temporal i el d'habitacions perquè el topall funcioni.

Es disparen els contractes

Si bé els preus han augmentat amb més força que en el trimestre anterior, el nombre de contractes de lloguer firmats s'ha disparat en el mateix període. L'any passat tots els trimestres van registrar caigudes, fins i tot de dos dígits, tant a Barcelona com a tot el país, després d'un 2022 amb una forta reducció a principis d'any i una posterior recuperació. Les dades de preus i de firma de contractes de l'Incasòl recullen els arrendaments signats en el període esmentat, i no tots els contractes en vigor actualment.

A la capital catalana es van firmar 9.826 contractes i a tot Catalunya, 34.503. No són xifres rècord, ja que l'any 2021 el total de contractes firmats superava els 14.390 i els 43.230, respectivament. Ara bé, aquest primer trimestre el nombre de contractes ha registrat el creixement més alt de l'última dècada a Barcelona, amb un 15,1%, mentre que a Catalunya no incrementaven tant d'un trimestre per l'altre (13,4%) des del 2010, exceptuant en tots dos casos els repunts experimentats l'any 2021, a causa de l'impacte que va tenir la pandèmia en el mercat de lloguer.

"És un tema de normalització. Si estem parlant de contractes i a Barcelona estem per sota dels 10.000, quan abans estàvem per sobre dels 13.000, hi ha hagut un creixement cridaner, però et diria que veníem de dos trimestres excepcionalment baixos", assegura Font.

Sarrià i Gràcia lideren la pujada

Els preus augmenten en set dels deu districtes de Barcelona, especialment a Sarrià-Sant Gervasi (5,6%) i a Gràcia (5%), i baixen a Sants-Montjuïc (-3,8%), a Sant Andreu (-1,9%) i a Nou Barris (-0,5%). Igual que en l'últim trimestre del 2023, Canyelles és un dels barris de la ciutat on més es dispara el preu (12,2%): en un any ha passat de 822 a 1.006 euros. L'acompanyen també amb increments superiors al 12% la Vila Olímpica del Poblenou i Sant Gervasi-La Bonanova.

TOM
uvex
GIANT
CADEX
letsgo
dstny
lotto
viking
lotto
DEFEET
COBE

Mirades

Fita històrica al Tour

L'eritreu Biniam Girmay, de l'Intermarché-Wanty, es va convertir ahir a Torí en el primer ciclista africà negre que guanya una etapa al Tour. El seu compatriota Daniel Teklehaimanot va dur uns dies el mallot de la muntanya al Tour del 2015, però no va guanyar cap etapa, i el mateix Girmay va guanyar el 2022 una clàssica (Gant-Welvegem) i una etapa al Giro. Però el Tour marca la diferència. Girmay, de 24 anys, va heretar del seu pare l'afició pel ciclisme, molt seguit a Eritrea, i es va formar per fer el salt al professionalisme al centre que l'UCI té a Suïssa.

02-07-2024 Foto: Guillaume Horcajuelo / Efe

BARCELONA

Marian Muro

DIRECTORA GENERAL D'APARTUR

"Collboni sap que la prohibició dels pisos turístics no s'aplicarà"

GERARD PRUNA /
ALBERT RIGOL BAULENAS
BARCELONA

Marian Muro és des de la setmana passada la nova directora general de la patronal d'Apartaments Turístics de Barcelona (Apartur). Directora general de Turisme de la Generalitat entre el 2011 i el 2016 i de Turisme de Barcelona entre el 2020 i el 2022, arriba al càrrec just quan l'Ajuntament de Barcelona ha anunciat que vol suprimir tots els pisos turístics en cinc anys.

Què li sembla la mesura?
Crec que és una decisió populista fruit de la pressió per com s'ha polititzat el debat turístic i de la incapacitat de poder adoptar un pla seriós sobre l'habitatge. S'ha optat pel camí curt. No passa res perquè això no s'aplicarà, però ara hem d'entrar en un litigi que serà fort.

No s'aplicarà la mesura?
No. I Collboni ho sap. A l'Ajuntament hi ha advocats molt bons i li puc assegurar que els que jo conec no poden donar empara a aquesta normativa. Aquí hi haurà una mà de reclamacions patrimonials que jo no vull ni pensar-hi.

Quines mesures prendran?
L'anunci s'empara en un decret llei de la Generalitat contra el qual ja existeix un recurs al Tribunal Constitucional. A més, la Comissió Europea ja ha demanat al govern espanyol explicacions sobre la normativa catalana i ja diu que hi ha una vulneració absoluta.

Collboni ho justifica per la necessitat urgent d'habitatge a la ciutat.
No hi ha cap mena de proporcionalitat, perquè els pisos turístics representen el 0,7% de tot el parc d'habitatges. Què resoldrà aquesta mesura? Es diu que aquests 10.000 pisos aniran a ús residencial, però són habitatges al centre i estan reformats. Costen el que costen. Ni els vulnerables ni els joves no els veuran pas, aquests pisos.

Els apartaments turístics no tenen un impacte en el mercat de l'habitatge i en l'augment del preu?
Els habitatges d'ús turístic potser tenen un 0,1% d'impacte, però en tenen molt més les mesures que no ha eliminat encara l'Ajuntament, com ara el 30% d'habitatge social o la regulació de preus.

Tenen la sensació de ser un cap de turc?
Totalment. A Barcelona hi ha 808.000 habitatges. D'aquests, 89.000 no s'utilitzen com a habitatge principal i 26.000 es fan servir per a activitat econòmica. En canvi, d'habitatges d'ús turístic n'hi ha 10.000. Bé, crec que es treu una conclusió ràpida. Mentre es prohibeixen els pisos turístics, es permet posar despatxos d'advocats, centres de massatges o acadèmies d'idiomes en pisos dins de finques sense problemes.

Creu que els hotels són al darrere de la pressió contra els pisos turístics?
Jo no faré mai res per enfrontar dues modalitats d'allotjament.

¿La prohibició dels pisos turístics a Barcelona farà que creixin en municipis del voltant?
El que no podem fer és anar contra els usos, costums i interessos del consumidor. Després de prohibir els pisos turístics, Nova York en aquests moments té una bossa de mercat negre impressionant. Ahir vaig voler-ho provar i vaig poder fer una reserva d'un apartament. Els habitatges d'ús turístic són una realitat i no la podrem eliminar. Es crearà una economia submergida clarissímament.

Els veïns de pisos turístics sovint es queixen dels problemes de convivència que generen.
Tenen raó. Jo no voldria tenir al costat un veí que et molesta. Però les mateixes dades de l'Ajuntament xifren les molèsties generades per aquests pisos en un 0,0008%. A més, hi ha un protocol clar que diu que els apartaments han de tenir un telèfon disponible per als veïns. Hi truques, arriben els Mossos i, si ho creuen convenient, en poden fer fora els inquilins.

Vostè viuria a sota d'un pis turístic?
Si es comporta com la majoria...

Però això no ho pot saber fins que passa.
És que a la vida no saps res fins que et passa. Però la norma general en aquests moments a Barcelona no és aquesta. Hi ha més problemes en determinades zones pels bars i el xivarri que no pas pels habitatges turístics.

Hi ha veïns que denuncien que el valor del seu pis ha caigut un 20% només pel fet de conviure amb un pis turístic.

Vaticini
"Prohibir els pisos turístics a Barcelona crearà una economia submergida"

Congressos
"Sense habitatges d'ús turístic Barcelona no pot acollir el Mobile"

Avís
"S'ha de limitar, però estem fent un discurs molt perillós sobre el turisme"

PERE TORDERA

No ho sé perquè aquesta informació no la tinc. Només treballo amb dades.

Se'ls ha acusat de no portar turisme de qualitat.
Durant el Mobile ho tenim tot ple. Durant l'ISE, també. Ara amb la Copa Amèrica també tenim una bona ocupació. Això no és turisme de qualitat? I les famílies que venen amb els fills?

¿La supressió dels pisos turístics podria posar en perill la capacitat de Barcelona per acollir el Mobile?
Totalment. És que és impossible. No pot sense aquest 40% de l'oferta. A mi, en canvi, em dius que ja no es podran obrir més pisos turístics o que es retirarà la llicència als que no estan actius ara mateix i ho puc entendre.

S'han de posar límits al turisme?
Barcelona té un problema de concentració de recursos. Tothom és al mateix lloc. Cal descentralitzar. És veritat que al turisme no li pots dir on ha d'anar i que els primers dies tots aniran als mateixos llocs, però hem d'aconseguir adreçar a la resta de Catalunya els visitants que fan una estada més llarga o el 43% dels repetidors.

Es pot fer alguna cosa més?
Un altre problema molt important és la falta de missatges de suport al turisme malgrat les seves externalitats. Estem fent un discurs molt perillós. Estic d'acord que s'ha de limitar, però s'ha de fer ben fet.

Turisme de Barcelona s'ha centrat massa en la promoció?
Turisme de Barcelona es va crear com un consorci publicoprivat amb la finalitat de promoure Barcelona. Però, de totes maneres, ja no importa que facis promoció. Durant l'època de Colau pràcticament no es podia fer res i fixa't en el turisme que ha tingut Barcelona. La ciutat té una inèrcia espectacular.

S'haurien d'apujar els impostos al turisme?
Sempre dic que la gent no deixarà de venir per això. Una altra cosa és que em diguis què en fem. Amb el que rep de la Generalitat per la taxa turística i el que ingressa del recàrrec, l'Ajuntament està ingressant 100 milions. Quantes famílies vulnerables podem ajudar amb això?

Amb la part que ve de la Generalitat, cap. S'ha de destinar al mateix turisme.
Però pots modificar-ho, això. Si l'alarma és tan horrorosa, comencem a canviar coses. Ja sé que és *peccata minuta*, però és millor això que res.

LABORAL

Treball enllesteix un acord per reduir la jornada sense la patronal

El ministeri preveu tancar el text amb els sindicats

NÚRIA RIUS MONTANER
MADRID

Escepticisme. Això és el que es respira al ministeri de Treball amb el fet que la patronal espanyola CEOE mogui fitxa i se sumi a la norma per reduir la jornada laboral a Espanya. Després de la reunió d'ahir entre el ministeri, els sindicats majoritaris (CCOO i UGT) i els empresaris, les coses continuen igual que la setmana passada: l'equip de la ministra Yolanda Díaz preveu tancar un text sobre la reducció de la jornada laboral amb els sindicats i sense el suport de la patronal.

"La posició de la patronal ha estat decebedora. No només no han fet cap proposta, sinó que també han qüestionat la reducció de la jornada laboral", va lamentar el secretari d'estat per al Treball, Joaquín Pérez Rey, en roda de premsa després de la reunió. En aquesta ocasió, l'alt càrrec de Treball va elevar el to respecte als últims dies de negociacions: "És una burla al diàleg social", va dir sobre l'actitud dels empresaris. "L'acord tripartit queda lluny", assumeixen des de CCOO, que apunten que les demandes de la patronal eren "de màxims". "Els seus postulats no són assumibles", van reiterar des de la UGT: "La reducció del temps de treball ha de sortir aquest mes, amb acord de la patronal o sense", va dir el vicesecretari de política sindical de la UGT, Fernando Luján.

La setmana passada, el ministeri de Treball ja va donar un ultimàtum a la patronal: o movien fitxa i proposaven millores al text que ha plantejat el govern espanyol o la reforma es traslladarà al consell de ministres i al Congrés dels Diputats sense el seu vistiplau. El govern de Pedro Sánchez preveu reduir la jornada a 38,5 hores el 2024 i a 37,5 hores el 2025.

Però l'avís no ha donat fruits i el mateix Pérez Rey ja va apuntar que a partir d'ara el text "es polirà" amb els sindicats majoritaris, amb qui es reuniran un altre cop dilluns que ve. De cara a la setmana vinent, el ministeri de Treball també ha convocat la patronal: "Ha de decidir si es presenta o no a la reunió", va urgir el secretari d'estat. "Si [la patronal] recapacita, serà benvinguda", va afegir.

Tensió
El secretari d'estat de Treball acusa la CEOE de burlar-se del diàleg social

Posició
La patronal considera que la reducció pot suposar un daltabaix a les pimes

El secretari d'estat de Treball, Joaquín Pérez Rey. J. P. GANDUL / EFE

Als ulls del govern espanyol, la posició de la patronal CEOE de no donar suport a una reducció de la jornada laboral està "més aviat llastrada per la ideologia que no pas per l'adequada representació que han de fer de les empreses a les quals representen". Per contra, els empresaris consideren que el plantejament de l'executiu pot suposar un daltabaix per a la petita i mitjana empresa. Segons un informe de la patronal Cepyme, el cost d'una reforma com aquesta serà d'"11.800 milions d'euros". Des de la patronal "no fan valoracions" de la negociació d'aquest dilluns i mantenen que la taula del diàleg social continua oberta.

Negociació amb els partits

Tenint en compte la fragmentació parlamentària, els problemes del govern espanyol per aprovar un canvi com aquest poden no acabar-se aquí. L'executiu necessitarà, com a mínim, els vots que van permetre la investidura de Pedro Sánchez, i això implica el sí de partits polítics com Junts i el PNB, que solen estar més alineats als interessos dels empresaris.

Northgate Renting Flexible invertirà més de 37 milions d'euros en una nova delegació a Parets del Vallès

Amb aquesta inauguració, la companyia ja compta amb tres centres a Catalunya i expandeix la seva cartera de serveis de rènting flexible de vehicles a particulars i a professionals de la província de Barcelona

Northgate Renting Flexible ja ha aterrat a Parets del Vallès. La companyia líder de serveis de mobilitat professional i particular ha triat aquest municipi per instal·lar-hi la seva tercera delegació a Catalunya, després de les que ja té al Prat de Llobregat i a Sant Feliu de Llobregat. L'objectiu és clar: continuar ampliant la cobertura dels seus serveis de rènting flexible, ara a la zona del Vallès. "Amb aquesta inauguració, sumem una àmplia xarxa de 30 delegacions a tot el territori nacional, una capil·laritat que ens permet oferir un servei de qualitat i proper als nostres clients", explica Jorge Alarcón, conseller delegat de Northgate Renting Flexible.

La nova delegació de Northgate a Parets del Vallès es troba a la zona industrial de Can Magarola, un enclavament empresarial i comercial estratègic ben comunicat amb la ciutat de Barcelona, l'aeroport del Prat i altres vies que connecten amb la resta de Catalunya i del territori nacional. Les instal·lacions tenen 9.000 m², dels quals gairebé 3.000 estan destinats exclusivament a taller, equipat per fer-hi reparacions tant de mecànica com de xapa i pintura. La delegació donarà feina a un equip de 21 professionals que estaran al capdavant de l'àrea comercial, de recepció i de tallers. També hi haurà una zona de vehicles d'ocasió.

Acte inaugural de Northgate Renting Flexible a Parets del Vallès. NORTHGATE

Northgate disposa al centre de Parets del Vallès d'una variada gamma de vehicles per al teixit empresarial de la regió

Amb una flota de 65.000 a tot el país, Northgate disposa al centre de Parets del Vallès d'una variada gamma de vehicles, amb els quals donar resposta a les necessitats de mobilitat del teixit empresarial de la regió, així com a usuaris particulars que busquen alternatives flexibles per accedir a un vehicle. Per a l'Ajuntament de Parets del Vallès, l'arribada de la companyia al municipi és una molt bona notícia. "Ha col·laborat amb nosaltres per trobar professionals del municipi i aposta per la mobilitat sostenible", destaca Cassandra García, vicealcaldessa i regidora de Promoció Econòmica de Parets del Vallès, que va participar en la inauguració juntament amb més regidors de l'equip de govern.

Northgate Renting Flexible és la filial espanyola de ZIGUP, una multinacional britànica fundada el 1981 que cotitza a la Borsa de Londres (NTG). És considerat l'operador europeu i espanyol més important de vehicles comercials i industrials, així com el pioner i l'especialista en rènting flexible, tant per a empreses com per a autònoms i particulars. A escala global disposa d'una plantilla de més de 1.300 professionals, una flota amb 65.000 vehicles i més d'11.000 clients.

SEGURETAT

El director dels Mossos defensa la inacció policial als aldarulls de Figueres

ARA
BARCELONA

"A Catalunya qui la fa la paga", va afirmar ahir el director dels Mossos d'Esquadra, Pere Ferrer, en relació amb les destrosses a tres propietats que el presumpte autor del doble crim de Girona tenia a Figueres a mans d'amics i familiars de les víctimes. Després que el sindicat SAP-FEPOL criticués durament l'actuació policial i denunciés que el cos "va entrar en les lògiques de la venjança" en comptes d'evitar els aldarulls, Ferrer va defensar la decisió del comandament operatiu de deixar que tres-centes persones destrossessin els pisos. "S'han fet identificacions i s'han obert diligències perquè els autors responguin davant la justícia", va dir a Catalunya Ràdio.

Divendres al vespre una comitiva de cotxes amb familiars dels dos assassinats a trets a Girona va anar a Figueres per destrossar tres cases als barris de Sant Joan i Culubret. S'havien assabentat que eren propietat del presumpte assassí –encara en cerca i captura– i del seu entorn. Davant els habitatges es van arribar a reunir centenars de persones amb bastons i destrals. Tot i que la policia havia desplegat un dispositiu preventiu a la zona i els implicats els van explicar "clarament" què volien fer, els Mossos van valorar que era millor deixar-los fer que no pas enfrontar-s'hi.

El secretari general de SAP-FEPOL, Pere Garcia, va assegurar que si no s'actua "de manera ferma" pot ser que la policia no pugui actuar en certs territoris. Unes paraules que el director dels Mossos va titllar "d'irresponsables" perquè s'han desplaçat unitats dels Mossos al barri gironí "en múltiples ocasions" per protegir-lo. També en un comunicat, el sindicat Uspac va acusar ahir la cúpula dels Mossos i del departament d'Interior d'actuar de forma "miserable" per intentar "treure's les puces de sobre" i responsabilitzar de la gestió dels incidents de la Font de la Pólvora i Figueres als agents i comandaments que van actuar sobre el terreny.

Agents dels Mossos al barri gironí de la Font de la Pólvora el dia de Sant Joan. DAVID BORRAT / EFE

Ajuntament d'Abrera

EDICTE

AJUNTAMENT D'ABRERA
ANUNCI

Expedient 1847/2024: Creació de la Comissió d'Impuls i Coordinació del Procés Participatiu del POUM, i establiment del calendari.
El Ple de l'Ajuntament, en sessió ordinària del 30 de maig de 2024, va aprovar:

a) Constituir la Comissió d'Impuls i Coordinació del Procés Participatiu del POUM, que es regirà per allò establert a la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, amb la finalitat de supervisar, coordinar, garantir la neutralitat i la transparència en el procés participatiu del POUM i fer el seguiment de tot el procés participatiu.
b) Aprovar l'actualització del Calendari del Programa de Participació Ciutadana.
c) Ampliar el termini per formular propostes i suggeriments alternatius a l'Avanç del POUM fins el dia 31 de desembre de 2024. L'expedient podrà ser consultat a les oficines municipals (Av. Lluís Companys, 8, 1er pis, Abrera), de dilluns a divendres, de les 9 a les 14 hores i dimecres de 16:30 a 19:00h, així com al web de l'Ajuntament (www.ajuntamentabrera.cat/ca/pag1457/serveis-obres-i-serveis-avanc-del-poumd cumentacio. htm).

Abrera, 4 de juny de 2024. L'alcalde, Jesús Naharro Rodríguez

SALUT

Imatge de la nova pròtesi que han elaborat al Massachusetts Institute of Technology. HUGH HERR / HYUNGEUN SONG

La pròtesi que es pot controlar amb el cervell

La cama biònica imita el pas natural i permet caminar un 41% més de pressa

ARA
BARCELONA

Saber si una persona ha perdut la cama per sobre o per sota del genoll en un accident serà determinant per a la seva qualitat de vida. La diferència entre conservar o no l'articulació marcarà la manera com la persona que ha patit l'amputació recuperarà la marxa amb les pròtesis. Amb les opcions actuals, tot i ser cada cop més sofisticades, l'èxit de les pròtesis continua sent limitat. Ara, investigadors del Massachusetts Institute of Technology de Boston liderats per l'enginyer i biofísic nord-americà Hugh Herr han fet un pas més enllà i han creat una cama biònica única: a través d'una interfície neuroprotèsica, que connecta el robot directament al sistema nerviós, és capaç de restablir la capacitat de percebre el moviment i, per tant, que l'afectat camini més de pressa i de manera més natural.

La revista *Nature Medicine* va publicar ahir els resultats de l'estudi. La velocitat de les persones que portaven aquesta cama biònica va augmentar un 41% i, a més, van millorar el rendiment del seu pas pujant i baixant pendents, escales i camins obstruïts. Els autors suggereixen que les seves troballes podrien afavorir futures tècniques de reconstrucció dirigides a restablir el control neuronal de la locomoció humana en amputacions de les extremitats o la paràlisi motora. "És el primer estudi prostètic de la història en què s'aconsegueix un nivell de control cerebral tan alt", afirma Herr.

El cap del grup de neurofisiologia experimental de l'Hospital Nacional de Paraplègics, Juan de los Reyes, explica a *Science Media Centre Espanya* que els éssers humans, per moure'ns correctament, hem de saber d'on partim i tenir informació sensorial dels canvis que succeeixen durant l'execució del moviment. Aquesta informació prové de la mateixa extremitat que pretenem moure, que notifica a la medul·la espinal i al cervell en quin estat està tota la musculatura que controla cama. Les persones sense cama que utilitzen una pròtesi clàssica no obtenen aquesta informació: poden fer el moviment de caminar, però perden la capacitat d'anar controlant el moviment durant l'execució.

Per resoldre aquest problema, la pròtesi que han desenvolupat permet adquirir informació sobre l'execució del moviment i activar els nervis que notifiquen a la medul·la espinal i al cervell. Així, el sistema nerviós central té més capacitat de regular el moviment que es vol fer amb la pròtesi i l'execució de moviments és més semblant a la de les persones que tenen les dues extremitats.

Més voluminós

Amb tot, De los Reyes adverteix que el mecanisme que cal implementar és més voluminós, pesant i complex que el de les pròtesis clàssiques. Creu que és possible que l'aparença "excessivament aparatosa pugui crear rebuig en algunes persones, ja que les màquines que s'utilitzen normalment són més fàcils de portar i estan més integrades a l'anatomia de la persona. Per exemple, permeten vestir amb normalitat. Una de les millores previsibles en el disseny de futures pròtesis, per tant, requerirà tecnologia més petita que ajudi a reduir el pes i el volum de tot el mecanisme requerit.

MEDI AMBIENT

Diverses incidències en l'inici de juliol més plujós

XAVI SEGURA
BARCELONA

La primavera ha estat plujosa i aquest inici d'estiu també ho està sent. De fet, destaca el fet que ahir va ploure set vegades més del que és habitual segons la mitjana en un primer dia de juliol. Es va viure l'inici de juliol més plujós des del 2012 a Catalunya, i el segon dels últims quinze anys, segons xifres elaborades per l'ARA a partir de les dades obertes des del 2009 del Meteocat. Les pluges d'ahir van afectar especialment el sud del país, la zona de Ponent i àrees del Pirineu i del Prepirineu oriental. Unes precipitacions que localment van anar acompanyades de fortes tempestes i que van provocar algunes incidències en la mobilitat. Per exemple, la circulació de trens va quedar tallada durant més de dues hores a les línies R14, R15 i R16 i als trens d'alta velocitat entre Vinaròs i l'Ametlla de Mar per manca de tensió a la catenària.

A més, diversos vols que havien de sortir o aterrar a l'aeroport del Prat van patir demores a causa de la forta activitat elèctrica. També destaca el fort aiguat que va caure de matinada a Balaguer i que va causar inundacions en baixos, en equipaments municipals i en dues residències de gent gran. Al municipi van caure 51 l/m² en total, 36 dels quals en només mitja hora.

Tot plegat és fruit de l'arribada d'un embossament d'aire fred. Entre la nit de diumenge i el matí de dilluns va ploure en molts punts del país amb xàfecs i tempestes localment forts o molt forts. Destaquen els 64 l/m² acumulats a l'Aldea, 40 dels quals caiguts només en mitja hora. A més dels 51 l/m² de Balaguer, també es van registrar 61 a Ulldecona o 36 a Alcanar, 40 a la Quar, 39 a Vallfogona de Balaguer o 32 a Sant Pau de Segúries.

Les precipitacions van abandonar el sud del país al llarg del dia i a la tarda es van concentrar en zones de la meitat nord del territori amb xàfecs i tempestes molt irregulars.

RADAR EMPRESARIAL

Crit d'auxili del sector TIC: les vacants creixen un 23% el 2023

CARLOTA SERRA LLAGOSTERA * BARCELONA

Crit d'auxili del sector TIC català per trobar talent. El sector tecnològic català ha tancat el 2023 amb una aportació al PIB del 9%, una dada que hauria pogut ser del 9,56% si s'haguessin cobert tots els llocs de treball creats per l'ecosistema, segons el *Baròmetre del sector tecnològic a Catalunya 2024* elaborat pel Cercle Tecnològic amb el suport de la Generalitat de Catalunya i de l'Ajuntament de Barcelona.

De fet, la indústria ha tingut més de 9.000 vacants, que haurien sumat 1.805 milions d'euros més als 26.446 milions d'euros de facturació generats. Davant d'aquestes dades, el Cercle Tecnològic reitera que la manca de talent és el factor que més limita el creixement del sector, que aquest any ha registrat l'increment de facturació més elevat dels últims cinc anys.

"Tenim un sector que va excessivament bé, el principal fre al creixement és el talent", va asseverar ahir el president del Cercle Tecnològic, Joan Ramon Barrera, que assegura que el "repte" dels anys vinents és "obrir el coll d'ampolla" a la formació superior. Amb tot, comparat amb el context europeu, Catalunya treu bona nota. Les dades més recents de la Unió Europea disponibles, que corresponen al 2021, situen el Principat en quarta posició pel que fa a contribució al PIB amb un 9,9%, només per darrere d'Alemanya (16,1%), França (14,3%) i Espanya (10,5%), i per davant d'Itàlia (9%).

Pel que fa al nombre d'empreses TIC respecte al total de companyies de la Unió Europea, Catalunya se situa en el sisè lloc, amb un 2,7% i per sota del 3,7% de mitjana europea. Alhora, el Baròmetre destaca que el 20% de les empreses TIC d'Espanya se situen a Catalunya. La directora executiva de sectors estratègics i talent de Barcelona Activa, Sara Díaz, va assegurar que "el sector representa el 9,1% del PIB de la ciutat, i Barcelona aporta el 57% dels treballadors TIC de tot Catalunya, però malgrat ser aquest motor de creació d'ocupació no s'estan cobrint les necessitats del sector, tot i ser un referent a escala europea", va afegir Díaz.

El sector TIC no pot cobrir tots els llocs de treball que genera. PERE TORDERA

Oferta estancada a la universitat

El president del Cercle Tecnològic, Joan Ramon Barrera, va posar èmfasi en una dada "preocupant": l'estancament de l'oferta de places per estudiar carreres relacionades amb el sector digital a les universitats catalanes. De fet, el 2022 hi havia lloc per a 2.900 estudiants, tres vegades menys que el nombre d'ofertes laborals sense cobrir. "Estem fent un gran esforç amb els perfils STEM des de l'escola, però després passa alguna cosa que fa que no hi hagi una cadena de transmissió, perquè fa cinc anys que hi ha una oferta plana de places per a carreres TIC, però, en canvi, la demanda per part dels estudiants s'ha incrementat un 75% –va explicar Barrera–. Però no entenem per què és així", va afegir.

Un altre factor que afecta la manca de talent és l'ocupació femenina, que se situa en el 32% del total del sector, incloent-hi feines no purament tecnològiques. El percentatge baixa fins al 20% si es tracta de les dones amb ocupacions TIC. La directora de Societat Digital de la Generalitat, Liliana Arroyo, va dir que la poca presència femenina és "una mala notícia" però alhora una "oportunitat", perquè representa "una font de talent no explotada" al sector.

La demarcació de Barcelona podria cobrir el 90% del consum elèctric amb plaques solars

El 90% del consum elèctric a la província de Barcelona es podria cobrir amb plaques solars sobre terreny de baix impacte, segons un visor cartogràfic presentat ahir per la Diputació de Barcelona. L'estudi apunta que el territori potencial fotovoltaic de la demarcació de Barcelona és del 140% del total del consum elèctric. Concretament, un 50% sortiria d'instal·lacions a teulades, i el 90% restant, de plaques en territori de baix impacte, cosa que suposaria ocupar el 2,4% de la superfície de la demarcació.

La institució marca llocs ja degradats per l'activitat humana, com ara antigues pedreres o abocadors, com a prioritaris per a aquestes instal·lacions. L'estudi constata que es podria instal·lar energia solar en 776.366 hectàrees, de les quals exclou més de 700.000 pel seu valor natural, paisatgístic i agrícola. El Vallès Occidental (19% sobre el total), el Bages (18%), Osona (18%) i l'Anoia (15%) són les comarques amb més potencial.

Si s'aprofitessin tots els espais identificats, la generació d'electricitat mitjançant plaques solars arribaria al 140% de tot el consum actual de les comarques barcelonines. Des de la institució, però, asseguren que la progressiva electrificació en àmbits com el transport farà augmentar el consum de manera significativa, cosa que reduiria aquest superàvit, o fins i tot es necessitaria més electricitat, que podria sortir d'altres tipus d'energies verdes no incloses en l'estudi. A més, les dades de potencial fotovoltaic en teulades no inclouen els 36 municipis de l'AMB, que farien créixer la xifra "substancialment".

La Diputació deixa fora dels possibles indrets on es podria instal·lar fotovoltaica el sòl on no és legal fer-ho, com ara àrees protegides per la Xarxa Natura 2000 o les incloses en el Pla d'Espais d'Interès Natural (PEIN). També exclou les parcel·les agrícoles que confirmen alguna denominació d'origen o el regadiu, que consideren "cultius agrícoles amb un valor afegit". En total, de les 776.366 hectàrees on podrien instal·lar-se projectes fotovoltaics, 700.000 queden fora per motius naturals, paisatgístics o agrícoles, i en 57.507 més se'n podrien col·locar però se'ls considera de potencial baix.

FRANCESC MELCION

La borsa

Sessió de dilluns, 1 de juliol del 2024

ÍBEX-35

11.057,00 PUNTS

+1,04% VARIACIÓ

ELS QUE PUGEN MÉS

	% VAR.	EUROS
GRIFOLS	+3,38	8,126
SABADELL	+2,83	1,852
SANTANDER	+2,70	4,448

ELS QUE BAIXEN MÉS

	% VAR.	EUROS
INDITEX	-0,99	45,900
ROVI	-0,86	86,800
ACS	-0,40	40,120

Les xifres

173 ¥

Nou rècord històric del preu del ien respecte a l'euro

El ien va continuar ahir la caiguda respecte a l'euro i va sobrepassar la barrera de les 173 unitats. Aquest és un nou mínim històric des que es va introduir la moneda comunitària europea el 1999. La feblesa del ien s'associa amb la divergència de les polítiques monetàries del Banc del Japó i altres bancs centrals del món.

1.000 milions de dòlars

Grifols espera fer caixa als EUA amb les vendes de Yimmugo

La multinacional catalana d'hemoderivats Grifols preveu ingressar uns 1.000 milions de dòlars (930,47 milions d'euros) amb les vendes als Estats Units durant els pròxims set anys de Yimmugo. Aquest tractament és la immunoglobulina intravenosa que Biotest llançarà al mercat el primer trimestre del 2025.

DIRECTORA
ESTHER VERA

DIRECTOR ADJUNT
IGNASI ARAGAY

DIRECTORA GERENT
GEORGINA FERRI

SUBDIRECTORS
DAVID MIRÓ
CATALINA SERRA
JORDI CORTADA
CARLA TURRÓ
ENRIC BORRÀS ABELLÓ

DIRECTORA D'ART
CRISTINA CÓRDOBA

POLÍTICA
ALEIX MOLDES
INTERNACIONAL
FRANCESC MILLAN
SOCIETAT
GEMMA GARRIDO
ECONOMIA
ALBERT MARTÍN
DEBAT
TONI GÜELL
CULTURA
XAVIER CERVANTES
ESTILS
THAÏS GUTIÉRREZ
MÈDIA
ÀLEX GUTIÉRREZ
ESPORTS
XAVI HERNÁNDEZ NAVARRO
LLENGUA
PAU DOMÈNECH
FOTOGRAFIA
XAVIER BERTRAL
DISSENY DIGITAL
RICARD MARFÀ
ARA TV
ALBA OM
DEFENSOR DEL LECTOR
ANTONI BATISTA
eldefensor@ara.cat
653784787

EDICIÓ DE PREMSA PERIÒDICA ARA, SL

PRESIDENT
FERRAN RODÉS
FINANCES
XAVIER LINARES
MÀRQUETING I VENDES
PABLO CASALS
COMERCIAL
SERGI GERMÁN
NOUS NEGOCIS
ORIOL CANALS
TECNOLOGIA
MARC CAMPRODON

DIRECTOR FUNDADOR
CARLES CAPDEVILA

C/ PEU DE LA CREU, 5-9
08001 BARCELONA
TELÈFON: 93 202 95 95
ATENCIÓ AL SUBSCRIPTOR:
93 275 11 10
subscripcions@ara.cat

TEXT LEGAL
Edició de premsa periòdica ARA es reserva tots els drets sobre el contingut del diari ARA, els suplements i qualsevol producte de venda conjunta, sense que es puguin reproduir ni transmetre a altres mitjans de comunicació, totalment o parcialment, sense prèvia autorització escrita.

Difusió controlada per l'OJD

DL.: B-42598-2010
ISSN: 2014-010X

EL DIARI D'AHIR

Fe d'errades: L'ARA agraeix als lectors que ens facin arribar els errors que detectin en el contingut dels articles. Un cop confirmat l'error, l'ARA publica la fe d'errades en aquesta mateixa columna. Podeu fer-nos arribar les vostres esmenes a opinio@ara.cat.

DEBAT

CONSULTEU MÉS ARTICLES A L'ARA.CAT

Votar a la contra

JOSEP M. MUÑOZ

HISTORIADOR, TRADUCTOR I EDITOR

A les últimes eleccions al Parlament Europeu s'ha donat un resultat especialment cridaner: a Espanya hi ha hagut 800.000 electors que han llençat el seu vot a la paperera. L'individu a qui han anat destinats aquests vots –un agitador d'extrema dreta que, després de passar per UPyD i Ciutadans, utilitza les xarxes socials per llançar continguts nocius, particularment acusacions contra els immigrants, les feministes, la premsa i els polítics, sobretot d'esquerres– no ha ocultat que la seva nova condició d'eurodiputat li servirà, fonamentalment, per tenir immunitat parlamentària enfront de les ja nombroses causes que té per difamació.

El nou eurodiputat compta amb un poc il·lustre precedent, quan el 1989 l'histriònic i fraudulent empresari José María Ruiz-Mateos va obtenir, també en uns comicis europeus, 600.000 vots. Avui la novetat del cas és que el tal Alvise Pérez, del tot desconegut per a una part important de l'electorat, s'ha fet cèlebre a través de les xarxes socials, fent bona la reflexió que explicitava fa uns dies, al CCCB, el periodista americà Patrick Radden Keefe. En una conferència que va titular "Veritats fràgils", Keefe afirmava que la tecnologia de les xarxes socials havia canviat, potser més que cap altra, el context per al periodisme i la veritat. Així, tot i que a l'inici ell mateix havia saludat l'aparició de les xarxes com una mena de "societat civil virtual" que afavoria la discussió pública, tots plegats havíem vist com, progressivament, l'algoritme havia encoratjat una mena de guerra tribal. El problema, afegia, és que ben aviat les plataformes es van adonar que allò que realment enganxa els usuaris actius de les xarxes socials són "les nostres pitjors qualitats com a humans: inseguretat, enveja, sospita, prejudici, tribalisme i paranoia".

Però per decisiva que hagi estat aquesta tecnologia per combatre la veritat i escampar la mentida, hi ha altres factors, més estructurals, que expliquen l'auge de l'extrema dreta a Europa i els Estats Units. A França, aquest diumenge, un de cada tres francesos que van anar a votar (la participació va ser alta, d'un 66%) va optar per Reagrupament Nacional (RN), l'antic Front Nacional, que, tot despullant-se dels elements més estridents, es presenta avui, per primer cop i a l'espera de què passarà diumenge que ve, com una alternativa real de govern. Els factors econòmics i socials que expliquen aquesta pujada de l'extrema dreta han estat prou explicats: el declivi econòmic que ha portat la desindustrialització, amb una caiguda en la qualitat de l'ocupació i la centralització de la riquesa al voltant de la capital, a més de la degradació dels serveis públics (sanitat i ensenyament), s'ha traduït en una angoixa per la pèrdua de posicions en l'escalafó social i en l'aparició d'un ressentiment que massa sovint es canalitza cap a l'odi als immigrants i, en general, cap als diferents.

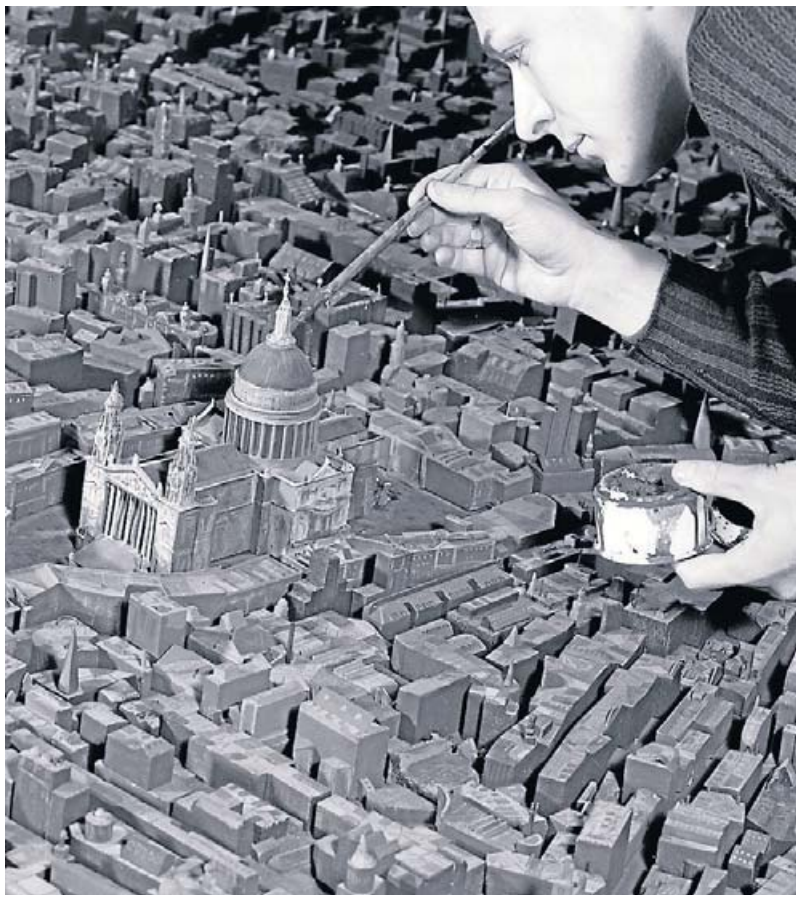

GETTY

Lluny de les promeses electorals que els han valgut el vot dels desposseïts, les polítiques de Reagrupament Nacional han afavorit sobretot els posseïdors

Només cal mirar el mapa de les eleccions europees a França (més matisat en el cas de les generals de diumenge passat), on tot l'Hexàgon es va pintar de bru, excepte un petit gran reducte, París, on les elits voten el centre i l'esquerra. Un mapa que, traslladat a la Gran Bretanya, explica també el Brexit, en una votació que va tenir molt de vot *contra* Londres, la capital del capital, descrita tan bé per John Lanchester en el llibre homònim, i que desconeix la realitat de la resta del país. I un mapa que, traslladat als Estats Units, pot ser novament decisiu aquesta tardor per tornar Trump a la presidència. Tot i que els paral·lelismes amb els feixismes dels anys 1930 em semblen inexactes (no n'hi ha prou amb col·locar un prefix neo-, o un prefix post-, per explicar fenòmens històrics prou diferents), és cert que hi ha la temptació de veure-ho tot plegat com una nova "rebel·lió de les masses", en què el malestar social no troba gaires més vehicles que el vot a la contra. A la contra del sistema, però també en contra dels seus propis interessos: com explicava fa poc *Le Monde*, les iniciatives dutes a terme per Reagrupament Nacional a l'Assemblea francesa en els darrers anys han estat de "defensa dels propietaris, de les llars benestants i de les grans empreses". En efecte, lluny de les promeses electorals que els han valgut el vot dels desposseïts, les seves polítiques s'han adreçat sobretot a afavorir els posseïdors.

Tornar a fer possible el consens social i polític –una tasca tan urgent com necessària– passa per restablir, sota formes noves i potser encara no prou precisades, els mecanismes de mediació que fan possible una democràcia sòlida: uns mitjans de comunicació creïbles, i una participació política que ens allunyi definitivament de l'insuportable narcisisme dels líders que ens volen fer creure que són salvadors.

UAB: un camí de futur

JAVIER LAFUENTE

RECTOR DE LA UNIVERSITAT AUTÒNOMA DE BARCELONA

La Universitat Autònoma de Barcelona acaba d'aprovar els primers estatuts que fem en els darrers vint anys i els tercers de la història de la institució. La normativa que ens ha d'administrar a partir d'ara s'ha fet de manera cooperativa, col·laborativa i participativa; mantenint els principis que han de regir una universitat com la nostra, però amb la mirada llarga cap al futur que hem de compartir i fer entre tota la comunitat. Som la primera universitat catalana en adaptar els estatuts a la nova legislació. Aquest pas endavant ens permet obrir camí.

Les universitats tenim la responsabilitat de ser mostra i exemple de la nostra societat, fer apostes trencadores que són referents. Amb aquest esperit, la Universitat Autònoma de Barcelona va iniciar el procés de creació dels nous estatuts el curs passat per diverses raons. En primer lloc, calia adaptar els estatuts a la nova llei, la LOSU. També era necessari fer un pas ferm i decidit per actualitzar una normativa que feia dues dècades que no es tocava. Durant aquest temps els canvis al sistema universitari i a la societat han estat molts i molt profunds. Teníem clar que aquesta nova normativa només es podia fer obrint un procés participatiu a tota la comunitat universitària. La responsabilitat i l'ADN de la UAB obligaven a promoure la implicació de totes les persones que els haurem d'aplicar al llarg de la nostra vida universitària. Uns nous estatuts per a una UAB més inclusiva, més catalana, més sostenible i més participativa.

Uns nous estatuts no són només un conjunt de normes i reglaments, són un compromís en ferm de totes les persones que formen part d'una comunitat universitària, amb la comunitat i amb allò que n'espera la societat. De fet, una de les novetats d'aquesta nova norma és precisament la institucionalització de mecanismes participatius de la comunitat que, tot i que des del govern de la UAB els usem, no formaven part fins ara de la nostra normativa.

La participació i la implicació de la comunitat universitària en la nova normativa és clau per promoure la democràcia. En una època en què, just passades les eleccions europees que mirem amb recel, la por evident a les franceses i a les americanes (amb un Biden en hores baixes) i amb un increment de l'extrema dreta preocupant a Espanya i a Catalunya, cal ser valents i donar veu a tothom. Només amb el debat de les paraules i les idees i des de diferents visions es pot fer un projecte compartit on tothom tingui cabuda, encaixant les crítiques i modificant allò que en el debat s'ha enriquit. ¿Això vol dir donar entrada a posicions extremistes i en contra de principis bàsics a la UAB a la UE o a l'Estat? De cap de les maneres. Ja hem vist en alguna comunitat autònoma com sobrepassar els límits només pot perjudicar la democràcia.

Només amb el debat de les paraules i les idees i des de diferents visions es pot fer un projecte compartit on tothom tingui cabuda

La nostra història ens capacita per mirar amb orgull el passat, des dels orígens del Manifest de Bellaterra

Durant tot el procés s'han realitzat prop de 800 aportacions per part del conjunt de la comunitat universitària, que demostren un ampli debat fins a arribar a la seva aprovació. Aquest és un exemple de participació i debat que ha de poder servir a les universitats i a la resta d'institucions.

Menció especial requereix la llengua. A Catalunya la seva defensa en tots els estaments és clau. Per això el català consta en l'article 7 del nostre recent estatut amb una clara defensa de la llengua pròpia i afegeix que "la universitat garanteix i promou l'ús del català com a llengua vehicular i d'aprenentatge en l'ensenyament universitari, així com en les activitats de recerca, gestió, transferència i intercanvi de coneixement".

Aquests nous estatuts suposen per a la UAB la confirmació que, en paraules del filòsof danès Søren Kierkegaard, "la vida només pot ser entesa mirant enrere, però ha de ser viscuda cap endavant". La nostra història, que ja ultrapassa el mig segle de vida, ens capacita per mirar amb orgull el passat, des dels orígens del Manifest de Bellaterra, i afrontar amb confiança el futur. Els estatuts tracen un camí, clar i potent, per reformular el nostre model de governança, i cal fer-ho des de la base d'un coneixement profund, tècnic i polític, i comptant una altra vegada amb la participació, implicació i complicitat de totes les persones de la UAB.

DE FIT A FIT

Crisis d'autoritat

SEBASTIÀ ALZAMORA

ESCRIPTOR

Ensumant-se potser el que podia passar després de les europees (quan, després d'uns mals resultats del seu partit, Macron va convocar les legislatives), la revista parisenca *Le Point* va publicar el trimestre anterior un número titulat *L'autorité*. És un recull de textos de pensadors occidentals de totes les èpoques, des de Plató i Aristòtil fins a Hannah Arendt o Hans-Georg Gadamer, sobre la noció d'autoritat. La idea, evidentment, és que aquesta noció es troba en crisi en els nostres dies turbulents. "Certs diputats no dubten a posar en qüestió la integritat del Consell Constitucional, la jurisdicció encarregada de verificar la conformitat de les lleis amb la Constitució, perquè els seus judicis no coincideixen amb els seus desitjos", lamenta la redactora en cap, Laurence Moreau, com a exemple més jeràrquicament concloent d'un desgavell generalitzat en què ningú escolta ningú, tret de qui confirmi els propis prejudicis.

A l'estat espanyol, no tan sols "certs diputats" posen en qüestió la validesa de la justícia quan no els agrada el que diu, sinó que també certs jutges i certs fiscals no dubten a utilitzar el poder judicial amb finalitats descaradament polítiques. Ahir mateix vam poder escoltar, publicats per Canal Red i Diario Red, els àudios del jutge Aguirre, fanfarronejant amb llenguatge tavernari d'haver rebentat la llei d'amnistia (mentre acusa els independentistes catalans de traïció a la pàtria espanyola, en una amanida russa en què caben des de Carles Puigdemont fins a Carles Porta). Més greu, la setmana també ha començat amb el cop de porta del Tribunal Suprem a la mateixa llei d'amnistia: es mantenen les ordres de detenció contra els exiliats i es declina extingir les responsabilitats penals dels presos polítics, al mateix temps que promou una qüestió d'inconstitucionalitat contra la possibilitat d'aplicar la llei d'amnistia al delicte de desobediència. Ho fan amb llenguatge xulesc: "El govern tan sols ha tingut majoria per aprovar una llei i, pel que es veu, ni tan sols la saben fer", ha dit Feijóo. En tots els casos, com verbalitza harmoniosament el jutge Aguirre, es tracta d'aconseguir fer caure el govern de Pedro Sánchez. Es tracta dels cops d'estat *soft* que perpetra el poder judicial a Espanya, des de la sentència de l'Estatut cap aquí. No són cops d'estat amb uniformes i armes, sinó amb togues, resolucions i sentències.

El panorama es completa amb la impressionant notícia, publicada per l'ARA, de l'estructura paral·lela de poder dins ERC, "la B", dedicada a accions de propaganda bruta, com els cartells que insultaven els germans Pasqual i Ernest Maragall a compte de l'Alzheimer del primer. Cal aplaudir la feina de Cesc Maideu, Aleix Moldes i Núria Orriols Guiu, tant com cal deplorar la putrefacció dins les files d'ERC que ha permès que això arribés on ha arribat. I preguntar-se pel rol social dels partits polítics, i per les múltiples derivades, totes greus, d'una notícia com aquesta. Quan ens preguntem per les causes que expliquen l'auge de l'extrema dreta, doncs mira.

Cultura i oci

LITERATURA

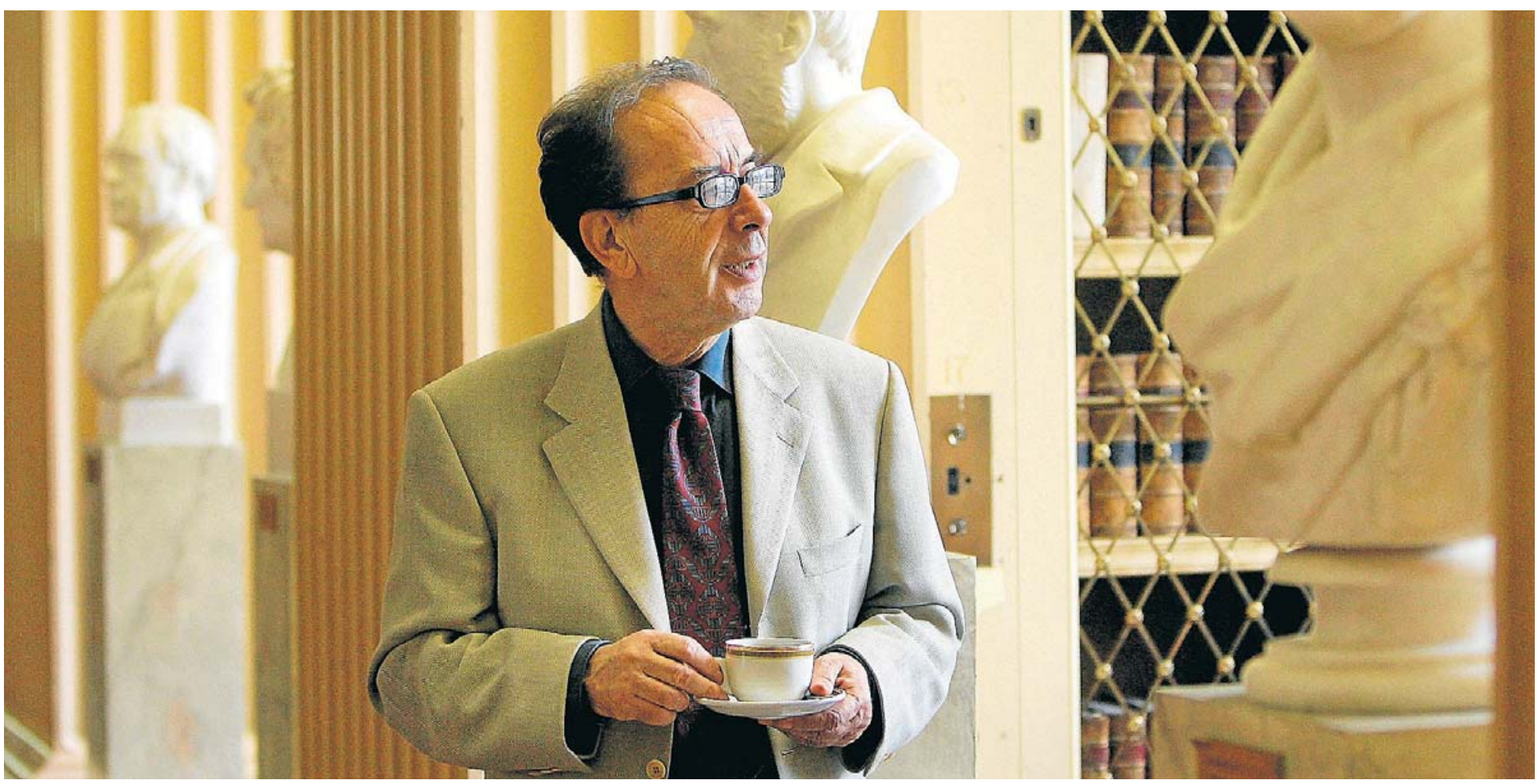

L'escriptor albanès Ismaïl Kadaré a Edimburg el 2005, quan va rebre el premi Man Booker internacional. REUTERS

Mor Ismaïl Kadaré, l'escriptor 15 vegades candidat al Nobel

L'obra de l'autor albanès inclou 'Crònica de la ciutat de pedra' i 'El general de l'exèrcit mort'

JORDI NOPCA
BARCELONA

Un atac de cor fulminant va posar fi ahir a la vida de l'escriptor albanès més internacional i reconegut, Ismaïl Kadaré (Gjirokastra, 1936 - Tirana, 2024). L'autor, traduït a gairebé cinquanta llengües, havia estat quinze vegades candidat al premi Nobel de literatura i havia rebut guardons com el Man Booker el 2005, el Princesa d'Astúries el 2009 i el Neustadt International Prize for Literature el 2020. El jurat d'aquest últim guardó va descriure Kadaré com "el gran successor de Franz Kafka, perquè ha sabut descriure els mecanismes infernals del poder totalitari i el seu impacte en l'ànima humana".

"Ha estat la literatura, que m'ha portat a la llibertat, i no al revés", assegurava l'autor, que va debutar el 1963 amb *El general de l'exèrcit mort*, escrita durant la llarga dictadura d'Enver Hoxha (1908-1975). El règim comunista que Kadaré va patir va inspirar bona part de la seva narrativa, que inclou novel·les com *Crònica de la ciutat de pedra* (1971; traduïda al català el 1992 per Anna Casassas i publicada a Muchnik), *L'abril trencat* (1978; en català el 1996 a Club Editor, traduïda per Núria Miravet) i *El palau dels somnis* (1981; en català a Club Editor, traduïda per Maria Bohigas i publicada el 1991).

Un món absurd i repressor

En el cas de *Crònica de la ciutat de pedra*, Kadaré explicava, amb dosis remarcables d'ironia, la infantesa d'un nen durant la Segona Guerra Mundial en un entorn que coincidia amb el que va viure l'autor: la imaginació d'aquell fill de funcionaris creixia en paral·lel a la violència i l'absurditat d'un món que virava de la conquesta per part de feixistes italians, grecs i alemanys a la victòria dels partisans albanesos i la posterior implantació de les idees comunistes, que eren vistes, més que com una oportunitat de canvi, com una amenaça. A *El palau dels somnis*, amb l'objectiu de passar la implacable censura del país, va optar per construir una al·legoria política ambientada a l'Imperi Otomà on un ministre es dedicava a interpretar els somnis dels súbdits: d'aquesta manera el govern podria controlar millor el país i predir possibles insurgències. La novel·la va ser prohibida a Albània dues setmanes després que arribés a les llibreries, tot i que l'edició ja s'havia exhaurit.

Tradició
Kadaré va ser considerat "el gran successor de Franz Kafka"

Compromís
"Ha estat la literatura, la que m'ha portat la llibertat", deia

Part de l'obra de Kadaré va arribar anys després que fos escrita, sobretot durant els últims anys del règim, en què l'autor la feia sortir del país en direcció a França: per aconseguir-ho, substituïa els topònims i els noms albanesos dels personatges per topònims i noms alemanys, i signava els llibres amb el nom de Siegfried Lenz. Va passar amb *La hija de Agamenón*, escrita els anys 80, però publicada el 2003, juntament amb *El sucesor* –totes dues en castellà a Alianza–, on era molt crític amb el comunisme (la segona era una investigació tragicòmica de l'home que havia de succeir Hoxha al govern, Mehmet Shehu).

Kadaré va passar la dècada dels 90 a París. Va ser sobretot durant aquests anys d'exili que es va convertir en una figura literària reconeguda a tot el món, amb múltiples traduccions i reconeixements. L'èxit no va aigualir l'humor crític i corrosiu de les novel·les, en les quals va continuar denunciant les ombres del totalitarisme, ja fos ambientant-les al present o bé plantejant viatges històrics com *La pirámide* (1992; en castellà a Alianza), ambientada durant el regnat del faraó Kheops.

Escriptor prolífic, Kadaré va publicar també una desena de llibres de poemes i una vintena d'assajos, entre els quals hi ha *Quan els líders es baralllen* (2018), que inclou diverses històries d'escriptors que van trobar la manera de sobreviure enmig de règims repressors, entre les quals hi ha Borís Pasternak, que va mantenir una breu conversa amb Ióssif Stalin que li va canviar la vida, recollida a *Tres minutos* (Alianza, 2023). "Durant el comunisme tenia tres opcions: explicar el que pensava, cosa que m'acabaria matant; callar, decisió que també implicava una mena de mort, o homenatjar els meus. Aquesta última opció era escriure", explicava Kadaré en una entrevista a *The Paris Review* el 1998.

NEIX EL REUS MUSIC FESTIVAL

Oques Grasses, La Casa Azul, Shinova, Siloé i Boye seran els grups que encapçalaran la primera edició del Reus Music Festival, que se celebrarà a la capital del Baix Camp del 6 al 8 de setembre.

NOVA COL·LABORACIÓ DE LA CAIXA

La Fundació La Caixa i l'American Museum of Natural History de Nova York han signat un acord que permetrà portar continguts del museu novaiorquès a la xarxa de CaixaForum i CosmoCaixa.

ART

Serge Attukwei Clottey

ARTISTA, PRESENTA LA MACROINSTAL·LACIÓ 'VIATGE AL MÉS ENLLÀ' A LA FAÇANA DEL MUSEU TÀPIES

"No m'interessa el preu de les obres, sinó què comuniquen"

ANTONI RIBAS TUR
BARCELONA

Una pell feta amb milers de plàstics grocs canvia radicalment la imatge de la seu de la Fundació Antoni Tàpies, un edifici icònic de Lluís Domènech i Montaner. Es tracta de la instal·lació de l'artista ghanès Serge Attukwei Clottey (Accra, 1985) *Viatge al més enllà*, amb la qual denuncia els estralls del colonialisme a partir d'un objecte corrent: un bidó de plàstic. Aquests bidons arriben a Ghana des d'Occident, es converteixen en deixalles i l'artista els torna a Europa i als Estats Units convertits en obres d'art. El projecte d'Attukwei Clottey també inclou avui la caminada, programada dins el Festival Grec, que farà entre el museu i el TNC acompanyat d'artistes diversos i aturant-se en edificis barcelonins que tenen un passat colonial. I, coincidint amb la presentació de la instal·lació, la directora de la institució, Imma Prieto, i el president, Ferran Rodés, han anunciat el canvi de nom de la Fundació Antoni Tàpies per Museu Tàpies. "La paraula museu comunica molt directament el que som –diu Prieto–. Som el Museu Tàpies, treballem no només a partir de la seva col·lecció, sinó també dels seus principis".

Per què ha titulat la instal·lació de la façana del Museu Tàpies *Viatge al més enllà*?
La instal·lació està feta amb els mateixos plàstics que una obra anterior que es va poder veure a la Biennal d'Arquitectura de Venècia del 2023. Algunes peces es van trencar i es van perdre, així que portar aquesta obra a Barcelona per reconfigurar-la és com ressuscitar-la. Amb el seu rerefons sobre la migració, l'obra parla de com canvia el valor d'una persona, perquè quan ets un migrant saps que t'has d'adaptar a la cultura del lloc. L'obra ha canviat de Venècia a Barcelona i ha adquirit una forma diferent. M'interessa el moviment dels objectes per diferents parts del món i les migracions, per això he titulat així la instal·lació.

Pintor, escultor, fotògraf, *performer*... Com dialoguen els diferents vessants de la seva feina?
La meva formació va ser com a pintor, però després la meva obra va evolucionar en la mesura que em vaig interessar per altres temes com les migracions i les qüestions ambientals i de gènere. Vaig haver de fer servir el meu art com una eina per enfrontar-me a problemes del país i als globals. També m'interessen els materials que faig servir perquè el procés d'aconseguir-los es converteix en una performance: quan anem a recollir-los a diferents llocs ens vestim de dona per obrir una conversa més àmplia sobre el gènere, perquè les dones són qui fan servir més aquests plàstics.

La comunitat es beneficia de la seva feina perquè els compra els bidons. Té una xarxa de treball?
El treball amb la comunitat és una part central de la meva feina. Tinc uns vint assistents que treballen localment amb la comunitat. No són artistes, però els he contractat com a part del projecte durant més de deu anys. Tinc gent al voltant que em procura els objectes, alguns els compro i uns altres me'ls donen perquè han vist que la meva obra ha creat una cadena de valor, perquè la gent guanya diners recollint els bidons; i també en compro uns altres que fa molts anys que es fan servir, perquè m'interessa la textura i com ha viscut aquest objecte durant força temps, perquè cada bidó té una experiència diferent. La gent encara els fa servir per sobreviure a l'escassetat d'aigua, així que es tracta de com puc fer-ho millor, més funcional per a la comunitat. Per això ens plantegem fer cases mòbils; fer servir els bidons com a material de construcció és la millor manera d'explorar les possibilitats d'aquest objecte, perquè beneficiarà tant la comunitat com el país.

El seu rècord a les subhastes és el retrat doble *Icones de la moda*, venut per uns 400.000 euros a la casa Philips fa tres anys. Com el fa sentir?
No m'interessa el preu, sinó el que comunica l'obra, perquè són figures negres i també perquè representa subjectes negres vestits amb moda africana. Els pinto perquè fan una gran contribució a la indústria de la moda, però no sento que ni se'ls reconegui prou ni que siguin prou apreciats. A través d'aquests retrats, als subjectes negres se'ls identifica com a poderosos i innovadors i es reconeix l'aportació que fan a la moda occidental.

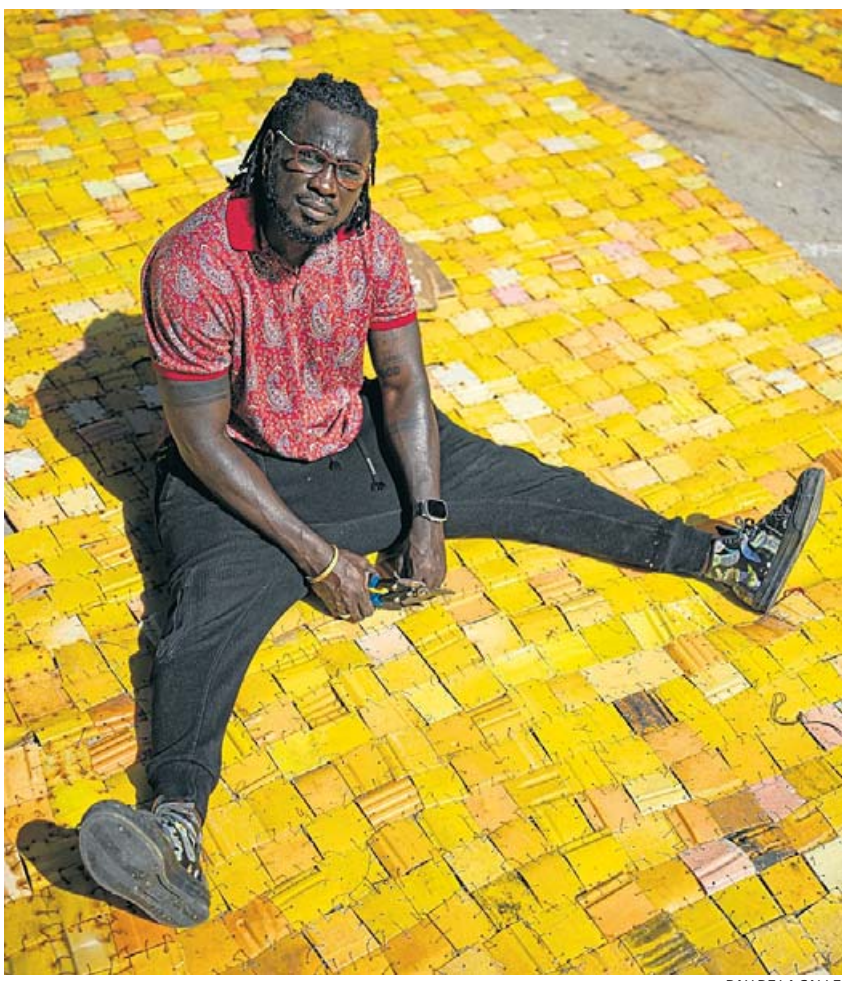

PAU DE LA CALLE

TEATRE

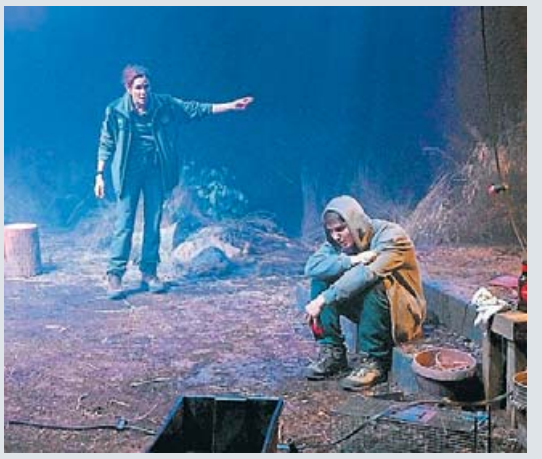

Marta Marco i Marc Soler Rull a *Malamort*, a la Sala Beckett. ARNAU BACH / SALA BECKETT

Un interessant 'thriller' d'alta muntanya

Crítica

SANTI FONDEVILA
BARCELONA

'Malamort' SALA BECKETT FINS AL 28 DE JULIOL

*Malamor*t és una d'aquelles obres que, com els bons *thrillers*, ens manté atents fins al final, quan descobrirem el perquè de tot plegat en un interessant joc sobre el temps dramàtic entre el present i el passat. És una obra que treballa sobre l'enigma dels fets inexplicables; una història misteriosa en un entorn agrest i desolat que seria del gust dels germans Coen amb una ambientació misteriosa a la qual contribueixen molt eficaçment el tenebrós espai escènic d'Anna Tantull, el no menys sinistre disseny de llums de Sylvia Kuchinow, el contundent espai sonor de Judith Farrés i la inquietant direcció de l'autora, Daniela Feixas.

Malamort transcorre en un petit poble d'alta muntanya allunyat de la civilització on es produeixen morts d'animals enigmàtiques. És la història del Ton, un home turmentat i atemorit que a altes hores de la nit truca a la Judith, una agent rural a qui ha vist molts cops passar per davant de casa seva, perquè l'ajudi a buscar la gata de la seva filla Laura, regal d'aniversari del seu germanastre Àlex. Entre sorpresa i encuriosida per les respostes i actituds del Ton, la Judith intentarà esbrinar què està passant.

Com dèiem més amunt, la direcció de Feixas reforça eficaçment el subtext de por que embolcalla l'obra i és especialment encertada amb el joc físic (potser un pèl massa coreografiat) que proposa per reflectir la relació entre els germanastres, així com amb la bona direcció dels intèrprets. Josep Julien dona credibilitat al desconcert d'aquest home tenallat, Marta Marco és sempre impecable, i sorprèn la seguretat i bona dicció dels joves Abril Julien i Marc Soler.

La por i la violència han estat elements freqüents en les obres de Daniela Feixas *(El bosc, Sandra)*, però diria que aquesta *Malamort* és la seva peça més rodona i la situa com una de les millors dramaturgues actuals. Val la pena.

Estils

Els entrepans de la nostra vida: del biquini al de truita de patates

Són la solució per anar a la platja o a la muntanya, per viatjar i per encapsular els nostres àpats quotidians

TRINITAT GILBERT MARTÍNEZ
BARCELONA

Formen part de la nostra rutina, ens acompanyen des de l'esmorzar i a l'estiu poden ser la millor solució per anar a la platja o a la muntanya, i també per viatjar. Tampoc no cal anar lluny de casa per recórrer a l'entrepà: pot ser el que encapsula un dels nostres àpats quotidians. De fet, nutricionalment són un univers complet perquè contenen hidrats de carboni (el pa), la proteïna animal o vegetal (el farciment) i els greixos insaturats (l'oli d'oliva). A més, els entrepans augmenten de categoria quan suquem el pa ben sucat amb un tomacó. Per una banda, els hidrats de carboni absorbeixen de meravella la vitamina C del tomàquet i, per una altra, el pa queda més amorosit i esponjós. Per si no hi hagués prou arguments per defensar el nostre pa amb tomàquet, en diem un més: la vitamina C ajuda l'organisme a fer funcions tan bàsiques com raonar i sentir. Així que si sempre hem cregut que un bon pa amb tomàquet ens fa sentir bé, podem pensar més que mai que és així.

Per continuar, els entrepans s'han de concebre com a plat únic si les proporcions de cada un dels ingredients són equilibrades, com afirma el cuiner Salvador Brugués. No per menjar un entrepà s'ha de fer un àpat porqueria, ni tampoc sobremenjar pa ni ingredients poc saludables com salses processades i industrials. En comptes de quètxup, feu servir sucs de plats cuinats altres dies (com ara el suc d'un rostit), o bé una salsa romesco.

Us proposem idees per fer els millors entrepans.

Els biquinis: el clàssic i el balear

El biquini clàssic té dos ingredients principals, el pernil dolç i un formatge que es fongui bé amb l'escalfor, com el cheddar. El pa, de motlle o *tramezzino*, que és el que tria el cuiner Joan Gurguí perquè està fet amb oli d'oliva i llevat natural. Per lligar els dos ingredients amb el pa, tant va bé la mantega com l'oli d'oliva, segons els gustos de cadascú. La clau del bon biquini, l'invent que va néixer a la discoteca homònima situada al carrer Déu i Mata de Barcelona, és la planxa, perquè el pa hi ha d'adquirir un to daurat, però en cap cas s'ha de torrar: és a dir, el pa no ha de formar una capa negra a l'exterior. Per la seva banda, el biquini balear es prepara amb sobrassada, formatge de Maó, mel de romaní, pinyons i herbes aromàtiques, al gust de cadascú. I, per acabar, un cop el tingueu planxat, podeu tallar-lo en dos triangles i servir-los un damunt de l'altre, que el menjar també entra pels ulls.

Entrepà de truita de patates

La truita de patates és el salvavides dels àpats quotidians. També podria ser el termòmetre que mesura la qualitat de la mà que la fa. Tothom té a la seva memòria, amb efecte magdalena de Proust, quina és la millor truita de patates que ha menjat, i per això sap com li agrada. Si a la millor truita de patates hi afegim dues llesques de pa bo, ben sucat amb tomàquet i amb oli d'oliva verge extra, el resultat és un plat amb què ens podem traslladar on vulguem. Malgrat això, hi ha alguna reticència amb l'entrepà de truita de patates, que és la mossegada. Si la truita de patates és ampla, la mossegada haurà de ser gran i caldrà vigilar que la resta de la truita no caigui pels costats ni pel final de l'entrepà. Però, tret d'això, la combinació és de les bones.

GETTY

De carn arrebossada

Què seria una bona excursió a alguna de les nostres millors muntanyes sense portar a la motxilla un entrepà de carn arrebossada! De segur que no hi ha cap centre excursionista que no hagi recomanat aquesta menja per aconseguir fer el cim. Per una banda, la carn arrebossada es manté bé al cap de les hores i, per una altra, menjada amb el pa suposa una font d'energia de les bones. Si, a més, hi posem vegetals al mig, com ara unes fulles d'enciam o uns talls de pastanaga o de cogombre, tindrem l'aportació completa de nutrients que ha de tenir un àpat, sobretot si l'apor-

GETTY

LA BIKINERIA

tació verda equilibra la proporció dels altres dos ingredients. Vella xiruca, quantes hores passades, quanta alegria fas reviure al meu cor, quantes cançons foren cantades al teu pas... i quants entrepans de carn arrebossada!

■ De pa de coca

Entre totes les varietats de pa que podem trobar al forn, una bona opció per als entrepans és el pa de coca. És ample i permet torrar-lo just en el moment que es vulgui farcir perquè sigui ben cruixent a cada mossegada. Per farcir-lo, una de les propostes és barrejar ingredients envinagrats com ara tàperes, piparra (bitxo d'Ibarra), olives i cogombrets amb un fuet o llonganissa tallats a làmines primes. La recepta, tal com la descrivim, és una invenció de la família dedicada a l'ibèric Joselito, que l'ha convertit en un dels entrepans estrella de la marca establerta a Guijuelo (Salamanca).

■ De pebrots del 'piquillo'

És una idea del cuiner Salvador Brugués, que proposa fer l'entrepà a partir d'una barra sencera de pa de coca, que anirem tallant després a trossets petits un cop la tinguem farcida amb tots els ingredients. Per fer l'entrepà, són necessaris pebrots del *piquillo* escalivats (de pot o llauna), ceba envinagrada, que es pot substituir per bitxos d'Ibarra o tàperes segons el gust, bonítol en conserva i pebre negre. Els dos últims ingredients: l'oli d'oliva i una maionesa per aportar-hi untuositat. El cuiner sosté que l'entrepà encara és més bo si se li dona un toc calent, que es pot aconseguir posant-lo uns minuts al forn o bé planxant-lo. El millor entrepà de bonítol ja estarà a punt per menjar!

■ D'hamburguesa

Les *burgers* són els entrepans nascuts als Estats d'Units d'Amèrica que van arribar a casa nostra i s'hi van implantar amb molta força. Ara bé, l'adaptació encara els fa molt més bons, perquè els podem fer de quilòmetre zero si partim d'un bon pa, d'una bona hamburguesa –de carn o vegetal–, de formatge de proximitat i de vinagretes fetes per nosaltres en comptes de salses industrials. Fins i tot podem preparar nosaltres mateixos l'hamburguesa vegetal, fent-la de cigrons cuits, tal com ens explica la cuinera Teresa Carles en aquesta recepta. ▬

GETTY

MÈDIA

Els set nous videojocs més destacats del juliol

Aquest mes arriba carregat de propostes de diversos gèneres

EDUARD FORROLL ISANDA
BARCELONA

Després d'un juny intens i ple de presentacions dels futurs títols que arribaran els pròxims mesos –o anys–, repassem què ofereix el sector al començament de l'estiu. La mala notícia és que recentment va ser anunciat el retard de la publicació de *Frostpunk 2*, que apuntava a ser un dels títols estrella del juliol. La bona notícia és que arriben moltes altres novetats i de gèneres variats, així que cada jugador pot trobar una nova proposta que li encaixi. N'hi ha per a tots els gustos. Bon estiu!

Flintlock: the siege of dawn **és una de les noves propostes d'aquest mes.** A44 GAMES

'The first descendant'

2 de juliol | Nexon | PC, PS5, PS4, Xbox Series, Xbox One | +12 anys

Un nou joc de trets cooperatiu en línia i sense un preu d'entrada, tot i que s'esperen compres integrades dins el joc. Desenvolupat per la coreana Nexon, promet uns gràfics molt realistes amb el motor Unreal Engine 5 per donar vida a un món de ciència-ficció i a un planter d'herois que lluitaran per la supervivència de la humanitat. Els *descendents* tenen habilitats úniques que poden utilitzar tant en solitari com en equips de fins a 4 persones.

'Once human'

9 de juliol | Starry Studio | PC, Android, iOS | +16 anys

Una altra proposta multijugador, però de món obert i centrada en mecàniques de supervivència. *Once human* se situa en un futur postapocalíptic inquietant en què els humans, els animals i les plantes han estat modificats per una criatura alienígena, Stardust. El joc convida els jugadors a encarnar un metahumà que pot resistir la contaminació i utilitzar el poder extraterrestre en benefici propi.

DIGITAL SUN

'Cataclismo'

16 de juliol | Digital Sun | PC | +12 anys

És un joc d'estratègia en temps real en el qual el jugador construeix peça a peça els seus castells amb les defenses corresponents per intentar protegir la humanitat d'eixams incansables de monstres. El joc convida a dissenyar les fortaleses més eficaces, decidir les opcions tàctiques amb més impacte, optimitzar la producció de recursos i millorar les diferents tropes que es poden reclutar per ajudar en els enfrontaments.

'Nobody wants to die'

17 de juliol | Critical Hit Games | PC, PS5, Xbox Series | +18 anys

Aquesta història interactiva en primera persona aborda el gènere negre i porta el jugador a una Nova York distòpica l'any 2329. El jugador es converteix en el detectiu James Karra, l'encarregat de liderar una investigació mitjançant tecnologia avançada però que pot acabar arriscant-ho tot amb la persecució de l'assassí en sèrie que està liquidant l'elit de la ciutat.

'Flintlock: the siege of dawn'

18 de juliol | A44 Games | PC, PS5, PS4, Xbox Series, Xbox One | +16

De la mà de l'estudi responsable d'*Ashen* arriba un títol de rol d'acció en tercera persona amb mecàniques semblants als jocs souls i dins un món viu que respon a les accions del jugador. La proposta es caracteritza per les armes de foc d'espurna –tipus trabuc– que utilitza la protagonista i que ha d'alternar amb la seva destral per ser òptima en el combat. El jugador també compta amb la companyia d'una criatura misteriosa semblant a una guineu que posseeix capacitats màgiques.

Guardó
'Cataclismo' va guanyar el premi al joc més esperat a l'IndieDevDay

'Kunitsu-Gami: path of the goddess'

19 de juliol | Capcom | PC, PS5, PS4, Xbox Series, Xbox One | +16 anys

Capcom presenta una nova franquícia que barreja acció i estratègia per crear una experiència diferent en un univers original. L'estudi desenvolupador, creador de grans sagues com *Resident evil* i *Street fighter*, prova sort amb aquesta nova aventura inspirada en la mitologia oriental i amb un estil artístic característic. La proposta encoratja a preparar una estratègia abans de la posta de sol perquè l'acció s'intensifiqui durant la nit.

'Arranger: a role-puzzling adventure'

25 de juliol | Furniture & Mattress | PC, Switch, PS5, Android, iOS | +3 anys

De l'artista de *Braid*, el dissenyador d'*Ethereal* i el guionista de *Carto* arriba una nova proposta nodrida pel talent del sector indie. *Arranger* és una aventura fonamentada en la premissa que tot el moviment i els escenaris per on es mou el personatge són trencaclosques. Una història que parla sobre l'autodescobriment, embolicada amb un art molt bufó i ple de color. ▬

L'ESPANYOL DENUNCIA IMPAGAMENTS
El club blanc-i-blau va anunciar ahir que Stage Front deixa de posar nom al seu estadi. El motiu del trencament de relacions amb aquesta empresa tecnològica nord-americana és que no ha complert els acords econòmics.

Esports

LA PORTUGAL DE CRISTIANO PATEIX, PERÒ ES CLASSIFICA

Una de les imatges de l'Eurocopa ja és la de Cristiano Ronaldo plorant a causa de fallar un penal al minut 105 de la pròrroga davant Eslovènia. Però els penals (3-0) van acabar somrient a Portugal després del 0-0. El seu rival a quarts serà la França de Mbappé, que va eliminar Bèlgica (1-0). Un xut de Muani en el minut 85 que va desviar Verthongen va ser suficient.

El nou Palau Blaugrana també passa als jutjats

Un soci demanda la junta de Joan Laporta per no incloure l'obra en el finançament de l'Espai Barça

MARTÍ MOLINA
BARCELONA

Una projecció digital del futur Palau Blaugrana quan estigui enllestit. FC BARCELONA

Quan es va dissenyar l'Espai Barça i es va començar a projectar la construcció d'un nou Palau Blaugrana, no es pensava tant en una pista de bàsquet com en un pavelló multiús. La idea era que pogués acollir grans espectacles que donessin un rendiment econòmic al club, més enllà de la competició esportiva. El disseny ho evidencia: una de les graderies, la situada rere la cistella, és considerablement més gran que les altres. Si quan es mira aquell esborrany, en comptes de pensar en un partit es pensa en un concert, la maqueta té tot el sentit del món. Laporta va heretar el projecte de la junta de Bartomeu i va donar per bona la idea de fer un recinte híbrid per a esports i espectacles. De fet, quan Spotify es va convertir en patrocinador blaugrana, fonts de les negociacions explicaven que la multinacional tenia molt d'interès a fer un pas més i donar nom al futur Palau un cop estigui acabat.

Però tenir idees és relativament fàcil. Després cal portar-les a terme. I el Palau Blaugrana ha estat el gran oblidat en les obres de l'Espai Barça. Tot i que el projecte és global –inclou la construcció del Johan Cruyff, el pavelló, edificis annexos i una pacificació de l'entorn del Camp Nou–, només hi ha ulls per al futur estadi, que n'és clarament la joia de la corona. Goldman Sachs i JP Morgan mai van veure clar del tot la construcció del nou pavelló. Ni la inversió ni les opcions de negoci. Per això va quedar fora del finançament.

Malestar entre els grups d'animació

Eduard Romeu, quan encara era vicepresident econòmic, va aclarir que el Palau, amb un pressupost de 420 milions d'euros, es faria servir amb els diners que sobressin del Camp Nou. Però, tal com va informar l'ARA, el fons de titulització –el document notarial on s'estructurava el crèdit– deixava clar que el club només podrà destinar part dels diners a despeses prèvies relacionades amb el desenvolupament del nou Palau, sempre amb el consentiment previ i per escrit del fons. Això va generar malestar entre els grups d'animació assidus al pavelló i també ha desembocat en una demanda d'un soci per haver incomplert, presumptament, els acords de l'assemblea de compromissaris on es va aprovar l'estructura de finançament de l'Espai Barça. El setembre del 2023 Ignasi Prat Payeras va fer una denúncia interna presentada davant la comissió de disciplina contra el president Joan Laporta, l'aleshores vicepresident econòmic Eduard Romeu, el tresorer Ferran Olivé i el president de la comissió econòmica estatutària Joan B. Casas.

El club sosté que el construirà i que estarà acabat el 2027

La resposta del club va ser que "s'arxivava sense tràmits". Descontent, va decidir fer un pas més i presentar una demanda civil que va ser admesa a tràmit el 21 de juny pel jutjat número 31 de primera instància de Barcelona. Prat demana, d'entrada, que es torni a reactivar la seva demanda interna. A partir d'aquí, segons el seu advocat, hi ha possibles derivades. Des de pal·liar la desviació dels 420 milions d'euros al pressupost fins a convocar una nova assemblea perquè s'autoritzi l'ampliació del finançament o, fins i tot, que es depurin responsabilitats de tot tipus a qui hagi incomplert l'acord.

El club ha confirmat que va rebre la demanda dijous, però no ha volgut fer declaracions més enllà de detallar que seguirà el "procediment judicial corresponent". En paral·lel, dilluns Josep Cubells, el directiu responsable del bàsquet, va parlar del nou Palau durant la presentació de Joan Peñarroya com a nou entrenador de la secció i va dir que "el full de ruta" és que es faci l'acte de col·locació de la primera pedra el febrer del 2025 i que tota l'obra estigui enllestida el 2027. No va parlar del finançament.

Marc Guiu ja és jugador del Chelsea

Ja està confirmat: Marc Guiu marxa al Chelsea. L'operació es va fer oficial ahir a la tarda. El davanter granollerí deixa 6 milions d'euros a la caixa del Barça (l'import de la seva clàusula de rescissió) i iniciarà una aventura al club londinenc, que molt probablement el cedirà aquest estiu a un altre equip perquè es foguegi. "El meu principal motiu per marxar al Chelsea és el projecte futbolístic i esportiu que se m'ha presentat. Sento la confiança que s'està dipositant en mi", va dir Guiu, que veurà més que doblats els seus emoluments en relació amb el que cobrava al Barça. El davanter català ha disputat set partits amb el primer equip blaugrana aquesta temporada, amb dos gols anotats en 182 minuts de joc.

Kika Nazareth celebrant un gol a l'etern rival del Benfica, l'Sporting. J. PINTO / EUROPA PRESS

Mendes desembarca al Barça femení

El superagent portuguès tutela la carrera de Kika Nazareth, el tercer fitxatge de l'equip blaugrana

XAVI HERNÁNDEZ NAVARRO
BARCELONA

Jorge Mendes és omnipresent al Barça. El seu paper a l'ombra de la planificació del primer equip masculí és tan irrefutable com la relació d'amistat que té amb les dues persones que tenen més pes en la presa de decisions esportives de l'entitat: Joan Laporta i Anderson Luis de Souza, *Deco*. Tanmateix, no content amb aquesta gran influència en el dia a dia blaugrana, l'insaciable superagent portuguès, amo d'un imperi futbolístic a còpia de somriures, carisma, favors i molts diners, s'ha ampliat últimament a l'equip femení.

La darrera mostra d'aquest nou poder és el fitxatge de Kika Nazareth per l'equip que a partir de la temporada vinent entrenarà Pere Romeu. És la futbolista portuguesa amb més projecció del moment i el Barça pagarà una mica menys de mig milió d'euros pels seus serveis, segons va avançar *Mundo Deportivo*. Amb 21 anys, aquesta davantera propietat del Benfica tenia ofertes de grans equips del continent, però finalment vestirà de blaugrana gràcies a la intercessió de Mendes, el representant que condueix la seva carrera. Nazareth serà la tercera incorporació de les blaugranes, que són campiones de tot, de cara a la temporada que ve després de les d'Ewa Pajor i Ellie Roebruck. Arribarà, entre altres coses, per compensar la sortida de Mariona Caldentey.

Més enllà de Nazareth, el fitxatge de la qual s'anunciarà aquesta setmana, Gestifute, l'imperi de Mendes, també es va associar a finals de maig amb WOM, l'agència de representació d'Aitana Bonmatí. La col·laboració entre les dues empreses va ser anunciada com una "aliança estratègica" i el pas "definitiu" del mediàtic representant portuguès "cap al futbol femení". A més, Gestifute es va felicitar pel fet de representar "la millor jugadora del món", en referència a Aitana. Per la seva banda, Cristian Martín, responsable de WOM, parla de la suma d'esforços amb Mendes en els termes següents: "Hi va haver una gran química amb el Jorge i tot l'equip, la sensació d'estar alineats en la visió que tenim de la representació. Farem camí junts i com sempre amb la voluntat de potenciar el talent, generar més oportunitats i elevar les carreres de les nostres representades". A banda de Bonmatí, l'empresa també gestiona la carrera de Jana Fernández, futbolista amb contracte en vigor amb el club blaugrana fins al 2025.

La influència de Mendes al Barça femení és incipient en comparació amb la que té al masculí, on controla la carrera del futbolista de futur més important del club: Lamine Yamal. El superagent portuguès també té en cartera Alejandro Balde i Ansu Fati. A més, és un dels arguments poderosos perquè el Barça vulgui allargar les cessions de João Félix i João Cancelo encara que el seu rendiment no hagi estat el millor.

AL SOCI NO SE'L POT ENGANYAR

ALBERT LLIMÓS
PERIODISTA I ESCRIPTOR

Els deures fets del Barça amb Nico Williams

Fitxar Nico Williams no és fàcil. El futbolista ha tingut un creixement exponencial l'últim any, però és a l'Eurocopa on s'ha posat sobre seu els focus de tot el continent. Ara tothom coneix el petit dels Williams. I això n'ha encarit el fitxatge. No pel preu que s'hagi de pagar a l'Athletic Club, que és la clàusula de rescissió més els impostos corresponents, sinó perquè ara hi ha una munió de clubs que estan en disposició d'oferir una quantitat indecent de milions per l'extrem. I, en això, el Barça no pot competir-hi.

Primer, perquè l'entitat que presideix Joan Laporta continua en una delicadíssima situació financera. Segon, perquè la fiscalitat a Catalunya és la que és: aquí el Barça no es pot beneficiar de la llei Mbappé, que afavorirà els clubs de la Comunitat de Madrid. Davant d'aquest context complex i gens propici, si finalment Nico acaba vestint de blaugrana serà perquè s'ha fet una gran feina prèvia per convèncer el futbolista davant els cants de sirena de la Premier. Una tasca de persuasió discreta, de portes endins, que fa mesos que s'hauria d'haver activat –amb la dificultat afegida del canvi de tècnic–. O el Barça treballa així o el futur serà fosc davant l'opulència blanca.

Així doncs, si es concreta el traspàs de Nico s'haurà d'aplaudir l'estructura esportiva del Barça per haver posat les bases de l'acord abans de l'Eurocopa, quan les operacions es poden complicar perquè els preus dels futbolistes es disparen. Perquè, lamentablement, ara mateix l'entitat catalana no té la capacitat de seducció que tenia abans. El Barça és un club inestable, amb notables debilitats econòmiques. I incerteses.

L'altra carta que té Laporta per endur-se l'atacant basc són precisament els jugadors blaugranes de la selecció espanyola. Ni Nico ni cap altre futbolista renunciaria a una milionada a canvi de jugar amb els seus amics, perquè de romanticisme el futbol modern en va escàs, però davant d'ofertes semblants o lleugerament pitjors, el factor vestidor pot ser un punt a favor del Barça. I, en aquest sentit, les imatges que arriben des d'Alemanya de la concentració espanyola són molt esperançadores.

El temps dirà si el Barça ha fet la feina amb temps i no a correcuita per culpa dels canvis de rumb derivats de l'afer Xavi-Flick. D'aquí a pocs dies sabrem si el club encara té capacitat de seduir els millors o tot plegat és una maniobra de distracció d'una entitat sense múscul per optar a operacions com aquesta.

ALEX GRIMM / GETTY

PROGRAMACIÓ TELEVISIVA

INFORMACIÓ SERVIDA PER ONEDATA

TV3

06.00 **Notícies 3/24.**
08.00 **Els matins** (Magazín d'actualitat). Presentadora: Ariadna Oltra. Magazín d'actualitat que inclou entrevistes, reportatges i debats, entre altres seccions.
10.30 **Tot es mou** (Magazín). Presentadora: Helena Garcia Melero. Magazín d'entreteniment que no perd de vista l'actualitat. Un programa fresc i proper en què els presentadors s'acosten d'una manera informal i distesa als esdeveniments del dia a dia.
13.50 **Telenotícies comarques.** Presentadora: Núria Solé.
14.30 **Telenotícies migdia.** Presentadors: Raquel Sans, Xavi Coral. Esports: Marta Bosch, Francesc Mauri.
15.40 **Cuines.**
16.10 **Com si fos ahir** (Sèrie). La Gina anima l'Eva perquè quedi amb el Lluc i així puguin parlar de l'apartament. Quan queden, el Jordi i la Gina també hi van, i el Lluc reacciona malament. Mentrestant, la Cati contacta una mèdium perquè el Marcel pugui parlar amb la Virgínia, però l'esperit de la noia no vol comunicar-se amb ells perquè està massa enfadada. Finalment, el Miquel demana a la Noe que es quedi uns dies més el Guillem durant les vacances, però ella li diu que no pot ser perquè ha comprat uns bitllets d'avió.

16.45 **El Paradís de les Senyores** (Sèrie). El Salvatore porta un pastís a casa de la Gabriella i ella ho aprofita per ensenyar-li la casa i per demanar-li consell sobre què ha de fer amb la carta de l'Arturo que va trobar. D'altra banda, el Vittorio apareix per sorpresa perquè ja no suporta més estar tancat, però encara no està bé i l'Armando l'ha d'acompanyar a casa.
17.30 **Planta baixa** (Magazín d'actualitat). Presentadora: Agnès Marquès. Magazín d'actualitat social i política, amb reporters al carrer, moltes connexions, sense tertúlies i amb públic al plató.
19.10 **Atrapa'm si pots** (Concurs). Especials estiu Programa de preguntes i respostes que convida l'espectador a participar des de casa seva.
20.15 **Tens un minut?** (Concurs). Concurs en què els participants que accepten el repte han de respondre, en un minut, el màxim de preguntes possibles sobre llengua i cultura catalanes per tal d'endur-se els diners, que es van acumulant amb cada resposta correcta.
21.00 **Telenotícies vespre.** Presentador: Toni Cruanyes. Esports: Maria Fernández Vidal.
22.05 **Nits Sense ficció.** Matusalem. El doctor Pere Solés, un cineasta amoïnat pels símptomes d'envelliment que comença a patir, s'endinsa en una investigació per descobrir com aturar-los per tal de viure una vida plena i més llarga. Amb un enfocament irònic i humorístic, el documental acompanya el doctor Solés en un viatge per cinc països diferents on científics, experts en longevitat i persones d'edat avançada reflexionen sobre les possibilitats de prolongar la vida humana.

23.10 **Nits Sense ficció.** L'home que va robar el cervell d'Einstein. Es pensa que resoldrà el misteri del geni i que allò el convertirà en una estrella de la ciència, però aquella decisió el perseguirà la resta de la vida. El treball explica la història curiosa i poc coneguda del doctor Thomas Stoltz Harvey, el qual, l'abril del 1955, és el cap del departament de Patologia de l'Hospital de Princeton. Mentre fa l'autòpsia d'Albert Einstein, el doctor Harvey decideix robar el cervell del científic més famós del món. La família d'Einstein li exigeix que els torni el cervell, però l'ambiciós Harvey acaba arribant a un acord secret per conservar-lo en nom de la ciència.
00.05 **Més 324** (Debat).
02.05 **Notícies 3/24.**
02.55 **Copa Amèrica** (Esportiu) Brasil-Colòmbia.

SX3 / 33

06.00 **Un dramarama total.**
06.30 **Prodigiosa: Les aventures de Ladybug i Gat Noir.**
07.13 **Yakari.**
07.37 **Sadie Sparks.**
08.00 **Titó.**
08.10 **El Mic i els seus amics.**
08.21 **LooLoo Kids.**
08.30 **La fàbrica de somnis dels germans constructors.**
08.51 **Els mixets.**
09.11 **L'abella Maia.**
09.34 **Mascotes sapastres.**
09.46 **Presto! L'escola de màgia.**
10.09 **Prodigiosa: Les aventures de Ladybug i Gat Noir.**
10.35 **Súper 4.**
11.00 **Mascotes sapastres.**
11.07 **Projecte Beta.**
11.18 **Robin Hood, el trapella de Sherwood.**
11.41 **Els Dalton.**
12.02 **Els germans Kratt.**
12.46 **Leo da Vinci.**
13.10 **Les Sisters.**
13.45 **Kung Fu Panda: Llegendes increïbles.**
14.29 **Black Clover.**
15.16 **Bricociència.** Inclou La fira de la ciència i Gelatina viscosa.
16.00 **El xai Shaun.**
16.19 **El Mic i els seus amics.**
16.29 **LooLoo Kids.**
16.41 **La fàbrica de somnis dels germans constructors.**
16.51 **Els mixets.**
17.10 **El Mic i els seus amics.**
17.22 **Pirata i Capitano.**
17.45 **Titó.**
17.55 **Mascotes sapastres.**
18.03 **Robin Hood, el trapella de Sherwood.**
18.27 **Leo da Vinci.**
18.52 **Trollhunters: Contes d'Arcàdia.**
19.15 **Projecte Beta.**
19.26 **Al mar.** (T2).
19.37 **Kuroko i el bàsquet.**
20.00 **Haikyu!!** (Sèrie).
20.45 **Campus 12** (Sèrie).
21.09 **El detectiu Conan.**
21.55 **El gran dictat.**
22.15 **De peus a terra, amb Zac Efron.** (T1). En una illa amb un gran nombre de centenaris, Sardenya, el Zac reflexiona sobre la nutrició mentre es pregunta per què aquí la gent té una vida tan llarga i saludable.

22.58 **L'Amazònia.** (T1). Aquest episodi acompanya Sandra Korstjens a l'Amazònia peruana, on visita una reserva natural privada dedicada a la investigació i al turisme perquè tothom conegui la selva verge i pugui protegir-la.
23.43 **Km33.** (T3).
00.25 **Gran reserva.**
02.28 **Afers exteriors.**

ESPORT3

06.15 **324 Esports.**
06.40 **Onze.**
08.10 **324 Esports.**
08.35 **Aire lliure.**
10.05 **Copa Amèrica.**
11.50 **Onze.**
13.20 **Copa Amèrica.**
15.05 **GR Pirineus.**
15.40 **Riu avall.**
16.02 **Els Pirineus des de l'aire.** De l'Auñamendi fins a Hondarribia: Les muntanyes calcàries del pic d'Anie són el preludi de l'agradable Pirineu Basc, que acaba endinsant-se al mar.
16.29 **Xarxa natura.** Sant Llorenç.
16.34 **La mar de bé.** Afra Uno.
17.15 **Copa Amèrica.**
19.00 **Tot Costa.**
20.30 **Gent de mar.**
21.35 **Zona UFEC.**
21.45 **L'home més fort del món.** Giants Live 5: World Tour Finals.
22.33 **L'home més fort del món.**
23.00 **Onze.**

00.30 **324 Esports.**
00.55 **Onze.**

LA 1

08.00 **La hora de La 1.**
10.40 **Mañaneros.**
14.00 **L'informatiu.**
14.10 **Ahora o nunca.**
15.00 **Telediario 1.**
15.45 **L'informatiu.**
16.10 **El tiempo.**
16.15 **Salón de té La Moderna.**
16.45 **La Promesa.**
17.40 **UEFA Euro 2024.** Romania-Països Baixos. En directe.
20.00 **Camino a Berlín.**
20.30 **Telediario 2.** Presentadora: Marta Carazo. Inclou El tiempo.
20.40 **UEFA Euro 2024.** Àustria-Turquia. En directe.
23.00 **Pel·lícula: Enemigos públicos.** EUA, Japó, 2009. Dir.: Michael Mann. Int.: Christian Bale i Christian Stolte. Ningú semblava capaç d'aturar el Dillinger i la seva banda. No existia la presó que pogués retenir-los.

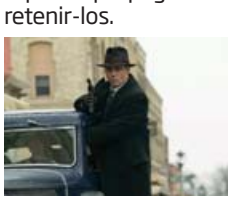

01.05 **Pel·lícula: El crucero de los sueños: Antigua.**

ANTENA 3

08.55 **Espejo público.**
13.20 **Cocina abierta con Karlos Arguiñano.**
13.45 **La ruleta de la suerte.**
15.00 **Antena 3 Noticias 1.**
15.30 **Deportes.**
15.35 **El tiempo.**
15.45 **Sueños de libertad.**
17.00 **Pecado original.**
18.00 **Y ahora Sonsoles.**
20.00 **Pasapalabra.**
21.00 **Antena 3 Noticias 2.**
21.30 **Deportes.**
21.35 **El tiempo.**
21.45 **El hormiguero 3.0.**
22.45 **Hermanos** (Sèrie). L'Ayaz i l'Asiye preparen junts una coreografia per al col·legi en què han d'anar molt sincronitzats. Durant l'assaig, l'Ayaz s'adona que l'Asiye li agrada de debò. A més, l'Akif va ser qui va trobar els diners al peluix, però els va amagar en uns coixins que els nois han venut en un mercat ambulant de l'escola.

02.30 **The Game Show.**

CUATRO

07.00 **Love Shopping TV Cuatro.**
07.30 **¡Toma salami!**
08.35 **Callejeros viajeros.**
10.15 **Viajeros Cuatro.**
11.30 **En boca de todos.**
14.00 **Noticias Cuatro.**
14.55 **ElDesmarque Cuatro.**
15.10 **El tiempo.**
15.30 **Todo es mentira.**
18.30 **Tiempo al tiempo.**
19.55 **Noticias Cuatro.**
20.45 **ElDesmarque Cuatro.**
21.00 **El tiempo.**
21.10 **First Dates.**
22.50 **Código 10.** Espai que aborda diversos casos actuals i històrics de successos, i desgrana totes les seves claus amb exclusives, noves proves, testimonis inèdits de persones que no han trencat el seu silenci fins ara i amb l'anàlisi rigorosa d'un repartiment nodrit d'experts i col·laboradors.

02.20 **The Game Show.**
03.00 **En el punto de mira.**

TELE 5

15.00 **Informativos Telecinco.**
15.25 **ElDesmarque Telecinco.**
15.40 **El tiempo.**
15.50 **Así es la vida.**
17.00 **TardeAR.**
20.00 **Reacción en cadena.**
21.00 **Informativos Telecinco.**
21.35 **ElDesmarque Telecinco.**
21.45 **El tiempo.**
22.00 **Supervivientes All Stars: Tierra de nadie.**
02.00 **Casino Gran Madrid Online Show.**

LA 2

13.45 **El Camino del Cid: diario de una ciclista.**
14.25 **Las rutas de Verónica.** (T1).
15.20 **Saber y ganar.**
16.05 **Tour de France.**
17.45 **Turisme rural al món.**
18.15 **L'altaveu d'estiu.**
18.35 **El Paraíso de las Señoras** (Sèrie).
19.55 **La carrera de la vida.**
20.25 **La 2 express.**
20.30 **Diario de un nómada. Las huellas de Gengis Khan.**
21.30 **Cifras y letras.**
22.00 **Lo que soy.**
23.15 **LateXou con Marc Giró.**

LA SEXTA

06.30 **Ventaprime.**
07.00 **Previo Aruser@s.**
09.00 **Aruser@s.**
11.00 **Al rojo vivo.**
14.30 **Noticias 1ª edición.**
15.15 **Jugones.**
15.30 **La Sexta meteo.**
15.45 **Zapeando.**
17.15 **Más vale tarde.**
20.00 **Noticias 2ª edición.**
21.00 **La Sexta Clave.**
21.20 **La Sexta meteo.**
21.25 **La Sexta deportes.**
21.30 **El intermedio Summertime.**
22.30 **¿Quién quiere ser millonario?.**
02.40 **Pokerstars.**

BETEVÉ

14.00 **BTV Notícies migdia.**
14.30 **La porteria.**
15.30 **Clàssics sense interrupcions: Oro en barras.**
16.50 **Oh my goig!**
17.20 **Plaça Tísner Collection.**
17.40 **L'hora del podcast.**
18.30 **Via 15.**
19.30 **BTV Notícies vespre.**
19.55 **El temps.**
20.00 **Va passar aquí.**
20.35 **Cinema d'estiu: Cadillac Records.**
22.20 **Primera sessió: Supercondríaco.**
00.00 **La porteria.**
01.00 **Vist des del cel.**

EL TEMPS AMB XAVI SEGURA

Torna la calma, però amb calor moderada

La situació meteorològica millorarà clarament avui, amb força calma i sol en general, però amb matisos. A primera hora hi haurà algunes boires o núvols baixos, i a la tarda creixeran nuvolades en zones de muntanya que poden deixar algun ruixat local al Pirineu i a l'interior nord-est. Poca cosa en una jornada aprofitable i amb temperatures frenades. Molta fresca de matinada i calor moderada al centre del dia.

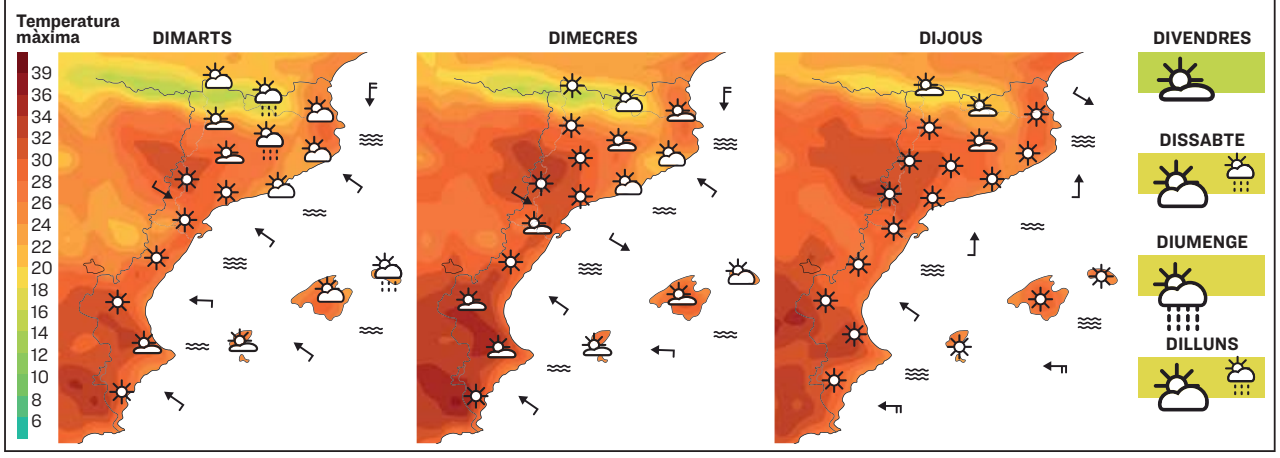

PASSATEMPS

Gaudeix online dels mots encreuats de l'ARA a **http://jocs.ara.cat**

SUDOKU

Difícil

6			2			4		
		4					1	6
						8		3
			5		3			8
9	2		8		1		4	5
8			9		7			
3		6						
5	8					1		
		1			2			9

Fàcil

			5					
2							4	3
	7		8	3	6			
	4				8		7	5
6		3				9		8
8	2		3				6	
			6	1	5		9	
4	1							2
					4			

difícil SOLUCIONS D'AHIR

5	3	4	2	6	1	9	8	7
2	9	1	8	4	7	6	5	3
8	7	6	9	5	3	1	4	2
4	2	5	1	3	9	8	7	6
9	6	8	7	2	5	4	3	1
7	1	3	6	8	4	5	2	9
6	4	7	3	1	8	2	9	5
3	5	2	4	9	6	7	1	8
1	8	9	5	7	2	3	6	4

fàcil

9	2	5	4	8	3	7	6	1
8	7	1	6	2	9	3	5	4
4	6	3	5	1	7	9	8	2
7	1	2	3	5	4	8	9	6
6	5	9	2	7	8	1	4	3
3	4	8	1	9	6	2	7	5
1	3	7	9	6	5	4	2	8
2	9	6	8	4	1	5	3	7
5	8	4	7	3	2	6	1	9

MOTS ENCREUATS

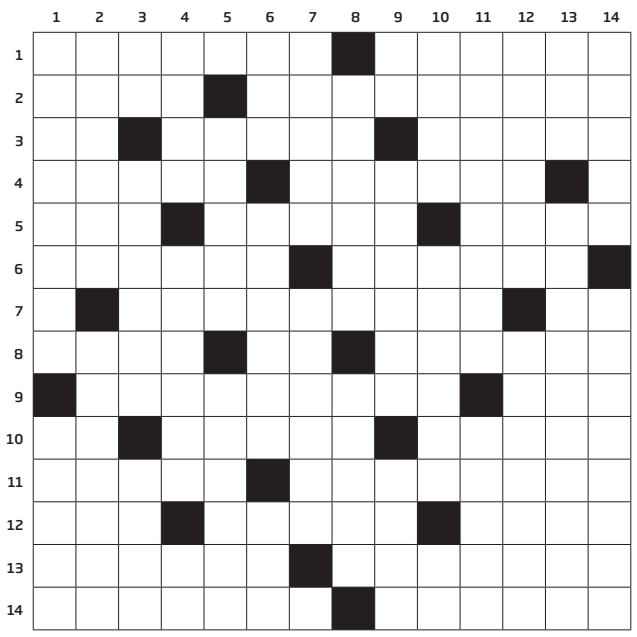

núm. 4916, elaborat per Senyor Ventura

Horitzontals 1. Prendre la resolució de canviar la portada. Tot el que està a les nostres mans. **2.** Que causa basques. Això també va pel pedregar. **3.** Quatre pics. Rovelli. Suc de poma alegrat. **4.** Salteu. Enganxi amb cola. Cap militar. **5.** Error: no vocalitzes. La qualitat de les coses poc fetes. Les lletres de la creu. **6.** No és ben bé amable, però és simpàtic. Se sol fer lluny de casa. **7.** A mitja jornada. L'ascendit s'amaga: és secret. Un gag inacabat. **8.** La cuca que viu a l'estiu. La síl·laba més repetida per Concha Velasco. Mesura de pressió. **9.** Esport que combina raqueta i volant. Sempre torna a la vall. **10.** Poca broma. Topo bruscament amb un temible tauró. Posi al lloc que li pertoca. **11.** Navalles. Quin encís, aquests enciams. **12.** Veïnes de Pardines, al Ripollès. Tram de carretera sense vistes. Pas equí. **13.** Pirin. Una mula que treu foc pels queixals. **14.** Si en tens, toca ferro. Hi ha un desastre atòmic i és el final.

Verticals 1. Posant a l'ombra. Quan corre, és notícia. **2.** Es pot presentar de dues formes. Edificaran. **3.** Òndia, els dònuts! Té relacions. Un bot. **4.** Partit amb múscul. Un camp de blat. Seguides al Caixmir. **5.** Un conegut principi de termodinàmica. Succiona. Marceixi. **6.** Planta immobiliària. Trencar. És bastant funesta, però uneix els espanyols. **7.** S'exclama amb sorpresa quan algú no compleix el deure. Comencen a mossegar. Fa la fi del cagaelàstics. **8.** No arriba als vint. Tallem el pel ben arran (però esguerrem el mentó). **9.** Principi gramatical. M'exaspero amb les picors. Un ull que no hi veu. **10.** Dic un parenostre. Posi a l'abast. Un article que parla de Lleida. **11.** Facis fàcil. Estem parlant de l'òrgan reproductor de la flor. **12.** Pastisset anglès. Un racista trasbalsat treu els traumes reprimits. **13.** Posen els fonaments de l'aeronàutica. Una que regala. **14.** Ordeixi un pla per enganyar el marit. Inscrit, apuntat.

SOLUCIONS D'AHIR

T	E	S	T	A	F	E	R	R	O	S	■	D	P
I	X	■	E	L	E	V	I	■	F	O	B	I	A
M	A	N	U	A	L	■	E	M	E	T	E	■	M
O	L	A	■	R	I	S	S	O	S	■	C	R	E
■	T	R	A	M	P	A	■	R	A	F	A	E	L
N	A	C	R	E	■	B	U	F	■	U	R	P	A
E	■	I	N	S	U	R	R	E	C	C	I	O	■
C	E	S	I	■	L	E	G	A	L	S	■	S	E
I	M	■	A	F	L	U	I	■	A	I	R	O	S
A	B	A	T	R	E	■	E	S	V	A	I	■	C
M	E	R	■	I	R	A	N	I	A	■	S	S	A
E	N	R	A	S	A	T	■	P	R	O	C	E	S
N	E	U	R	O	T	I	C	A	■	V	O	T	S
T	U	I	T	S	■	C	O	R	T	E	S	I	A

CRÍTICATV

MÒNICA PLANAS CALLOL
PERIODISTA

Per fi es posa el focus en la Guàrdia Civil

La plataforma Disney+ ha estrenat *Lucrecia*, una sèrie documental molt reveladora per entendre el nostre present. Aprofundeix en l'assassinat de Lucrecia Pérez el 1992, una dominicana que va arribar a Espanya, com tantes altres dones, per guanyar-se la vida mentre deixaven els fills als països d'origen. Espanya vivia un moment d'esplendor econòmica, amb la celebració dels Jocs Olímpics i l'Expo de Sevilla i, per tant, servia de reclam per a la immigració que buscava feina. Però en aquest context es produeix també l'auge del moviment dels skinheads i altres grups d'ultradreta.

Lucrecia Pérez va ser assassinada entre les parets de la discoteca Four Roses d'Aravaca, a Madrid, un edifici abandonat que servia de refugi a una immigració sense recursos. La sèrie no és un *true crime* per descobrir qui la va matar. *Lucrecia* té dos vessants narratius clars. Per una banda, la part humana i social d'aquesta immigració i el que suposava pel que fa a condicions de vida i d'explotació laboral. Per una altra, la sèrie fa una anàlisi incisiva de la xenofòbia que hi havia als 90, en un context sociopolític que majoritàriament negava l'existència del racisme a Espanya. L'home que va matar Lucrecia era guàrdia civil i la sèrie, de quatre capítols de mitja hora, aprofundeix en els vincles dels cossos de seguretat espanyols amb l'extrema dreta i com es va abordar el judici el 1994, el primer que es feia d'un crim racista a Espanya.

'Lucrecia' posa en dubte la formació dels funcionaris de l'Estat i els valors que es transmet als cossos de seguretat

Lucrecia compta amb testimonis excel·lents: periodistes que van fer un seguiment exhaustiu del cas, els advocats de les parts enfrontades, activistes d'aquell col·lectiu de dones de la República Dominicana i els responsables de la Guàrdia Civil, perquè van ser considerats responsables civils d'aquell crim.

La sèrie comença analitzant les interioritats del cas, però acaba parlant de coses que tenen conseqüències en el nostre present. La Guàrdia Civil va tractar-ho com un cas aïllat dins el seu cos, sense corregir les dinàmiques ni les estructures que els havien portat fins aquell punt.

Periodísticament, *Lucrecia* fa, per fi, un exercici imprescindible que ja s'hauria d'haver fet molt abans en altres casos que hem viscut. La sèrie posa en dubte el sistema de formació dels funcionaris de l'Estat, els valors que es transmet als cossos de seguretat com la Policia Nacional i la Guàrdia Civil i la manca de control dels valors ideològics i psicològics que tenen els seus integrants tot i fer ús d'armes. En casos com els de la Manada o el de la Guàrdia Urbana amb Rosa Peral i tants altres s'ha posat més èmfasi en la morbositat de les històries i el sensacionalisme narratiu que no pas en les banderes vermelles que evidencien els integrants d'aquests cossos. *Lucrecia* demostra que ja el 1992 es va negligir de manera flagrant en la gestió i depuració de les seves estructures. I, en certa manera, tot el que hem vist posteriorment és herència d'un sistema encarcarat i podrit del qual es continuen derivant més escàndols i més tragèdies.

Amb la col·laboració de la Conselleria d'Educació, Investigació, Cultura i Esport, Generalitat Valenciana

GENERALITAT VALENCIANA SEMPRE TEUA La teua llengua

Generalitat de Catalunya Departament de la Presidència

A LA CONTRA FERRERES

AQUEST ÉS EL CAMÍ QUE PORTA A L'ERMITA DEL REMEI?
AIXÒ PORTA A UNA PLANTACIÓ DE MARIHUANA, I JA PODEN GIRAR CUA
HO VEUS COM L'OLOR QUE SENTS NO ÉS DE FARIGOLA?

UN PAM DE MÓN

DEMÀ Josep Ramoneda

La fi del macronisme

YARA NARDI / REUTERS

CARME COLOMINA

SENTENCIAT. Emmanuel Macron ja ha perdut. Passi el que passi a la segona volta de les eleccions legislatives, diumenge que ve, el president francès és avui un líder derrotat. El Macron que va arribar a l'Elisi, l'any 2017, com a antídot contra la crisi existencial que afeblia la Unió Europea i contra l'extrema dreta d'una Marine Le Pen en plena reconversió política que s'acostava perillosament al poder, és avui l'ombra cansada i histriònica d'aquella *grandeur* presidencial. L'hiperlideratge de Macron s'ha menjat el personatge.

Les urnes de diumenge passat han sentenciat, des de l'extrema dreta i l'extrema esquerra, un rebuig contundent al macronisme. França ha quedat literalment dividida en tres amb el dubte de si l'estratègia del "no hi ha més alternativa" que tots contra l'extrema dreta serà suficient aquesta vegada. En la primera volta de les eleccions parlamentàries del 2022, 4,2 milions de francesos van votar per l'ultradretà Reagrupament Nacional de Marine Le Pen. Diumenge, la xifra es va acostar als 11 milions de vots.

L'avançament electoral ha posat fi a la majoria presidencial i Macron n'és el responsable. La supèrbia i els errors de càlcul li han passat una factura caríssima. Amb uns nivells de popularitat i de confiança entre l'electorat que no arribaven al 30%, el president va apostar per una convocatòria anticipada més pensada per intentar treure profit de les divisions de l'esquerra que no pas des del convenciment de poder aturar el dolç moment d'una extrema dreta convertida en el primer partit de França.

INCERTESA. En el millor dels casos, Macron pot aspirar ara a un final de mandat amb un Parlament sense una majoria clara, condemnat al bloqueig polític, i forçat a treballar amb un primer ministre interí sense un mandat clar. Més tecnocràcia i ambigüitat per alimentar l'avenç imparable de Marine Le Pen cap a les presidencials.

La verticalitat de poder del president i la distància de l'elit parisenca que representa amb bona part del país han desconstruït la idea d'un macronisme transversal que va fagocitar l'espai central de la política francesa.

L'Europa tecnocràtica s'entossudeix a repetir els mateixos errors. Només calia mirar la història recent d'Itàlia per entendre els riscos del fracàs de la política tradicional i d'unes agendes liberalitzadores que van acabar alimentant el desconcert d'un electorat que demana respostes i polítiques de protecció. I, com en cada crisi, la tecnocràcia italiana va ser contestada a les urnes des de Berlusconi al Moviment 5 Estrelles i de la Lliga de Matteo Salvini a la reafirmació de l'èxit electoral de Giorgia Meloni.

CANVI. El "temps de les urgències" que reclama el lepenista Jordan Bardella s'ha imposat al "temps de les reformes" on ha acabat estimbant-se l'agenda de Macron.

La V República ha quedat ferida i augmenta la sensació d'inestabilitat que marca el compàs de la política europea. L'any 2017, quan Macron arribava al poder, l'antropòleg Arjun Appadurai ja advertia del "cansament de la democràcia liberal", en fase accelerada d'erosió. Més fragmentació, més pèrdua de poder per als partits tradicionals i més necessitat de buscar sortides diferents en ple debat sobre la legitimitat de les respostes polítiques a tanta incertesa. A França les urnes demanen, sobretot, un canvi.

CONEIXEM REALMENT EL PATRIMONI CATALÀ?
AMB ALBERT MONCUSÍ, MARTA PREVOSTI I SÍLVIA MARIMON
16 DE JULIOL A LES 17.30 H
SALA PI I SUNYER
INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS
Aconsegueix la teva entrada a d.ara.cat/patrimonicatala o escanejant el codi QR
Institut d'Estudis Catalans
ara